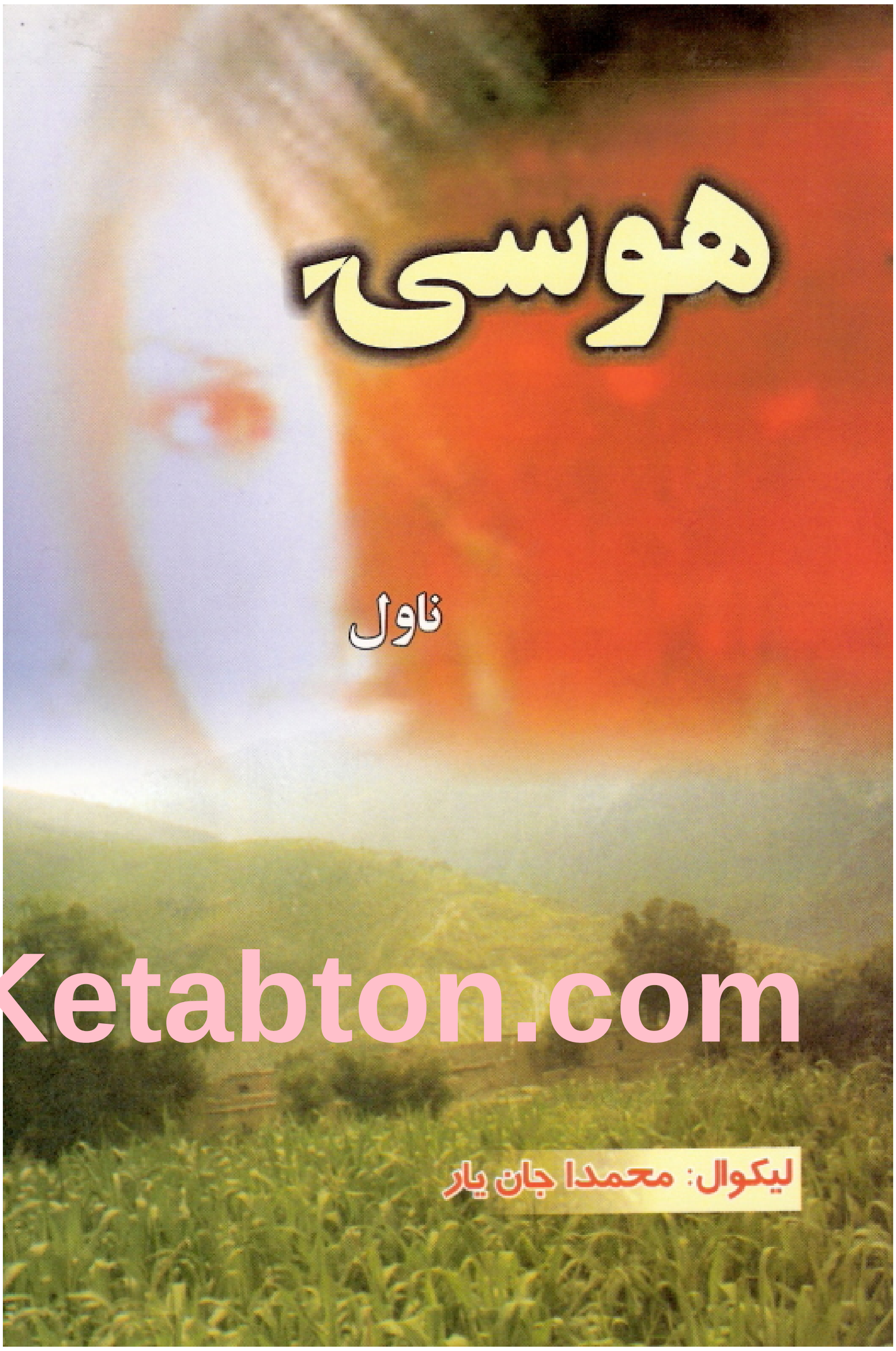

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم	:: هوسۍ (ناول)
ليکوال	:: محمدا جان يار
خپرونکی	::د پښتونخوا د پوهنې دېره ـ پېښور
چاپ شمېر	:: 1000 ټوکه
چاپ نېټه	:: 1385ل/2006م
چاپ وار	:: لومړی
چاپ زيار	:: عبدالبصير بيدار
کمپوزر	:: ذبيح شفق

چاپ او کمپيوټر ځای

د دانش خپرندويې ټولنې تخنيکي څانګه ـ پېښور

Tel:+92-91-2564513/E-mail:danish2k2000@yahoo.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسۍ

ناول

لیکوال:
محمدا جان یار

خپرندوی: د پښتونخوا د پوهنې دېره ـ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــار

له یو بل ناول سره

پـه پـښتو داسـتاني ادبیـاتو کـې د نـاول لیکنـې د تـاریخي بهیـر مطالعـه څـو پـه زړه پـورې ټکـي د سرې مخـې تـه ږدي. لـومړنی ټکـی یـې دا دی، چـې د ژبـاړې او خپلـه د نـاول لیکنـې بهیـر سـره لـه دې چې اوږد تـاریخ لـري، خـو دغـه بهیـر لـه پیـل راورو سـته پـه سـمه پرلـه پسـې توګـه او پـه ټینګـار سـره دوام نـه دی پیـدا کـړی. ددغـه تـاریخي بهیـر لـه مطـالعې څخـه راوتلـی بـل ټکـی دا دی، چـې زمـوږ پـه ولـس کـې او د اولـس د ژونـد پـه بېلابېلـو اړخونـو کـې د پـښتو د ډېرښـت او د اتلانـو او څیـرو لـه ځلېـدو سـره سـره زمـوږ د نـاول لیکنـې بهیـر او زمـوږ نـاول کـښونکو لـه دې څخـه لازمـه ګټـه نـه ده اخیـستې. هغـومره چـې د اولـس ژونـد لـه سـترو پـښتو لـه سـترو اتلولیـو ډک دی او ځـېرې او پـښتې پـه کـې ډېـرې پـه زړه پـورې دي. زمـوږ پـه نـاولونو کـې بـې لـه یـو څـو بېلګـو پرتـه لازمـه ځـلا نـه ده پیـدا کړې.

پـه دې وروسـتیو کلونـو کـې زمـوږ یـو شـمېر لیکـوال دې برخـې تـه هـم پـام رااړولـی دی. پـه دغـو کلونـو کـې یـو شـمېر پـه زړه پـورې ناولونـه او منځنـۍ کیـسې لیکـل شـوي دي. پـه دغـو کیـسو او نـاولونو کـې د اولـس د ژونـد بېلابېـل اړخونـه ځـای شـوي او داسـتاني شـوي دي. دغـه هـڅې د ستاینې وړ دي، خو کافي نه دي.

ښـاغلی لیکـوال او شـاعر محمـدا جـان یـار هـم پـه دغـو وروسـتیو څـو کلونـو کـې پـه دې برخـه کـې هلـې ځلـې کـړې دي. نومـوړی چـې تراوسـه یـې د شـعرونو او نظمونـو د کـښلو لـړۍ ګرمـه سـاتلې ده، په راروسته کې یې داستاني لیکنیو ته پوره پاملرنه وراړولې ده.

ښـاغلي لیکـوال تراوسـه پـورې څـو داسـتاني ټـولګې او د نـاولونو او منځنـۍ کیـسې کـښلي دي. پـه دغـو داسـتان لیکنـو کـې د تېـرو دېرشـو اورنیـو او خونړیـو کلونـو پـښتو پـه ښـه توګـه ځـای مونـدلی دی.

ښـاغلي یـار دغـه نـوي نـاول هـم د همـدغو کلونـو یـوه پـښتنه رااخلـي او داسـتاني بڼـه ورکـوی. مـا ددې نـاول لـومړنۍ کـښل شـوې نسخه ولوستله او ګـران لیکـوال تـه مـې ددغـه اثـر پـه اړه خپـل نظـر او ځینـې مـشورې ورکـړې، چـې د چـاپ پـه وخـت کـې یـې پـه پـام کـې وسـاتي او بیـا ځلـي کتنـه پـرې وکـړي. هیلـه لـرم زمـوږ ځـوان لیکـوال دغـه پـه زړه پـورې ادبـي ډول تـه غـور وکـړي. دا هغـه داسـتاني ډول دی، چـې د یـو ملـت د ژونـد ټـولې لـوړې ژورې، ټـولې نـاخوالې، ټـول عظمـت، ټـولې مینـې او وینـې پکـې ځاېدای او ځلېدای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغې برخې ته د لا زياتې پاملرنې په هيله. تاسو د ښاغلي يار ددغه ناول لوستلو ته رابولم.

په درنښت

زريــن انځــور

2005/8/22

جرمني، کولن ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړۍ څپرکی

د کــوټې کړکــۍ او دروازه بیخــي ډنګــې ډیــوال پرتــه وه. د لمــر وړانګــې پــه کړکــۍ کــې راننــوتلې وې. هــوا دومره پاکه وه، چې زره ګرد هم د لمر پــه وړانګــو کــې نــه لیــدل کېــده. ځــان مــې کړکــۍ تــه ښــه ورنــږدې کــړ، د سیند شــور او زوږ مــې تــر غــوږ راورســېد ، سر مــې لــه کړکــۍ نــه ښــه بهــر کــړ، لانــدې سیند پــه مــستۍ بهېــده. یخــې یخــې څپــې لــه سینده راجګېــدلې، د سیند پــه غــاړه د "ولــو "د ونــو څــانګې سیند کــې ډوبــې شــوې وې. پــه دغــه اوړي د غــرو پــه ســرونو پــوره واوره پرتــه وه، نــو ځکــه خــو سیند پــه مــستۍ کــې و، اوبــه خــو یــې دومره یخــې وې، چــې هــډو لاس پــه کــې چــا نــشو ښــکته کولې. مــا بــه لــه همــدغې کړکــۍ نــه د شــاتوت د زړې ونــې پــه دوه خوښــې ښــاخ کــې د بــاجونکې ځــالې تــه پورتــه پــام کــاوه. د تــورې بــاجونکې ځالــه خــو لــه کلونــو کلونــو پــه همــدغې ښــاخ کــې پرتــه وه. مــا لا لــه ځــالې نــه ســترګې نــه وې اړولــې، چــې باجونکــه د ځــالې تــر څنګــه پــه یــوه ډکــې ناســته وه. پخپلــه مــښوکه کــې یــې یــو اوږد ډکــی نیــولی و. غوښــتل یــې چــې ډکــی پخپلــه ځالــه کــې سم کــړي. بلــه باجونکــه ورتــه پــه یــوه بلــه څانګــه ناســته وه، شــپېلې یــې وهل. دا ځاله د هغوی ډېره پخوانۍ مېنه وه.

رښــتیا چــې خپلــه ځالــه، خپلــه مېنــه او خپــل کــور څومره خــوږ شــی دی! پــه هــر چــا انــسان دی کــه حیــوان او کــه پرنــده دی، خپــل ټــاټوبی پــرې ګــران دی. زه لــه کلــي نــه پخــوا راوتــی وم زیــات وخــت مې ښار کې تېرېده، یوازې به اخترونو کې کلي ته تلم.

زمــوږ کلــی ډېــر لــوی نــه و، خــو د ښــکلیو منظــرو پــه مــنځ کــې پــروت و. دوو خــوا او تــه یــې جګ جګ غرونــه ولاړ وو. دغــه اسمان څــوکې غرونــه پــه شــنو ځنګلونــو پــټ و، د څېــړۍ او نــښترو ونــو د ګــڼ والــي لاملــه تــوره شــپه جــوړه کــړې وه. اوړی ـ ژمــی پــر دغــو غرونــو واورې پرتــې وې. ناوونــه او خوړونــه لــه رونــو او پــاکو اوبــو ډک بهېــږي. پــه غرونــو کــې ځــای ځــای بانــډې او کرونــدې هــم شــته. ډېــری خلــک پکــې اوسېږي، د غــرو لمنــو کــې لــوی او واړه کلــي پراتــه دي، خــو دا کلــي د سیند پــه غــاړه پــروت دی. کلــه چــې پــه سیند کــې سېلاب راشــي، ډېــر کورونــه او ځمکــې لــه ځانــه ســره وړي. بــس همــدا غرونــه او هواګــانې دي، چــې ددې ســیمې د کلیــو خلــک یــې روغ رمــټ ساتلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښه یاد شي، چې د باندني هېوادونو ځینې سیلانیان زمونږ په کلي تېرېدل او نورو درو ته به تلل. ددې ځای په خلکو کې ښه راشه درشه شته دی. په اخترونو او اشرونو کې له یو بل کره ځي راځي. هسې خو په ټول افغانستان کې همدا کولتور دی، خو په ځانګړي توګه ددې ځای په پښتنو کې د ېرې او حجرې په ټنګ ټکور تودې دي او بیا خو د ژمي په اوږدو شپو کې د کلي له حجرو نه د ټپو او یکه زار غږ پورته کېږي. سره له دومره غریبۍ هم ټول لکه د ورونو په شان شپې ورځې تېروي. ادب، حیا د کشر او مشر خپل خپل ځای او درناوی پکې موجود دی. چل ول، ټګي برګي دا خلک نه پېژني، خو یو شوی چې ددې خلکو ژوند یې تباه کړی دی، هغه بې سوادي ده، چې قصور او ګناه یې د تېرو رژیمونو په غاړه ده. سره له بې سوادۍ هم، خلک یې په ادب ګڼېږي. ته به وایې، چې لوړې زده کړې لري.

زه ډېره موده پس کلي ته راغلی وم. په نورو کلیو کې هم وګرځېدم. په ټولو کلیو کې د خلکو ترمنځ سخت اتفاق او اتحاد موجود و، ټول لکه ورونه دا سې اوسېدل. سره له دومره غریبۍ یو تر بله ځارېدل، دا نه وه چې ته ځوک یې او زه ځوک یم، لکه د یوه کاله د خلکو غوندې یې ژوند کاوه.

ما ته هغه ژوند خوند راکاوه، یوه میاشت په رخصتۍ راغلی وم، پوه نه شوم، چې دا یوه میاشت څنګه زر تېره شوه؟.

دې ښار ته چې راغلی یم، دا ځو مه شپه ده، چې هېڅ خوب نه راځي. زړه مې په کلي کې پاتې دی، هغه شنه باغونه، د کلي چنارونه، په دېرو او وستلونو کې د کلي د خلکو ناسته پاسته، د چېلمانو لخړې، د کلي د ټوکمارو ترمنځ ټوکې ټکالې، د پسرلي په موسم کې د شنو توتیانو اوازونه، د سپېرو تړو له پاسه د مستو زرکو چړچکې، په شنو فصلونو کې ګرځېدل، راګرځېدل، ګودرونو ته د کلیو د نجونو کتارونه، هر ماښام په شنو ونو کې د مرغیو شور او اوازونه، د چم ګاونډ ګڼه ګوڼه، ودونه، اخترونه، ټالونه او سمنکونه یو شې، چې هېڅ له یاده مې نه وځي او هغه دا دی، چې:

د هغه بر کلي ترڅنګه به چې په لوړ ګړنګ کجیران ناست وْ او پاس به هوا کې د زاڼو کاړه واړه کتارونه تېرېدل، د ښکاریانو ساتل شویو زرکو به په پنجرو کې څنګه ښې او په زړه پورې چړچکې وهلې.

کرار کرار رانه د ښار مصروفیتونو د خپل کلي یادونه واخیستل. بوختیاوې مې زیاتې شوې، د کلي یادونه مې هېر شول، خو بیا هم سړی هر شی هېرولی شي ولې د خپل کور او کلي د خاپوړو کوڅې نه شي هېرولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـوږ پـه کلـي کـې ايلـه بېلـه دري ـ څلـور تنـه مـامورين او تنخـوا خـواره موجـود وو، نـورو ټولـو پخپلـه ځمکـه کـې لـه پخـوا نـه بزګـري کولـه. زه د معمـول سـره سـم خپلـې دنـدې تـه تلـم. د مـامورينو تنخواګـانې کمـې وې، ټولـو اقتـصادي سـتونزې درلـودلې، خـو چـا د هغـې وخـت د رژيم له ډاره څه نه شو ويلی.

بيـا هـم هـر چـا سـتونزو تـه غـاړه ايـښې وه. چېرتـه پـه مياشـت کـې بـه هـم کـوم مـامور غوښـه، ښـوروا نـه شـوه خـوړلی. د افغانـستان پـه بېلابېلـو ولايتونـو کـې د خلکـو د ژونـد بـېلا بېلـې طريقـې وې. پـه هېـواد کـې د اقتـصادي او اجتمـاعي پرمختيـا او خـو هـډو فکـر چـا سـره نـه و. يـوازې پـه ګـرد افغانـستان کـې ښـه امنيـت موجـود و. هېچـا سـره د سـر او مـال خطـره نـه وه. بېګانـه و خـو زمـوږ ملـک تـه کـاږه هـم نـشو کـتلای. د خوښـۍ او ارامـۍ فـضا خـوره وه. د هـر کلـي پـه جومات کې به د جمعې تر لمانځه وروسته دوعا کېده او ويل کېده به چې:

زمـوږ د پاچـا تخـت و بخـت دې خـدای برقـرار لـري، تاسـو تـه ښـه معلومـه ده، چـې هېچـا بـه د پاچا په هکله بده خبره نه کوله، د هر چا په ژبه دا ويل کېدل:

الله دې زموږ د اسلام باچا ته ډېر عمر ورکړي.

دولتـي مـامورينو هـم پـه ښـکاره څـه نـشو ويلـی، ولـې زړونـه يـې د وخـت لـه نـاخوالو نـه پـه تنـګ راغلـي وو. مـامور سـهار بـه چې کلـه کلـي تـه راغـی، مـوږ تـه بـه يـې د ښـار کيـسې کـولې. ده ويـل نـوی مـامور شـوی وم، د ورځـپاڼې لپـاره بـه مـې هـره ورځ د خپرولـو وړ مـواد تيـارول، تـل بـه مـې د کار په ځای کې پخپل مېز سرټيټ کړی و، څه به مې ليکل.

يـوه ورځ د کـار پـه خونـه کـې سـخت مـصروف وم، چـې د دفتـر مـلازم راغـی، ويلـې مـامور صـاحب څـوک دې غـواړي. خولـه مـې لـه نـسوارو ډکـه وه، پـه ليکنـه بوخـت وم، سـر مـې راجـګ کـړو، چـې وړانـدې پـه دروازه کـې يـوه جينـۍ راننوتلـه. ښـکلې جينـۍ پـه ښـکلې دريـشۍ کـې راروانه وه.

زر مـې نـسوار تـو کـړل، لـه مېـز نـه ورپاڅېـدم او د هغـې مخـې تـه ورغلـم، چـې نـږدې راغلـه او سترګې مـې پـرې ولګېـدې، ښاېـست او ښـکلا تـه يـې هـک پـک پـاتې شـوم. حېـران شـوم، چـې دا ښـکلې او فېـشني پېغلـه او سـهاره تـه؟ زه د کلـي سـړی او دا د ښـار ښـاپېرۍ؟ مـا وې دا بْ څـوک وي؟ مخـامخ ور روان وم، ويلـې مـامور سـهار تاسـې ياسـت؟ مـا وی هـو بـې بـې زه يـم راځـه مهرباني وکړه راځه.

هغې راته سترګو ته کتل، وې ويل

منه سهار صاحب، ښه شو چې دا ستا کار ځای مې وموند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لا شکمن شوم، ما وې لکه چې کومه جاسوسه یې درپسې کړې ده، خدای دې خیر پېښ کړي، کومه ګناه خطا را نه شوې نه وي، نور څه خو نه وو، صرف ځینې لیکنې مې داسې کړې وې، چې پر نظام د انتقاد بوی ترې پورته کېده او هم مې په یوه نیمه لیکنه کې د وخت له ناخوالو نه سر ټکاوه. اګرچې ډېرو به د رژیم په خلاف ځینې مقالې او طنزیه لیکنې په اخبارونو کې خپرولې، خو په زړه کې مې ډېر څه تېرېدل. هغه زما د مېز تر څنګه په څوکۍ کښېناسته، د سترګو لاندې مې وڅارله، ما وې که کومه خپلوانه او شناخته ده او که څنګه؟ د شعبې خدمتګار ته مې وویل:

والکه چنار ګله! هن دا پیسې واخله چای راوړه. له دوکانه د رسره شیر پېره هم راوړه. زه خپل مېز ته کښېناستم، جینۍ ته مې په احتیاط او ادب سره مخ ورواړاوه، ورته و مې ویل:

بخښنه غواړم که خپل ځان راته راوپېژني؟

هغه موسکۍ شوه سرې نرۍ شونډې یې ببرته کړې، توري او رډې سترګې یې راواړولې، وې ویل:

زما نوم هوسۍ دی. د ادبیاتو د پوهنځي د څلورم کال محصله یم. خپل وربل یې په چپ خوا وارتاوه کړه، سترګې یې مړې غوندې پورته واړولې، وې ویل:

له پخوا نه راسره دا هیله وه، چې له تاسې سره له نزدې نه وګورم. د ژوندون په مجله کې مې یوه ورځ ستا یوه مقاله لوستلې وه، ټولو پرې ښې تبصرې کولې. ستا راډیو داستانونه هر چا اوربدلي دي، ما هم د هرې جمعې په شپه ستا راډیویي داستانونه اوربدلي او تعقیب کړي دي، غوښتل مې چې یو ځل دې له نزدې نه وګورم. سهار صیب! له ډېره وخته راهیسې ستاسې راډیویي داستانونه د جمعې په شپه اورم، ستاسې لیکنې، لنډې کیسې او مقالې مې هم لوستي دي. څو واري مې له ځانه سره پرېکړه کړې ده، چې تاسې له نزدې نه وو ینم، له ښه مرغه چې دا نن مې ستاسې سره د لیدو نصیب و شو، له ډېرو پوښتنو وروسته مې دلته پیدا کړې.

ما وې هو ولا څه وکړو وظیفه ده، سبا یې راځو، ټوله ورځ بس همدا کار دی، په دې مېز مې سر ټیټ وي ان چې ما زدیګر شي بیا کور ته روان شم. په دې وخت کې د شعبې خدمتګار چای راوړ. ما د چای پیاله ډکه کړه او د هغې مخې ته مې پر مېز ورته کېښوده. د چای څښلو هیله مې ترې وکړه. ویل مننه. ما هم د چای پیاله ځانته ډکه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه زړه کـې مـې پـه دا لـړه شـېبه کـې ډېـر څـه تېـر شـول، حېـران خـو پـه دې وم چـې دا ښـکلې جينـۍ او سـهاره تـه نسـوار پـک. بيـا مـې چـې فکـر وکـاوه، مـا وی خـو خـالي ليـدو تـه دې راغلـې ده، نـو تـه اوس څـه زړه ښـکته پورتـه کـوې. بيـا مـې زړه رالـوی کـړو او داسـې پوښـتنه مـې تـرې وکړه:

بخـښنه غـواړم کـه تاسـې ځـان راتـه راوپېژنـئ او هـم راتـه ووايـئ، چـې اصـلي مطلـب دې څـه دی؟

ويل يې:

مخکـې مـې درتـه وويـل، چـې زمـا نـوم هوسـۍ دی، د کابـل پوهنتـون ادبيـاتو پـوهنځي کـې د څلورم کال محصله يم.

نور مې ترې د پوښتنې جرأت نه درلود، خو هغې وويل:

کـور مـې پـه وزيـر اکبـر خـان مېنـه کـې دی اصـلاً د جنـوبي يـو. زمـوږ ټولـه کـورنۍ د جمعـې پـه شپه خامخا ستاسې راډيويي داستانونه اوري.

هغـې د چـای نـه غـړپ وکـړو، زه ورتـه ښـه پـه ځيـر شـوم، خـدای راسـتي چـې پـه غـړۍ کـې يـې اوبـه ښـکارېدې. زه لـه ورکتوبـه شـرمېندوکی وم، ښـځو تـه مـې نـشو کـتلای، خـو بيـا مـې زړه رالـوی کـړو، پـه غټـو او رونـو مـې وروکتـل. هغـې چـې سـترګې راواړولـې، مـا وې ګنـې زړه يـې رانـه ووېست، څـه بـل شـان ښاېست رب ورکـړی و. پـه مـرۍ کـې مـې لاړې وچـې شـوې، هغـه هـم رابانـدې پـوه شـوه. مـا چـې بيـا وروکتـل، هغـې زمـا پـه سـترګو کـې خپلـې سـترګې ښـخې کـړې. زه وشـرمېدم د هغـې د سـترګو جنـګ کـې پـاتې راغلـم. يـوه شـېبه مـونږه دواړه غلـي پـاتې شـو، پـه زړه کې مې تېر شول ما وې هسې نه چې دربانـدې پوه شي او شکايت درنه وکړي. هغې وويل:

ښښنه غـواړم چې لـه کـاره دې ونـه باسم. لـه خپلـې پيـالې يـې ګـوټ وکـړ، پـه شـعبه کـې ې هـرې الماری ته يو ځل وروکتل، بيا يې زما مېز او ماته په ځير ځير کاته.

مـا غوښـتل، چـې دويمـه پيالـه چـای ورواچـوم، ويلـې بـس دی. سـهار صـاحب ډېـره ډېـره مننـه اوس همـدومره. لـږ څـه پېژنـدګلوي مـو سـره وشـوه. سـبا تـه بـه کـه وخـت ولـري کـوم ځـای بـه سـره وعـده کېـږدو، غـواړم پـوره درسـره وپـېژنم څنګـه؟ ډېـره ښـه ده بـي بـي سـبا تـه بـه زه پـه څلـورو بجـو درتـه لانـدې د مطبعـې مخـې تـه ولاړ يـم. کـه دې غوښـتل او وخـت دې درلـود سـره وبـه ګـورو. ويـل يې: سمه ده. اوس به ستا په اجازت سره درنه رخصت شم. ما وې ښه ده مهرباني وکړه.

زه ورسره ان تر دروازې لاړم، مخ يې راستون کړو وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس نور مه راځه ډېر تشکر، د مېلمه پالنې نه دې. ویې خندل د مینې ډکه خندا یې وکړه، ما هم ورسره خوله چینګه کړه. خدای په اماني مې ورسره وکړه او لاړه. بیرته چې راستون شوم، د سر ویښتان مې نېغ ودرېدل. دستي مې یوه ټوټه نسوار خولې ته وارتول. په فکر کې ډوب لاړم، ما وې ښه د کونډې زویه یو فقیر ملنګ لیکوال په غیر له دې ماموریته نور هېڅ نه لري، په کلي کې دې یو زوړ کور او زړه بوډۍ مور درپاتې ده، غریبۍ خو له وړوکتوبه د هر شي له جرړئنه وېستلی یې.

د خوارې کونډې زویه، خپلې روټې ژویه

په منډه له مېزه پورته شوم او په دېوال پورې ځوړندې هنداري ته ودرېدم. پخپلو ویښتانو مې ګوتې متې ووهلې، څه تمه مې ځانته پیدا شوه. زړه کې مې وویل:

سهاره له چا نه کم نه یې! خو په جېب کې دې قیران جان (غیران) نه بودېږي. بیا مې څو ګامه په کوټه کې واخیستل، سګرټ مې ولګاوه، هغه مې فکر ته راغله. نوم مې هوسۍ دی، د ادبیاتو د پوهنځي محصله یم، چې دا د کافر لور څومره ښکلې ده؟ سرې نرۍ شونډې، سپین غابنونه، تورې اوږدې سترګې، دنګه ونه، صراحي غاړه، توري اوږدې زلفې یا ربه چې څومره ښاېست دې ورکړی دی. بیا مېز ته کښېناستم، له ځان سره مې وويې: د چونچنې زړه دې دی دا څه کوې؟ غریب سړی او برګ یې سپی، پردۍ جینۍ پسې دې زړه لاړ.

ما به هره غرمه د ډوډۍ په سر له خپلو همکارانو سره ټوکې ټکالې کولې، خو په دې غرمه مې سپړه مړه وه. انډیوالانو راته وویل:

سهاره نن غلی یې ټوکې نه کوې څنګه چرتي یې؟ ما ځان ترینه تېراوه. مازدیګر چې کور ته لاړم د ډوډۍ تیاری او دیګ میګ مې له لاسه نه کېده. بس همدا به مې په فکر کې راکوزېدل. الکه سهاره دا جینۍ درسره څه لري؟ استخباراتو وظیفه ورکړې ده او که څنګه؟ نه نه.... کېدای شي خوارشې مینه درسره ولري. مینه نه بابا زما غریبي او له هغې سره مینه؟

په دې شپه خوب نه راتلو، سهار خپلې دندې ته لاړم. په دې فکر وم چې هغه په څلورو بجو راځي او ستا په جېب کې غیران نشته، له یوه مامور نه مې سل روپۍ پور کړې. ما وې نه ویل کېږي، چې د ضرورت په وخت کې ورته خجالت نه شم او په دې ورځ مې باید نیمګړی داستان راډیو ته پوره کړی وای.

خو فکر او قلم مې ودرېدل، نور راکې د لیکلو توان نه و، په همدې ورځ په دا څو شېبو کې به زړه ته ډېر ډېر څه راغلل. کله به مې فکر ته راغله، چې کېدای شي دا جینۍ د کوم بل مطلب لپاره چا موظفه کړې وي، بیا به مې وویل سهاره ته نو څه کوم لوړ مقام لرې یا د حکومت ضد سړی یې ته څه شی یې؟ چې دا نه یې نو څه بدل فکرونه کوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدای شي مینه درسره ولري. له ځان سره به مې وخندل. ما سره مینه؟

خو لنډه دا چې په همدې سوچونو او فکرونو کې ځلور بجې شوې، رخصتي شوه. زړه نازړه مې حاضري امضاء کړه، له نورو مامورینو نه وروستی شوم، په کرار کرار له مطبعې نه ووتلم. د خپل لین بس سرویس چلوونکي ته مې وویل: ما وې زه نن چېرې کار لرم، نن تاسې سره نشم تلای. ټول مامورین کورونو ته ولاړل. زه د مطبعې مخې ته یوازې پاتې شوم. په سړک وړاندې لاړم او د هغې د رتلو انتظار مې کاوه. لږه شېبه پس یو تور ښکلی موټر مې مخې ته ودرېد ، هغه له موټره راښکته شوه. په خندا یې وویل:

سهار صاحب لکه چې ډېر انتظار پاتې شوې. ښښنه غواړم له پوهنتون څخه په همدومره وخت کې سړی رارسېږي. هله راځه مهرباني وکړه. موټر ته به وخېږو.

زما په خوله کې لاړې وچې شوې وې، ځکه چې د پردۍ لور سره په داسې ګ موټر کې او بیا چېرته؟ زه لږ زړه نازړه وم، هغه وموسېده وې ویل:

تاسې مهرباني وکړئ په موټر کې به خبرې سره وکړو.

لومړی ځل مې و ، چې په دغسې موټر کې کښېناستم. له حیا نه په وروسته سیټ کې کښېناستم، ما وی چې څوک مې ونهویني. هغې بیا له نازه یو اوخکی کوږ کړو موسکۍ شوه، وې ویل:

سهار صاحب مخکې به ناست وای، ما وې خیر دی همدلته به کښېنم. هغې راته مخ راواړاوه، وې ویل:

سهار صاحب ستا په زړه کې څه تېر نشي داسې ځای ته به لاړ شو ، چې دواړه سره ښه یو بل وپېژنو او نورې خبرې به هلته کوو. زړه دې مه ښکته پورته کوه. ما وې نه نه بې پروا نه لري ستا خوښه زما خوښه ده. هغې وویل:

ښه نو وایه، چې د کرغې ډنډ ته ولا شو او که کوم هوټل ته؟

په دویمه خبره مې نبغ ټوپ وکړو ، ځکه چې زما جیب کې یوازې یو سل ګون پروت و. هغې زر خبره ونیوله ویلې د کرغۍ ډنډ ته به لاړ شو. ما وې ښه ده. موټر ته یې حرکت ورکړو. په لاره یې رانه دا پوښتنه وکړه:

سهار صاحب څو کلن یې؟

ما وې 25 کلن یم.

هغې وې:

بیخي ځوان ښکارې، ما وې مننه بې بې څه ځواني ده ، خو بس تېرېږي.

د پولیتخنیک په مخه چې تېرېدلو وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

واده خو به دې کړی یې؟

ما وې: نه واده مې نه دی کړی. بي بي جان ما لا په سیر کې پوهېږي. هم نه ده رېشلې. هغې په کړت کړت وخندل. ویلې هرڅه به خدای وکړي، دنیا په امید خوړل کېږي. کرغې ته چې ورسګدو، ویلې د سپوږمۍ هوټل ته به ورشو، لومړی به یوه ناشته وکړو او بیا به د ډنډ په غاړه چکر ووهو. د سپوږمۍ د هوټل نوم مې له هغې د خولې نه واورېد. غرشی چې موټر یې د سپوږمۍ هوټل مخې ته ودرولو. موټر ودرېد او موږ دواړه هوټل ته ننوتلو.

هغه مخکې او زه ورپسې وم، د هوټل په ګوښه ځای کې په مېز سره کښېناستو. د رستورانټ کارګر راغی ویلې څه خورئ؟ هغې راته وویل:

سهار صاحب څه شی خورې؟ ما وې ته چې څه خورې هغه به زه هم وخورم. هغې لږ وخندل، وې ویل: ماهي به راوغواړو. د هوټل والا ته یې وویل: دوه خوراکه ماهي راړه. هغه ماته مخامخ کښېناسته، نزدې دمه مې هېڅ تمه نه وه او نه پوهېدمه، چې دا به ماته څه وایي او څه مطلب به لري؟ ما هېڅ هغې ته مخامخ نه ورکتل، ما وې چې په زړه کې یې څه ورونه ګرځي. ځان مې غلی نیولی و، د ماهي په خوند هم پوه نشوم. ولې چې جېب مې خالي و او د هغې د ښایست تر تاثیر لاندې وم. هغه ډېره خوشاله ښکارېده، ډوډۍ یې خوړله او ماته به یې کتل، خو ما ورته مخامخ نه کتل. د هغې بېرون ته پام شو، له وخت نه مې په استفاده سره زر وروکتل، توري غټې اوږدې سترګې، سپین مخ، سري نری شونډې، جګه غړۍ، سپین غاښونه، د زنې د سر شین خال او تور کاکل خو یې نیمایي سپین مخ پټ کړی و.

هغې چې مخ راواړوه او سترګې یې راسره مخامخ وجنګولې، بس همدغه شېبه کې مې زړه بیخي بل ډول شو، ما وې ګنې زړه بې رانه بوټ ووېست. په ډوډۍ پسې یې سمدستي چای راوغوښت، بیا یې په یو خاص نزاکت سره وویل:

سهار صاحب! ته به حېران پاتې یې چې دې جینۍ تر دې ځای ځنګه او د څه مطلب لپاره راوستی یم؟ ما وروکتل هغه په داسې حال کې، چې سترګې یې په یوه ډډه کړې راړولې وې، زلفو یې نیمایي مخ نیولی و. ما ورته په ځواب کې وویل:

نه بي بي خو ته راپسې راغلې او په موټر کې دې راوستم، نو هغې داسې وویل:

سهار صاحب! زه به اوس درسره د مطلب خبرې وکړم.

زه په څوکۍ کې راټول شوم، ما وې الله خیر کړې څه مطلب به لري؟

هغه په مېز دواړه څنګلې ولګولې وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل ځان په باب درته وايم، چې ته داسې فکر ونه کړې، چې ګنې دا جينۍ کومه بدکاره ده، د خپلې ساعت تېرۍ لپاره يې زه راوستی يم. ما درته ستا په دفتر کې وويل، چې زه هوسۍ نومېږم، د پلار نوم مې سور ګل دی. د ظاهر په وخت کې رئيس و او د شاهي کورنۍ سره نږدې اړيکې لري. ددې داود خان په وخت کې يې تقاوت وکړو. مور مې هم تقريباً بوډۍ ده، ورونه نه لرم، دوه خوېندې مې واده شوي دي. يو کور مو په وزير اکبر خان مېنه کې او بل کور مو په څلورمه کارته کې دی. پلار مې د ډېرو شتو او پيسو خاوند دی، يو تره مې د جرمنۍ تجارت کوي، د کاکا زامن مې په تحصيل بوخت دي، زه هم د ادبياتو د پوهنځي د څلورم ټولګي محصله يم.

سهار صيب ستا راډيويي داستانونه مې له پخوا نه تعقيب کړي او اورېدلي دي. زه ستا له راډيويي داستانونو سره سخته علاقه لرم. زمونږ کورنۍ هم ستا له جمعې د شپې راډيويي داستانونو سره خاصه علاقه لري. په يوه مجله کې مې ستا يوه مقاله ولوستله، ډېره مې خوښه شوه او هم مې پکې ستا عکس وليد. په همغه ساعت مې زړه کې تېر شول، چې ما وی کله به دې له نزدې نه وګورم او دا دی اوس چې مې وليدې او له نزدې مې درسره ملاقات وشو، لا به دې ښه پسې نور هم وپېژنم. دا خو لومړۍ ورځ ده، که د دواړو سره ولګېده وروسته به بيا لا ښه پسې معرفي شو بيا به نورې خبرې کوو، څنګه خوښه دې ده؟ د هغې خبرو راته پوره جرأت راکړی و، ما وې ولې نه. په زړه کې مې تېره شوه، چې جينۍ دربانده ګرمه راغلې ده، بل کومه خبره نشته دی. څه توکل په خدای دی، چې وړاندې څه کېږي؟

وې ويل: مهرباني وکړه که ته هم راته ځان پوره پوره راوپېژنې؟

ما ځان په چوکۍ کې رانېغ کړو او داسې مې ورته وويل:

نوم مې هارون، سهار مې تخلص دی. د پلار نوم مې حيدر خان دی، په قوم مومند يم. کله چې د خوشال خان لېسې نه فارغ شوم، په کانکور کې ادبياتو پوهنځي ته کامياب شوم. د ژورنالېزم له څانګې نه فارغ شوم او بيا په مطبعه کې مقرر شوم. پلار مې مړ دی، يوه وړوکې خور او يوه بوډۍ مور مې په کلي کې اوسېږي. خالي يوه کوټه لرو، ځکه مو لړه ده، د اقتصادي ستونزو سره مخامخ يو. کله کله په رخصتيو او د اختر په ورځو کې کلي ته د مور ليدو ته ځمه، بس همدا مې پېژندګلوي ده بي بي!

هغې لومړۍ نرۍ موسکا وکړه او وې ويل:

سهار صاحب غريبي پروا نه لري، د افغانستان ډېر خلک غريب دي، خدای به دې ټولې ستونزې هوارې کړي، هېڅ فکر مه کوه، په مخکې دې ډېر اوږد ژوند پروت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې هو سمه ده، دنیا په امید خوړل کېږي. هغې وویل: هو که نصیب دې ښه و، ډېر زر به دې ژوند جوړ شي. زړه کې وې په دې تنخوا به مې څه ژوند جوړ شي؟ توکل په خدای دی بي بي !

پرې پوه شوم، چې هغه درته ښه نیت لري او د راتلونکي ژوند په باب درسره مینه او یوځای کېدل غواړي. هغې وخندل وې ویل: سهار صاحب کوژدن خو به دې نه وي کړې؟

ما ورته وویل: نه بي بي ما خو لا په سیر کې پونې هم نه ده ریشلې، تراوسه مې لا پنځه ویشتم کال روان دی.

هغې په خندا کې وویل: خدای دې ښکلي په نصیب کړه، په یوه ډډه یې راته د سترګو لاندې کتل ویل یې: راځه که دې خوښه وي یې په هوټل کې همدومره بس دي، بېرون به د اوبو د ډنډ په غاړه چکر ووهو. ما وې ښه ده. له مېزه راپاڅېدو او د پیسو دخل خوا ته روان شو. د پیسو د ورکولو ځای ته چې کله ورنږدې شو، زه مخکې شوم او د خوراک مصرف پیسې مې له جېبه راوایستلې. په دې وخت کې هغې راغږ کړو: پیسې به زه ورکوم ته به جېب ته لاس نه تېروې، ترڅو چې هغه تر دخل رارسېده، ما پیسې ورکړې وې. هغې راته یوازې دومره وویل: زه کله په تا پیسې ورکوم. له هوټله راووتلو، وړاندې د اوبو په غاړه د ګلونو او شنو منظرو په منځ کې دواړه روان شو.

په ټوله شاوخوا کې څوک نه ښکارېدل، هلته لیرې د اوبو په منځ کې په یوه وړوکې کښتۍ کې دوه کسان ناست وو، د اوبو غاړې ته د وتلو په حال کې و.

لمر په غړغړه و، د دوو ناجوګانو منځ کې په یوه شنه جلګه موږ دواړه سره کښېناستو، د هوسۍ درېشي بیخي نوې او تنګه وه، ما خپله کورتۍ وویستله او هیله مې ترې وکړه. ما وې بي بي مهرباني وکړه په دې کرتۍ کښېنه، چې درېشي دې چټله نشي. هغې راته په یوه مهربانه او د مینې ډک نظر وکتل ویل یې: نه نه سهار صاحب داسې کارونه مه کوه، خپه کېږم.

د اوبو په غاړه په شین چمن کې کښېناستو، شاوخوا ته د ګلونو بېل بېل ډولونه لیدل کېدل. د ګلابو او نورو ګلونو خوشبویي په تېره بیا د سېنځلې د ونې نه ښکلې خوشبویي راتله. د لرګواښن په څنګ کې د یوه لوړ چینار په جګ ښاخ دوه ککوګان ناست وو، پورته مې چې ورپام کړ، کاکو کاکو ناري یې وهلې. هوسۍ ته وویل: بي بي جان ته ګوره پاس چینار ته. هغې چې چینار ته پورته ورپام کړ، بیا یې زر ماته وویل: ولې موږ ګنې تر دوی کم یو څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټ کټ ويې خندل. بيا يې د وربل ويښتان له سترګو واړول وې ويل: دا ټول او هرڅه ښکلي دي، له دې خبره سره يې زما د کرتۍ په جېب کې لاس ښکته کړو، خو ما پرې ځان پوه نه کړو (زړه کې مې وګرځېد، چې والکه ته خو غريب سړی يې دا جينۍ او ستا ورسره په داسې ځايونو کې ګرځېدل په ژور فکر کې ډوب شوم). هغې لاس رااوږد کړو، په اوږه يې راته کېښود څنګه په چورت کې لاړې؟ مخ مې ورواړاوه، سترګې يې زما په سترګو کې ښخې شوې، همدغه شېبه زموږ د دواړو د زړونو ورکولو شېبې وې. زما خو له وچه وچه کېده، د هوسۍ سترګې له تورو الي نه سرې واوښتې. دواړه سره پوه شو، خو د ويلو څه مو په توان کې نه و. زه خو کليوال سړی وم، ښځو ته مې سم نشو کتلای او هوسۍ هم څومره چې ښاري وه، خو په دغه شېبه يې څه نشو ويلې، غلې وه.

يوه شېبه وروسته مې ورته وويل: هوسۍ جانې يوه خبره درته کوم، چې زموږ جامعه وروسته پاتې ده، مطلب ته په موټر کې ماته مه راځه، زما مشوره دا ده چې په ټيلفون کې به يو ځای وعده کوو او سره ګورو به څنګه خوښه دې نه ده؟ ولې نه ته چې څنګه وايې همغسې به کوو. هغې خپل ساعت ته وکتل ويلې راځه سهار صيب چې ځو، ناوخته دی. موټر ته وختو او د ښار په لوري مو حرکت وکړ. پل باغ عمومي ته چې ورسېدو، هغې وويل زما او ستا د وعدې ځای همدلته شو. سبا ته به همدې ځای کې ستا انتظار کوم. ما وې، سمه ده.

هغه لاړه، زه هم په سرويس کې خپل کور ته لاړم. د شپې مې نيمګړی مضمون پوره کړ، ما وې چې حق الزحمه مې حواله شي.

د مضمون ليکلو نه چې فارغ شوم، ماښام تېر و، خبرونو ته مې غوږ ونيو. په ښار کې د هغې وخت په خلاف مظاهره شوې وه. ټول د کابل پوهنتون مظاهرې ته وتلي وو. د شپې خبرو نه مې واورېدل، بيا مې د چا يلپاره چای جوش په منقل کېښود. زه د خپلې کوټې په منځ کې د يوه وړوکي مېز تر څنګه کښېناستم، راډيو لا لګيا وه سندرې يې غږولې. د هوسۍ په چرت کې لاړم (د ورځې کوم حالت چې زموږ ترمنځ تېر شوی و، هر يو مې سترګو ته کېده او هغه مې په زړه کې اوښته راوښته، په زړه کې به مې خپله غريبي او د هغې مستي لره بره کېده) ناڅاپه مې د کورتۍ جېب ته لاس تېر کړو، چې څه ډېرو پيسو باندې مې لاس ولګېده. زر مې له جېبه راوايستې حېران شومه، چې دا دومره پيسې له کومه شوې؟

د ستي په دستي (سمد ستي) مې وشمېرلې پوره لس زره افغانۍ وې. ما وې خدايه دومره روپۍ مې کله خو شمارلي نه دي دا د کومه شوې؟ لږه شېبه غلی پاتې شوم، خيال مې چې وواهه او ښه فکر مې له ځان سره وکړو، پوه شوم چې دا پيسې هوسۍ په هغه وخت کې زما جېب کې ايښې دي، کله چې يې د قرغې ډنډ په غاړه لاس زما د کورتۍ په جېب کې ومانډه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه وخت کې یې دا پیسې راته په جیب کې ایښې دي. ددې پیسو سره بیا په سوچ کې ډوب شومه.

لږه شیبه پس په کوټه کې سوی بوی او لوګی پیدا شو، دومره دا بوی او لوګی زیات شو، چې ګنې ما وې ساه مې ووته. له کوټې نه چې ووتلم، په اشپز خانه کې لمبه پورته شوه. پوه شوم، چې چای جوش وسوځېد. د اوبو ډک سطل مې پرې وروا ړاوه، منقل مې مړ کړو، د کور کړکۍ مې خلاصې کړې، ترڅو لوګی راووځي. له لږې شیبې لپاره بیرون ته ووتلم. د کور شاوخوا ګاونډیان مې له لوګي نه پتنګ شوي وو. هغوی هم بهر ته راووتل، ما ورته د لوګي جریان ووایه، ټولو راپورې خندل. ویلې ته خو ډېر احتیاط کوې ولې داسې وشول؟ ما به ورته څه ویلي وای؟ یو ساعت وروسته دوباره کور ته ننوتلم، پیسې مې جیب کې کېښودې، له ځان سره مې وویل سبا به دا پیسې واپس هوسۍ ته ورکوم اخر ماته شرم دی، چې د هغې په پیسو ځان سړی کړم. همداسې به کوم، هو همداسې...

سبا ته چې کار ته لاړم، څه مې لیکل چې په دې کې ټیلفون راغی، غوږۍ مې چې پورته کړه، هوسۍ وه. ویلې هسې احوال مې دې واخیستلو، چې څنګه یې؟ د شپې د چای جوش کیسه مې په ټیلفون کې ورته وکړه، ویې خندل ښه ډېر یې وخندل ویلې خدای دې خیر درپېښ کړي دا خو لا اول دمنی سر دی. په پای کې یې وویل چې رخصت شوې، همغه ځای ته راځه.

دغه ورځ اوږده شوه، اوږده څله وه خو په ما اوږده شوه. ما وې چې کله به رخصتي کېږي، چې دا پیسې یې بېرته ورکړم.

څلور بجې چې رخصتي شوه، ټول مامورین په سرویسونو کې خپلو کورونو ته ولاړل. زه په دغه ورځ په هغه سرویس کې پورته شوم، کم چې مامورین یې په جادهٔ میوند تر سینمای پامیره وړل. له سینمایي پامیره په پښو تر پل باغ عمومي ولاړم. کله چې ټاکلي ځای ته ورورسېدم، هغه راته ولاړه وه او زما انتظار یې کاوه. په دې ورځ یې ډېره ښکلې دربشي په ځان کې وه، تر موټره موږ دواړه پیاده روان شو. باور وکړئ، چې زه شرمېدمه، چې د دومره ښکلې او لوکسې جینۍ سره زه روان وم، چې هر چا به هغې ته ورکتل او له ځانه سره بنګېده. موټر ته چې ورسېدو، هغې راته د موټر دروازه خلاصه کړه، ویلې مهرباني وکړه سهار صیب! دلته په مخکې سیټ کې کښېنه. د موټر په مخکې سیټ کې د هوسۍ ترڅنګه کښېناستم، زړه کې مې وګرځېدل (سهاره بچو لکه چې ورځ دې روانه شوه) هغه موټر روان کړو، له ما یې پوښتنه وکړه ویلې څنګه یې څه تکلیف خو به نه لرې؟ ما وې تشکر بې بې ښه یم تاسې څنګه یئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل په دوعا دې یم. په دې کې تر د همزنګ ورسېدو، هوسۍ لږ مخ راواړاوه او په خندا کې یې وویل: زما ساده باده سهاره له ځانه خبر نه یې چې چېرې دې وړم؟ تېښتوم دې. خټ خټ ویې خندل. زما له خولې نه ورته ووتل: ما خپل ځان دربښلی دی، هر چېرې مې چې وړې اختیار لرې. موږ لا په دې خبرو کې و، چې د دارالامان بڼ ته ورسېدو. موټر یې پارک کړو، ویلې راځه چې دې بڼ ته ننوزو (زړه کې مې وویل چې نن یې دې بڼ ته راوستې لکه چې دربانده ې ښه ګرمه ده، همدا دې وخت دی د کونډې زویه) په بڼ کې پورته وختو، د ګلونو په منځ کې د ګلاب د ګل ونه سمه غوړېدلې ولاړه وه. هوسۍ د ګلاب د ګل څانګه راونیوه، ماته یې کړه: سهار صیب ګوره هغې د ګلونو په منځ کې ځان پټ کړو زه ورته اغېږ ودرېدم.

د ګلونو منځ کې یې ګل ګلاب او شنې څانګې راټیټې کړې، خپل مخ یې پکې راښکاره کړو، ما چې وروکتل، سرو شونډې یې د ګلاب د ګل پاڼې شرمولې. ما چې دا دویمه ورځ نو کې جرأت پیدا کړی و، ورغږ مې کړو هوسۍ قسم په خدای چې د ګل ګلاب نه دې هم شونډې ښایسته دي. ما وې راځه دغې د ګلونو په ټل کې به دواړه کېښنو. دا ښه د ناستې ځای دی. هغې بیا وربل پورته په یوه خوا وارتاوه او موسکېده ویلې په سترګو هغه راسره ځنګ په ځنګ کښېناسته، شاوخوا هېڅوک نه وو. د هوسۍ دا عادت و، چې همیشه به ماته مخامخ کښېناستله.

ما لومړی جېب ته لاس کړو، پیسې مې ورته راوایستلې ورته مې وویلې: له تانه ډېره مننه هغه دا پیسې دې واخله. خیر دی مینه غریبي نه غواړي. یوه هیله درنه لرم او هغه دا چې که چېرته مګې له دې غریبۍ سره قبلوې، خوښه ده او که نه نو زه ستا وخت نه نیسم. په دې خبره هغه سره واوښته، پاڅېده او ماته مخامخ کښېناسته وې ویل: سهار صاحب زه کومه ناپوهه او بې سواده کوځه ګشته جینۍ نه یم. په ما پسې د دنګو ماڼیو څښتنان پوښتنې ته راځي، ډېر ځوانان لا زما په تمه ناست دي. ډېر راته د موټرو او قصرونو لاپې وهي، خو زه حسن او مینه پېژنم، انسانیت ته سخت احترام لرم. ظاهري شان او شوکت نه مې بدي راځي. که درته ووایم، چې د شاهي کورنۍ ځوانان راپسې دي له پلاره مې غواړي، باور به دې رانشي. ډېر شتمن زلمیان په دې هڅه کې دي، چې له ما سره صرف خبرې وکړي. زه پوهنتون کې ډېره په عذاب یم، تل د خپلو همصنفیانو سره په ډله کې ګرځم او ته پوهېږې، چې له ډاره تمانچه ګرځوم، وایم چې څوک مې ونه تېښتوي. تراوسه پورې پرما د چا لاس هم لګېدلی نه دی. سهار صاحب خو همدا سبب دی، چې ډېره پیاده او یا په نورو موټرو کې نه ګرځم، تل په خپل موټر کې ګرځم، پلار مې همدا ټینګښت کوي. خو زه ستا په غیاب کې ستا په ژوند او په تا مېنه شوې یم، ټوکې به راسره نه کوې، دغه پیسې جېب ته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان يې لږ مرور غونډې ونيو، ما بيا ورته کړه: هوسۍ هيله در څخه کوم دا پيسې واخله، ولې خجالت راکوې. هغې راته په تنده لهجه وويل: سهار صاحب مسخرې مه کوه، زه دې لا نه يم پېژندلې، زما او ستا د ليدلو او کتلو خو څه ډېر وخت په مخ کې پروت دی، د يوې ورځې کار به نه سره کوو.

زما لاس يې ټيل واهه بيا يې وويل: دا څه پيسې دي، د پيسو خبره دومره ارزښت نه لري. خبرې د زړونو دي، د ژوند او مينې خبرې ماته ارزښت لري، نوره ستا خوښه چې ته څه فکر کوې؟

زه پوه شوم، چې هوسۍ را سره وړاندې راتلونکې شپې ورځې يو ځای تېرول غواړي. ما هم نور چرت پکې ونه واهه، پيسې مې جېب ته ښکته کړې، د لږې شېبې لپاره هغه چوپ پاتې شوه، زر مې مخ ورواړاوه ما وې هوسۍ زما په خبرو خو به نه يې خپه شوې؟

نه نه.... هسې سوچ واخيستم، چې ته به زما په هکله څه فکر کوې؟

په دې ځای کې مې د ګرانې کليمه ياده کړه، ما وې ګرانې پام چې زړه کې دې څه ونه ګرځي، ماته دې هره ادا او انساني کرکټر يوه دنيا ده. ستا د سترګو هر رپ مې اوبه کوي، حسن او مينې دې رانه جرأت وړی دی، ما به خالي کالبوت نه پرېږدې، زه در سره مينه لرم. دا بڼ او دا ښکلې منظره به زما او ستا د مينې شاهدي کوي. لاس دې راکړه، چې يو ځل بيا د مينې ټينګه وعده سره وکړو. هغې لومړی لاس او بيا رغاړې وته، ټوله مې په غېږ کې ټينګه ونيوله، هېڅ نه پوهېدم ټول ځان مې خولې خولې شوی وی. يوه لنډه شېبه د مينې په خوږو کې سره ډوب شو. بيا مو چې يو بل ته سره وکتل، مخ يې لکه د سره ګلاب غونډې اوښتی و. سترګې يې مړاوې راواړولې، د وربل ټيل يې نيمايي مخ رانه پټ کړو، بل ډول شوې وه، په موږ دواړو د مينې فساد شوی و، يو د بل په کتو نه مړېدو، تر ډېره پورې په همدغه حالت کې سره پاتې وو، زما خو بيخي ژبه په خوله کې وچه شوې وه. مونږ هېڅ پوه شوي نه وو، چې د ماښام خړه رابانده لګېدلې وه. هوسۍ ته مې وويل: ناوخته دی نور به ځو. هغې چې بيا خپل وربل ته ټک ورکړو، په چپه خوا يې تورې زلفې خورې ورې واوښتې، تورې سترګې يې سرې اوښتې وې، د اننګو په سر يې د خولو څاڅکي لکه د زمرودو غمي ځلېدل. په غلي غږ يې وويل: وخت لا ډېر دی، يوه شېبه به نور هم کښېنو. هو رښتيا سهار صاحب! سبا به پنځه بجې د نوي ښار مغازو ته ورځو، دواړه به نوي درېشۍ ځانته واخلو. څنګه خوښه دې ده؟

ما وې ولې نه! ته چې څنګه وايې، هغسې به کوو. لږه شېبه مو د زړه خواله نوره هم وکړه او بيا له هغې ځايه د کور په لور راروان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موټر کې چې کښېناستو، تقريباً څره لګېده. هغې موټر ته لته وركړه تر دهمزنګه يې موټر بيخي الوځاوه. په پل ارتن ورتېر شو، په جاده ميوند كې ووتلو، زموږ تر كوره په لږ وخت كې ورسېدو. ما وې راځه هوسۍ جانې موږ كره به لاړ شو، موټر درسره دى ناوخته به ځې. هغه په خندا شوه وې ويل ډېره به ښه واى خو.... !لاس يې رااوږد كړو، مخه ښه مې ورسره وكړه او هغه لاړه. زه كور ته لاړم كتل مې چې هرڅه مې ګډ وډ پراته و. لومړى مې له نل نه سطل راډک كړو، بيا مې ځانته ډوډۍ تياره كړه، له چاى او ډوډۍ نه وروسته مې غوښتل، چې نيمګړى داستان راډيو ته تيار كړم. په مېز چې كښېناستم، قلم مې لاس كې كاغذ مې مخې ته پروت كرار ورته ګورم لكه څنګه به چې مخكې په مېز د ليكلو لپاره كښېناستم، سمدستي به مې چې ليكل، خو اوس مې قلم ټكنى شوى و. زړه مې بل چېرې حېران پاتې شوم. سوچ واخيستم (دا جينۍ به ګنې ما سره تر اخره پاتې شي؟) سهاره د ژوند غريبي دې په قلم چلېدله، لكه چې د ژوند څرخ دې په بله تاو شو، هر څومره مې چې خوارې وكړه، باور وكړه چې په دغه شپه مې هېڅ هم ونشواى ليكلاى، بيخي لكه چې هرڅه رانه چا اخيستي وي، بې حسه غوندې ناست وم. ما بايد د هېواد ورځپاڼې ته هم ټاكلى مضمون ليكلى واى، تر نيمې شپې پورې مې چې هر څو خوارې وكړه، څه ګټه يې نه درلوده. كله به مې چې خپل كور او خپلې بوډۍ مور ته او هم د ژوند نورې ستونزې به چې رايادې شوې، يو دم به مې له ځان سره وويل: والكه دا ښېښې پرېږده، تاته ګوره او ددغې معتبرې جينۍ سره ژوند كول. دا زما د كلي خلک به څه وايي؟ تر نيمې شپې مې دا سوچونه كول، تر چرګ بانګه مې سترګې ورنغلې. سبايي چې مې مخ ومينځلو په آئينه كې مې وكتل، رنګ مې زېړ تښتېدلى و.

سهار چې كار ته لاړم، رئيس وروغوښتلم ويلې سهاره اخبار ته دې مضمون نه دى ليكلى. د خپل مضمون ځاى دې تش پرېښى دى.

ما ورته بهانه وكړه، ما وې رئيس صاحب لږ ناروغه وم.

هغه ويل خير دى، په دغه برخه كې يو بل څه وروا چاوه.

له نورو ورځو نه مې له كاره سره علاقه كمېده له يوې ورځې نه بلې ته بې علاقې كېدم. په ټوله ورځ به مې د هوسۍ د راتلو شېبې شمارلې، په دې ورځ مې لا وختي ځان د وعدې ځاى ته وررسولى و. هغه مازديګر په پينځه بجو ټاكلي ځاى ته راغله او د نوي ښار پر لورې يې ګاډى روان كړو. په ډېرو مغازو كې وګرځېدو، په يوه كې مو درېشي واخيستلې وروسته بيا يوه رستورانت ته وختلو. له دمې او چاى څګګښلو نه وروسته د باغ بالا چكر ته لاړو. هلته ښه ډېر وګرځېدو د ناجوګانو د لاندې كښېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدغه ترتیب سره زمونږ د دواړو مینه له یوې ورځې نه بلې ته زیاتېدله. شپې ورځې تېرېدلې، زه نور هغه سهار نه وم، چې به هره ورځ د مطبعې په ببلابېلو څانګو به ګرځېدمه، په مجلو او اخبارونو کې مې لیکنې کمې شوې. راډیو داستانونه مې هم په ټپه ودرېدل، له هرې فرهنګي څانګې نه به راته ټیلفون کېدلو، ویلې به یې: سهار صاحب لیکنې دې ولې کمې کړې دي؟

ما ورته بله بهانه نشوه کولای، په غیر له دې چې ویلې به مې: ناروغي راپېښه شوې ده، ځکه مې لیکنې کمې شوي دي.

زه خو به هره مشاعره او ادبي بانډار کې کوربه وم، مګر ټوله ذهني قوه او مطالعه مې یوازې د هوسۍ په مینه پورې غوټه شوه، نور ژوند راته خوند نه راکاوه.

که دې خندلي راته نه وای
غریب سړی وم خپل روزګار به مې کاونه

کله کله به راته هوسۍ ویلې: دربانډې پوه یمه چې د لیکنو او مطالعې نه دې لاس اخیستی دی، زه خو بې له هغې ستا یمه، خپل پخوانی روزګار او ژوند دې په عادي توګه پرمخ روان کړه. زه هم درسره دا نشم منلای، ژوند په مینه پورې تړلی دی، ژوند او مینه بېل نه دي، ته باید دوباره خپلې لیکنې تازه کړې. خدای شاهد دی، ډېر یې تشویقولم، تل په یې ویلې سهاره د لیکوالۍ نه لاس وانخلې، زه ستا لیکوالۍ له تا سره ملګرې کړې یم، پام کوه چې ځان دې له خپله مسلکه وروسته پاتې نه کړې. بیا به وروسته ارمان کوې او وخت به درنه تېر وي. هغې هم پخپلو درسونو کې کوښښ کاوه، ټولو استادانو ورته ویلې وو، چې له فارغېدو وروسته به خامخا د اسیستانت په توګه په پوهنتون کې پاتې کېدې شې، خو هوسۍ د نورو تحصیلاتو خیال کاوه او ماته به یې دا ویلې، چې کله به وې چې دواړه د لوړو زده کړو لپاره خارج ته لاړ شو. دا یې ارمان او هیله وه، زه ځان ته متوجې شوم، ما د هغې خبرو ته غوږ ونیو او دوباره خپلې دندې ته متوجې شوم. له خپلې لیکوالۍ او وظیفې سره مې ځان عیار او برابر کړو، له پخوا نه به مې لا ښه مضامین، داستانونه او ادبي ټوټې لیکلې. کله ناکله به مې ښه تکړه مقاله یوې نیمې مجلې کې چاپېدله. ډېرو راته وویل: ته لکه د کونړ دریاب داسې ګ یې په اوړي موج نه وهې، په ژمي کې دې چړونه فریادونه کوي. مور ته به مې ښې ډېرې پیسې لېږلې. کله به د څو ورځو لپاره په رخصتۍ د مور لیدو ته کلي ته ورتلم. دا ځلي پس له اوږدې مودې نه وروسته کلي ته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې راتـه ډېـر وژړل او پـوره اوښـکې يـې تـويې کـړې او دا يـې هـم راتـه وويـل: بچـی زه بـوډۍ شـوې يـم، خپـه کېـږم زر زر مـې ليـدو تـه راځـه. تـه خـو زمـا يـوه رڼـه اوښـکه يـې، زړه مـې درپسـې وران دی، بچـي بـې لـه تانـه رابانـدې ژونـد ګـران تېرېـږي. هغـه خپـل عـادي حالـت تـه راغلـه، خـوا تـه مـې رانـژدې شـوه ويلـې: هـو ربښـتيا زويـه پـه دې ورځـو کـې مـې زړه دی، چـې پـه کلي کې درته کوژدن وکړم. په دې خبره بې زر په خولې کې ورولوېدم.

موري پـام چـې پـه دې هکلـه چاتـه ونـه وايـې، زه چـې لـه خيـره بـل ځـل پـه رخصتـۍ راغلـم، بيـا بـه درتـه ووايـم. تـر هغـې بـه خيـر دی نـور هـم تکليـف تېـر کـړه، بـل ځـل پـه خيـر زر راځـم. خامخـا بـه دي پـه خيـر سـره سـتا نـږور پيـدا شـي، پـه مخکـې بـه دې ګرځـي، لـه کـارونو او ځينـو تکليفونـو نـه پـه خلاصـه شـې. مـا خـو هـيڅ فکـر نـه کـاوه، چـې ګنـې مـونږ تـه بـه ځـوک خـور او لـور راکـړي، ځکـه چـې د خـدای پـه دا ارتـه دنيـا کـې ايکـې دا يـوه کوټـه لـرو، نـور هـيڅ نـه لـرو، خلـک خـو پـه مـال او دولـت پسـې ګرځـي. پـه دې وطـن کـې لياقـت او اهليـت نـه پکـارېږي، يـوازې پيـسـې چلېـږي. خـو توکـل زمـوږه پـه خـدای دی، هرڅـه بـه سم شـي. تـا دې راتـه الله ژونـدی لـري. مـور مـې پـه دې خبـره خوشـاله شـوه، پـه زوره زوره يـې وخنـدل، مـا يـې لاسـونه ورمچـې کـړل. پـه دې وخـت کـې د کلـي ځينـې کـسان زمـا همزولـي زمـا سـترې مـشي تـه راغلـل، زمـوږ کوټـه يـوه وه، خـو لويـه وه. مخـې تـه يـې غـولی (منـډاو) او انګـړ ودان شـوي وو، څـو کټونـه پکـې پراتـه وو. پـه دا ځـل د کلـي ټـول خلـک زمـا سـترې مـشي تـه راغلـل. پخـوا بـه چـې کلـي تـه لاړم، کـور تـه بـه ځـوک نـه راتلـل. يـوازې پـه جومـات کـې بـه خلکـو راتـه سـترې مـشي ويلـې. ځينـو کـسانو راتـه ويلـې سـتا راډيـويي داسـتانونه اورو، ټـول خلـک يـې خوښـوي. ځانتـه بـه مـې تمـه پيـدا شـوه. هلتـه پـه کلـي کـې پـوه شـوم، چـې دا خلـک کـه سـواد نـه لـري، د پېـښو او ژونـد پـه ټولـو کيـسو خبـر دي. ربښـتيا چـې هـر چـا راسـره ښـه سـلوک کـاوه، زمـا لـه وړوکتوبـه عـادت و، چـې سـبايي او مـازديګر بـه جومـات تـه تلـم، چـې لاتراوسـه مـې همغـه عـادت درلـود ا د خـدای عبـادت مـې کـاوه. پـه دې هـم د خلکـو خوښـېدم. پـه دې رخـصتۍ کـې مـې دوه هفتـې تېـرې کـړې. حـال دا چـې هوسـۍ راتـه د پنځـه ورځـو اجـازت راکـړی و. مخکـې بـه مـې پـوره يـوه مياشـت تېرولـه، کلـه مـې چـې دوه اونـۍ ووتلـې، لـه مـوره مـې اجـازت راواخيـستلو نـور خپلـوان مـې هـم مـونږه کـره راغلـي وو، زمـونږ نـژدې خپلوانـو بـه زمـا لـه مـور سـره مرسـته کولـه. خپلـوان مـونږ سـره پـه چـم ګاونـډ کـې ډېـره وو. د مـور ټـول مـشکلات مـې حـل و، مامـا بـه مـې تـل مـور خپـل کـور تـه بيولـه. لـه ټولـو څخـه مـې رخصت راواخيـست او بېرتـه ښـار تـه راغلـم. ماښـام تېـر و، چـې خپـل کـور تـه ورسـېدم. شـپه تېـره شـوه او سبا يـې خپلـې دنـدې تـه لاړم. پـه کـار بوخـت وم، د څـو ورځـو کـار مـې راتـه پـروت و. لګيـا وم ليکنـې مـې کـولي چـې د ټيلفون زنګ راغی، غوږۍ مې چې پورته کړه، ما ويې بلې. ويل هوسۍ يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار صاحب راغلی یې؟ ما وې هو. څنګه یې کور ته خیریت دی، هغې په ټلیفون را سره ګړه بړه وکړه. وې ویل: ته پوهیږې، چې زه بلکل ناروغه شوې یم، رنګ مې زېړ اوښتی دی، د ازموینې ورځې مې دي، هیڅ تیاري مې نه ده نیولې.

ما وې هوسۍ د کور او کلي کارونه وو، له بل پلوه مې مور راپسې خپه شوې وه. که زر تړې راتلای نوره هم لا پسې خپه کېدله. بښنه غواړم شپې مې لړې ډېرې تېرې شوې. دا دی اوس درته راغلی یم. ویلې زړه مې چوي، څنګه وکړم نن هم پوهنځي ته نه ومه تللې. ټوله ورځ په کور کې راته موسیقي غږېدله. نن به زه په پوره څلور بجې مطبعې ته درشم. ډېره ښه ده خو موټر دې مطبعې نه وړاندې ودروه. د خدا یپه امان.

د ټیلفون غوږۍ مې چې کېښوده، رئیس وروغوښتم ویلې پاتې کارونه درسره کور ته یوسه، چې سبا ته یې خلاص کړې. ما وې ښه ده رئیس صاحب ته ورته تشویش مه کوه، سبا ته به انشاء الله ټول کارونه سم وي.

نیمګړې لیکنې مې له ځان سره په څلورو بجو راواخیستې او په یوه دوسیه کې مې کېښودې، ما وې چې د شپې له خوا به پرې کار وکړم.

په څلورو بجو مې دوسیه له ځان سره واخیستله او له مطبعې نه ووتلم. وړاندې مې چې پام وکړو، د هوسۍ موټر ولاړ و. په چټکو ګامونو ورروان شوم، ما وې هغه به راته ډېره منتظره پاتې شوې وي، چې ورنږدې شوم هغه له موټره راکوزه شوه، ښکلې دربشي یې په ځان کې وه. په پنځو سوو ګامونو کې چې کله ورنږدې شوم، هغه زما په لور راروانه شوه. غږ مې پرې وکړو: هوسۍ زه درځمه ته ځان مه په عذابوه. زه نور هم ورګړندی شوم، کله چې سره نږدې ورغلو، پام چې مې ورته وکړو، د هغې له سترګو اوښکو دارې وهلې، ما وې آخ دا ولې ژاړې؟

له خولې نه یې غږ نه خوت یوازې دواړه لاسونه یې رانه تاو کړل او په سلګو سلګو یې وژړل. ما وې هوسۍ څه شوي؟ ولې دومره ژاړې؟ د ژړا په حالت کې موټر ته ورپورته شوه، زه هم موټر کې ورسره کښېناستم، موټر یې د مطبعې اړخ ته ودرولی و، په ژړغوني اواز یې وویل: ما خو درته پنځه شپې ویلې وې آ، زه خو دې له ژونده ویستلې یم، ناسته ولاړه هیڅ خوند نه راکوي.

ما وې ښه نو دا خبره ده!

هغه لږه شېبه غلې ناسته وه، موټر یې نه چالاوه. یوه شوم چې رانه خوابدې ده، خوا ته یې ورنږدې شوم، د زنې نه مې ونیوله: هوسۍ بخښنه غواړم، زه مجبور وم، چې څو شپې مې ځنډ کړی وای. خیر دې مړې رانه مه خپه کېږه. مخ یې راواړاوه، موسکۍ شوه، وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهاره چېرې به درنه خپه نه شم، خو حېرانه پاتې يم، چې په ما څه شوي دي؟ مور مې راته څو ځلې په کور کې وويل: څه دربانده دي شوي هوسۍ لورې، چې دا رنګ دې الوتی ښکاري. په دې ورځو کې دې بل شان وينمه؟ زه ورته څه ووايم، چې ولې؟

هوسۍ جانې! په مينه کې دا خبرې شته دي، دومره يې اسانه مه ګڼه.

مينه خو د انسان سترګې پټوي او غوږونه يې کڼوي.

څه چې کومه خوا لاړ شو، دلته د مطبعې مخه ده، هسې نه چې څوک مو ووينې. هغې په عادي ډول د ناز خندا وکړه، ويلې د تورې زويه راځه، چې نن پغمان ته لاړ شو. ما وې ډېره ښه ده، ځو به. هغې موټر روان کړو او د موټر ټيپ کې يې د وحيد صابري (لاليه ګاډي وانه) سندره چالان کړه. په لږه شېبه کې يې موټر کوټه سنګي ته ورساوه. د ميرويس ميدان له دوکانونو نه مو خوراکي شيان له ځان سره راواخيستل او بيا پغمان ته روان شو. راساً د تپې بڼ ته لاړو، د تپې بڼ د ګلونو ښکلاګانو ته ورغلو.

هر رنګ ګلان غوړېدلي وو، په يو ښکلي ځای کې د ګلانو په منځ کې کښېناستو، په بڼ کې خلک ګرځېدل، موږه چا نه ليدو. کله چې موږه کېناستو، سمدستي هوسۍ راته وويل: سهاره د خپل سفر او کور کلي کيسه راته وکړه. لومړی دا ووايه چې مور دې څنګه وه؟ روغتيا يې ښه وه؟ او رښتيا د خپل کور او خپلوانو په باب راته پوره پوره ووايه.

ما ورته د کور او کلي، د خپلې مور د حال احوال په باب خبرې وکړې، څه چې په کلي کې تېر شوي وو، ټوله کيسه مې ورته وکړه. دې راته وويل: مور دې ښار ته نه راولې؟ ما وې نه مور مې بوډۍ ده، پخپل کور او کلي کې خوشاله ده. ورور يې او نور خپلوان يې پوره خيال ساتي. هو رښتيا هوسۍ دا ځلې مې مور راته د کوژدنې خبره وکړه، ويلې کلي کې درته چېرې لاس پورته کوم.

اخ نو تا څه ورته وويل؟

هغه راته متوجې شوه ويلې ووايه سهاره رښتيا رښتيا وايه، دا چې ډېر وځنډېدې، لکه چې همدا خبره وه.

نه نه! په دغه باب هېڅ نه دي شوي. ما ورته وويل: مورې بل ځل چې راغلم بيا به خبرې سره وکړو، تر هغې به زما د کوژدنې خبره هېچا سره نه کوې. هغه دوباره خپل عادي حالت ته راغله، لاس يې کڅوړې ته ورتېر کړو، خوراکي شيان يې راواخيستل او زما په مخکې يې کېښودل.

لومړی موږه مېوه وخوړه. هوسۍ راته وويل: سهار صاحب د راتلونکي په باب څه فکر کوې؟ ما ورته په ځواب کې وويل: زه اوس هېڅ فکر نشم کولی، ځکه چې... !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه دې ځکه چې وويل؟

زه لږ غلی پاتې شوم، هغې همدغه خبره بيا راغبرګه کړه، ما بيا په نيولي غږ ورته وويل: حيران يم هيڅ نشم ويلی.

هغې رانه خبره ونيوله وې ويل: سهار صاحب زه پوهيږم، چې ته څه وايې؟ نن درسره څو بربنډې او غوځې خبرې کول غواړم، څنګه دې خوښه ده؟

ما وې ښه ده مهرباني وکړه! (په زړه کې مې تېر شول، لکه چې نن دې هرڅه په ډاګه کېږي) ويلې ما درسره په لومړۍ ليدنه کې دا ويلي وو، چې زه يوازې ستا د ليکنو سره مينه نه لرم، بلکې له تا سره هم مينه کول غواړم. تا باندې پوهېدمه، چې خپله غريبي دې راته مخې مخې ته کوله. ما درته ويلي و، چې مينه غريبي نه غواړي. اوس نو زه او ته يو پر بل پوهېدلي يو، زموږ ټول رازونه يو بل ته څرګند دي، خو يو راز او هغه دا چې تا زما مور و پلار او کورنۍ نه ده ليدلې، يو ځل به دربانده دې خپله کورنۍ وينم، په داسې حال کې چې هغوی دربانده هيڅ پوه هم نشي. په زړه کې خوشاله شوم، ما وې سهاره لکه چې هوسۍ سره دې واده کېږي، خو ولې بيا هم خپلې بې وسۍ په چرت کې لاړم. الکه نه دې کور شته، نه دې پيسې، دا خو د معتبر سړي لور ده راتلونکې ګوزاره به دې څنګه شي؟ هوسۍ په څنګل ووهلم، ويلې بيا څنګه پخپلو چرتونو کې ډوب شوې؟ ما وې نه نه... هسې... !

زه به داسې زمينه برابره کړم، چې زما مور او پلار وپېژنې، خو که چېرې هغوی په موږه پوه شي ما به سخته تهديد کړي. پلار مې د زاړه کولتور سړی دی، هغه دا خبرې کله منې. مور مې هم دغسې درواخله، خو يوه خبره ده، چې هغوی په ما پوره باور لري. زه وربانده ډېره زياته ګرانه يم، چې هر څومره پيسې وغواړم، راکوي يې. دا موټر يې راته اخيستی دی. همدا راته وايې، چې يو ښکلی کور درته جوړوم. د پيسو او شتو کمی نه لري، خدای شته چې ډېرې پيسې ترې زه مصرفوم. خدای دې راته ژوندي لري، نو ځکه مې درته دا خبره ياده کړه، چې دواړه په راتلونکې څه فکر وکړو.

هوسۍ زه څه ويلی شم، يوازې دومره ويلی شم چې مينه درسره لرم او دا مينه به مې له تا سره تر اخره پاتې وي، نور نو په تا پورې اړه لري. زه خو نه پيسې لرم او نه داسې څه، چې دا د نن درانه رواجونه په ځای کړای شم، يوازې همدا سهار يم او بس.

هغه موسکۍ شوه، خرپ شو په ولې يې ووهلم، ويلې همدومره مې درنه غوښتل، نور به کېږي. تر مازديګر ناوخته پورې په تيپې بڼ کې وګرځېدو، کور ته ناوخته ولاړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړي کارونه مې د شپې سرته ورسول. هوسۍ چې کور ته روانېده، ولې زه او ته به دوه ورځې نور نشو لیدلی. زه ازموینه لرم، په ټیلفون به سره خبر اخلو، ما وې سمه ده یو له بله مو سره مخه ښه وکړه.

ما خپل پاتې کارونه په دغو دوه ورځو سم کړل. په دریمه ورځ چې له کاره رخصت شوم، د مطبعې مخې ته ښکته شوم. وړاندې مې ولید، چې د هوسۍ ګاډی ولاړ دی. د ګاډي خوا ته ور روان شوم. کله چې ښه ورنږدې شوم، هغه له موټره راښکته نشوه، خالي د موټر دروازه یې راته خلاصه کړه، ویلې راځه سهار صاحب! په موټر کې چې ورسره کښېناستم، سمدستي یې راته وویل: خپه نشې له موټره ځکه ښکته نشوم، چې څوک مې ونه ویني. بل هغه دوه ځوانان راته ولاړ دي، څه خو یې راته نه دي ویلي، خو ځانونه راته بوخ کوي.

ما ورته وخندل او بیا مې ورته داسې وویل:

ستا حسن ته هېڅوک د ټینګې نه دی، چې رښتیا راباندې وایې، ډېرې ځوانۍ درته اوبه کېږي. په دې خبره یې موټر په تراټ سره روان کړو. هغه دوه ځوانان همغسې د بوالـه ته حېران پاتې شول. تر ډېره مونږ خندل او موټر روان و. موټر چې د میوند واټ خولې ته ورسېده، په دې وخت کې یې راته وویل: کومې خوا ته ځو؟ ما وې ستا خوښه! هغې سمدستي وویل: راځه نن به د چهلستون بڼ ته لاړ شو. ما وې سمه ده ځو به.

په جاده کې یې موټر لږ څه ګړندی کړ، ما وې هوسۍ جانې خیال ساته د خلکو ګڼه ګوڼه زیاته ده، خدای مه کړه کومه پېښه ونه شي. ویلې ستا خبره پرځای ده.

د کابل په ښار کې یوازې دا د میوند واټ سړک لږ څه پراخه دی، موټر پکې ګړندی تېرېدی شي، نور د ښار سړکونه بیخي تنګ دي.

د هوسۍ دا عادت و، چې تل به یې په ډکه خوله خندا کوله. زه به یې په خبرو راوستلم. زه یې نه پرېښودم، چې غلی او چوپ پاتې شم. زما عادت و، چې ډېر نه ګړېدم، چې چا به راګړولی نه وم، له خولې مې غږ نه خوت، خو هوسۍ په خبرو راوستم. په دې ورځ کله چې د کابل ګذرګاه ته ورسېدو، د بابر د بڼ په دروازه مو سترګې ولګېدې. ما وې یوه ورځ به د بابر بڼ ته هم راځو. هغې ویل که غواړې چې اوس ورتاو شو. ما وې نه نه نن چهلستون ته ځو. په همدې خبرو خبرو کې د چهلستون د بڼ دروازې ته ورسېدو. له موټره ښکته شو او دننه مو غوښتل، چې ننوځو. بڼ ته د ورننتلو په وخت کې ډېر خلک د بڼ دننه روان وو، هر چا به هوسۍ ته ورکتل. ډېر ځوانان به هوسۍ خوا ته څنګ و څټ کېدل، خو هغې به پرې خیال هم نه راوړو. ډېرو به د هوسۍ ښایست او ښکلا ته پرزې ویلې، ما به ځان تېراوه، هغې هم چرت نه خراباوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې به یې ما سره خبرې کولې، چې ډېره به په عذاب شوه، دومره به یې وویل: بې تربیه از خود خوار و مادر ندارید؟ نوره یې په قیصه کې نه وه.

ځینو به ماته وویل نوش جانت. زه به حېران ورته پاتې وم، په همدې حالت کې مونږ د چهلستون بڼ دروازې ته ورننوتلو او دننه مو د ورتلو قصد درلود، چې ان لومړی د چهلستون قصر (ودانۍ) وګورو او بیا وراندې د ګلانو خوا ته لاړ شو.

د خلکو بیړو بار زیات و، خو کله چې مونږ د چهلستون په دروازه وردننه شو، ددغې بڼ جګ جګ چنارونه، رنګارنګ ګلان، د ګیلاسونو میوې، د چهلستون د مانۍ ښکلا ته به څومره سیلانیان راتلل. باور وکړئ د خلکو بیروبار به دومره زیات و، چې د تېرېدو شان پکې نه و. مونږ د خلکو له تېل نه ځان ووېست، شاته راپسې دوه تنه زلمیان وو او هوسۍ ته یې ازار ورکاوه. موږ په کرار کرار تلو، هغه یوه تن حیا او شرم غورزولی و، له انسانیت نه نور ووت، په ما له ډېره قهره نه خوله راماته وه. ناڅاپي مې پرې ورودانګل، له پښو نه مې ونیو او سرته مې پورته کړو، په ځمکه مې راختا کړو. چپ لاس یې په ځمکه ونښتو ځوان یوازې وویل: الله مردم دستم شکست. نور نو هغه له ځایه ونه خوځېد، هغه بل رابانده یې له پاسه پروت و، زه یې په سر باندې په بوکس ووهلم، سر مې ګنګس شو. هوسۍ هغه په سترګو کې په سوک وواهه، زه یې پرېښودم، او پاڅېد. خلک راغونډ شو، یو پولیس راغی، ما ټول جریان هغوی ته ووایه. ټولو پرې لعنت وایه. پولیس هغوی له ځانه سره بوتلل. لاس چې یې مات و، هغه لا یې کولې ویلې: نمی مانم اش دست مرا شکستانده است. پولیس، چې د هلک لاس ولید، رښتیا چې غوټ مات شوی و. د هلک بدن لړزه کوله، پولیس ماته مخ راواړاوه، ویلې دده خو لاس مات دی. په دې وخت کې هوسۍ پولیس ته وویل: هن دا کاغذ د پولیسو مامور ته ورکړه.

هوسۍ په سپین کاغذ کې پیسې ایښې وې، د پولیس په جېب کې یې کاغذ کېښود، پولیس نور څه ونه ویل، هغه دواړه یې له ځان سره بوتلل.

خدایږو هغه یو عجیبه وخت و، له یوه پولیس نه به ټول کلی ډارېده. په دغسې پېښو کې به د پولیس غوا لنګه وه. مونږ چې د پېښې له ځایه روان شو، په چټکۍ سره موټر موټره ځان ورساوه. زما کمیس څیرې شوی و، سر مې هم درد کاوه. هوسۍ هم زېړه تښتېدلې وه، موټر یې روان کړو، له قهره یې وویل: دا ټولنه د ژوند کولو نه ده، خو څه وکړو زمونږ ناکام دی، نو. بیا به یې ماته راوکاته ویل به یې څنګه په تکلیف خو نه یې؟ ما به ورته په خندا کې وویل: هوسۍ هیڅ خبره نشته، ته موټر په احتیاط چلوه، ستا خبره په ځای ده، دلته ګوزاره ګرانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خو لا ښار دی، د افغانستان پایتخت دی، په اطراف او کلیو کې خو هډو مینه کول ګناه ده. مینه هلته د مرګ سره لوبې دي. هو یو شی چې په کلیو کې شته دی، هغه دا دی چې داسې بې حیایي او بداخلاقي لکه چې دلته ده، هلته نه شته. هوسۍ موټر د یوه رستورانت مخې ته ودرولو، ویلې راځه چې دغه رستورانت کې چای وڅښو.

موټر یې پارک کړو، موږ دواړه یوه رستورانت ته پورته شو. ساه نیولی په مېز کښېناستو. په رستورانت کې دومره ګڼه ګوڼه نه وه، څو تنه د پاخه عمر سړي او څو ځوانان جلا جلا سره ناست وو. درې تنه انجونې هم د خپل فامیل سره په یوه مېز ناستې وې. هوسۍ رانږدې شوه، سر یې راټیټ کړو ویلې سر دې درد کوي؟ نه دومره نه خو لومړی یې درد کاوه، مګر اوس درد نه کوي. هوسۍ چې رنګ یې زېړ اوښتی و، خپه او ستړې ښکارېده. په ورو او ټیټ غږ یې وویل: ددې ټولنې هرڅه ویجاړ دي، دلته ژوند ډېر ګران دی. هوسۍ خیر دی مه خپه کېږه. بلا پسې که، هرڅه چې و تېر شو. په ډېرو شیانو باید سترګې پټې شي، هېر یې کړه. د رستورانت شاګرد چای راوړو، چای مو څښلې چې هوسۍ په خندا کې وویل: هغه یو خو مې په دا خوله لګاو کړ، یو سوک مې په سترګو وواهه اخ تا که هغه په سترګو وهلې نه وای، خدا بزده چې څه به پېښېدل. رښتیا چې ټولو خلکو په هغو لعنتونه او بدل ویل.

او هې چې د دوی ژوند وي بیا به د چا تورسرو ته په سپکه ونه ګوري.د یوه لاس مات شو، خو پولیس هم ونه نیولم. هوسۍ په تونده لهجه وویل: ته پوهېږې، چې پولیس ته ما په کاغذ کې پیسې تاو کړې او جېب کې مې ورته کېښودې، ځکه یې پرېښودې. هوسۍ بس نور دا خبرې پرېږده، هرڅه چې و تېر شول. د هوسۍ په رنګ کې بېرته سوروالی پیدا شو، د چای ګوټ یې وکړو او پیاله یې په مېز کېښوده وې ویل:

سبا نه بل سبا ته زما د تره د زوی واده دی، په کابل هوټل کې. زه به درته سبا ته د واده کارت درکړم. واده ته به راشې،

ما وې زه خو نو څوک نه پېژنم، ستاسو له خلکو سره بلد نه یم، واده ته به څنګه درشم.؟

خو زه همدا غواړم، چې ته لومړی زما مور او پلار ووینې، زه به یې له وړاندې تا ته وښایم، زما کورنۍ به و پېژني. سبا ته به زه درته نېکټایي او کمېس راوړم، هغه توره نوې دریشي به دې واغوندې. ما وې ښه ده.

زړه مې رالوی کړو او ورته مې ویل: او ته به کومه دریشي واغوندې؟ خبرې مو د مینې خوا ته لاړې. د هغې رنګ په عادي حال شو، ویلې زه دریشي نه اغوندم، زه به په داسې جامه کې یم، چې ته به مې هېڅ ونه پېژنې. ما وې دا څه وایې؟ هغې ویلې هو. د واده جامې خو نورې دي. ما پخپل عمر کې چېرې د ښار واده نه و لیدلی. فکر واخیستم، دا به څنګه واده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. زه به د کابل د ښار واده ووینم او هغې به داسې جامې اغوستې وي، چې زه يې هېڅ ونه پېژنم.

ښه ډېر په چرت کې تللی وم، چې هوسۍ راته کړه: څنګه سوچ کې لاړې، پام دې وي چې هېڅ فکر ونه کړې، زه به مور او پلار ته تا سم وروپېژنم، ورته به ووايم، چې دا زما ټولګي وال دی، نور څه وايې.

ما وی هو هو همدغسې وکړه، دا خبره مې زړه واخيسته، ويې خندل او ويلې: سهار صاحب زړور او خوشاله ځان ونيسه، داسې وګڼه چې ستا د تره د زوی واده دی.

ښه ښه هوسۍ پروا مه کوه. ماښام خړه لګېده، چې له رستورانه راووتلو او د کور په لور روان شو. زه يې د کور خوا کې ښکته کړم او هغه رانه لاړه.

کله چې د واده ورځ راورسېده، سهار وختي حمام ته لاړم، ځان مې ښه پاک کړ. يوه ورځ راته مخکې هوسۍ ښکلې نېکټايي، نوی کميس او نوي بوټان راوي وو. په دغه ورځ چې له وظيفې نه رخصت شوم، د مامورينو په ګاډي کې کور ته لاړم. نوي دريشي مې واغوستله، په ځان مې پوره ګوتې ووهلې. واده د مازديګر په شپږو بجو پيل کېده. له کوره راووتلم، غوښتل مې چې يو ټيکسي کې تر کابل هوټل پورې ځان ورسوم. کتل مې چې زما يو دوست د يوه دوکان مخې ته ولاړ دی، مخ يې راواړاوه او سمدستي په خندا شو لاس يې له ورايه خواره کړل. ما هم کلکه غېږه ورکړه، ډېره موده مو سره نه و ليدلي، خوږه ستړې مشي مو وکړه. ملنډې مو له پخوا نه درلودلې، ويلې د کونډې زويه لکه چې کوم هاتي دې په سوپره کې وهلی دی، څنګه غوړ شوی يې؟. ته او دا د مود فېشن دې؟

ما وې ولې زه دې دومره په سترګو کې کم راغلی وم، دنيا خو د ارټ منګوټی دی، يو پر بل پسې اوړي رااوړي. بدبختي به تل زموږ د خوارو په برخه وي؟

هغه ويل: هو سهار صاحب هرڅه بدلېږي، خو زه حېران دې ته يم، چې ته خو ډېر زر بل شان شوې ويلې لکه چې چېرې روان يې؟

هو انډيواله کابل هوټل کې واده ته غوښتل شوی يم. ويلې راځه چې زه دې ورسوم. خپل موټر ته يې پورته کړم، هغه له پخوا نه موټر کې ګرځېده. د لوی تجار زوی و، ما سره په پوهنتون کې يو ځای په يوه ټولګي کې و.

تر کابل هوټل پورې مو سره ښه د زړه خواله وکړه او دا يې هم راته وويل: سهاره داستانونه دې پرله پسې اورم او مضامين دې لولم. هيله من يم، چې نور به هم په ليکنو کې وړاندې لاړ شې. زموږ افتخار يې يار. موټر يې د کابل هوټل مخې ته ودراوه. ما ورته وويل راځه ما او تا پکې څوک څه پېژني، ته هم راسره ولاړ شه. هغه لږ موسکی شو ويلې ورځه بچو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې کار دې پوخ دی. زه درسره نه ځم. خدای په اماني مو سره وکړه او ولاړ. زه په کرار زړه نازړه د هوټل دروازې پلو روان شوم. لیدل مې، چې ډېر کسان په نویو جامو کې او په نویو دربېشیو کې ولاړ دي، ځوک ننوځي او ځوک لا ولاړ دي. دروازې دواړو غاړو ته ځو تنه ځوانان په ښکلیو دربېشیو کې د خلکو استقبال او هرکلي ته ولاړ وو. ما خپل ګامونه کلک او مضبوط اخیستل، په دروازه کې راته ښه هرکلي وشو. له دروازې نه چې لږ وړننوتلم، مخامخ وړاندې د پېغلو انجونو ټولګی هرکلي ته ولاړ وو، ټولو ښکلې جامې اغوستې وې، ماته خو ټولې نابلده وې، کتل مې چې د هوټل تالار او زال له خلکو ډک ښکارېده. ما ځان په غټو کې وهلی و، په تمکین او ارام ګامونو مې قدمونه اخستل، مخې ته مې درې ځلور جنکۍ راغلې، هرې یوې په خپل انداز کې ښکلې جامې اغوستې وې، هسې ډول یې کړی و، چې یوه له بلې نه پېژندل کېده. ماته لومړۍ یوې لاس رااوږد کړو، سترې مشي یې راکړه، درې نورې یې راته راوپېژندل. ما هېڅ نه ورکتل، همدا سې ترې روان شوم. هغوی ټولو وخندل، زه ځان پوې حېران شوم زه لږ څه ځان پورې خجالت شوم، په زړه کې مې وې لکه چې کوم څه دي برابر نه دي، ځکه خو انجونو رپورې وخندل. ځو ګامه وړاندې تللی نه وم، چې همغه جینۍ بیا راغله، شاته یې راپسې غږ کړو، خندل یې سهار صاحب سهار صاحب مخ مې وروااړاوه، چې همغه ړومبنۍ جنۍ ده، چې بیا یې وویل: سهار صاحب لږ ودرېږه، چې ودرېدم او ورته زیر شوم، چې له مزله مې له وړاندې وپېژندله، هغه په چابکو ګامونو خوا ته راغله. درته نه مې و ویلي چې په واده کې به ما ونه پېژنې؟ ما وې دا تاسې په ځان څه کړي دي؟ دا ډول جامې او دا دومره سینګار. په والله چې غږ دې رابانددې نه وای کړی، که تر اخره مې پېژندلی وای. هوسۍ زما ګناه نه ده، دا مې لومړۍ ځل دی، چې داسې واده او داسې جامې او فېشنونه ګورم.

هغې چې راته مخامخ راوکتل، غلی شان مې ورته کړه: بیخي ښاپېرۍ درنه جوړه شوې ده. موسکۍ شوه ویل یې: تا ځانته کتلي دي، دې ټولو جینکو راته وویل دا زلمی څنګه قندولک او ښکلی دی. راځه دا خبرې پرېږده، راځه چې مور او پلار مې دروپېژنم. هغه رانه مخکې شوه او زه ورپسې. د هوټل په منځ کې د تلو راتلو په لاره وړاندې د هوټل په اخر کې په یوه مېز د هوسۍ کورنۍ ناسته وه، پلار او مور ته چې ورغلو، سلام مې وروا چاوه زه یې ورمعرفي کړم. لومړۍ یې هغوی ته په ډېر احترام او درناوي سره وویل دا زلمی زما همصنفي دی واده ته راغلی دی، تاسې ته مې دروپېژانده. مور او پلار یې ښه سترې مشي راسره وکړه. هوسۍ خپل مور او پلار ته زما ډېره ستاینه وکړه، خو دا یې ورته ونه ویل، چې ګڼې دا هغه ځوک دی، چې تاسې تل دا ستانونه لولي او غوږ ورته نیسئ. زما نور کړه وړه یې ترې له ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وساتل. له پېژندګلو نه وروسته هوسۍ ماته په یوه خاص ادب کې وویل: تاسې راځئ، چې هلته نور ملګري هم ناست دي، هغوی سره به یو ځای کښېنئ. د مور او پلار له مخه یې هسې وویل. زه ورسره روان شوم، په هوټل کې چې کوم ښه مېز او ځای موجود و، هلته یې بوتلم، په مېز دوه درې سړي او ښځې هم ناست وو، د مېز په کونج کې زه کښېناستم، هغې راته وویل: زه دستي بېرته راځم.

یوه شېبه وروسته مې کتل، چې هغه راغله، دوه جینکۍ نوري او یو زلموټی هلک، چې هوسۍ د اکا زوی و، راغلل، زما سره کښېناستل. هوسۍ دومره خوشاله ښکارېده، چې هېڅ اندازه یې نه وه. دومره ښکلې وه، چې په هوټل کې ټولو ورته خامخا ورکتل. ما ځان په ارام نیولی و، ځکه چې له یوې خوا نابلده وم او له بلې خوا ما وې، چې څوک دربانده پوه نشي. مګر هوسۍ د هېچا په قیصه کې نه وه، له ما سره یې همغسې په مینه خبري کولې. د هغې خو د کاکا د زوی واده و، په ګرد هوټل کې ګړندۍ ګړندۍ ګرځېده راګرځېده. هر چا داسې فکر کاوه، چې ټول اختیار د واده د همدې په لاس کې دی، چې زما له خوا نه به لاړه د هوټل په وړاندې ځای کې په مصروفه وه. د مصروفیت په وخت کې په یې زما پلو هره شېبه راکتل، خو چې کله به د واده په ښکلو جامو کې زما خوا ته راروانه وه، له ځان سره به له خندا شنه وه. زه به یې په سترګو کې د مینې په راز پوه کړم، راسره ناستو کسانو ته به یې وویل: دا مسافر درنه خپه نه شي. هغوی به ټولو ماته راوکتل او وبه یې ویل: ولې به خپه کېږي. په دې وخت کې هنرمندانو موسیقي په غږولو پیل وکړو.

ټولو وویل دا ښه هنرمندان دي، ښې سندرې وایي. رښتیا هم چې رخشانې او هماهنګ وار په وار خوږې سندرې ویلې. هوټل له خلکو ښځو او نرو ډک شو.

هوسۍ ښه اوږده شېبه تري تم شوې وه، هرڅو به مې چې سترګې واړولې راواړولې، د هغې څه پته نه لګېده. پخپلو خولو کې ډوبه وه. د واده مراسم تاوده روان و، په هوټل کې ګڼه ګونه زیاته وه، څو کسان مې د پېژندګلو ولیدل. نورې انجونې هم زما د مېز خوا ته راغلې. کله ناکله یې په ما پرزې ویلې، خو ما ورته وخت نه ورکاوه، چې ګپ شپ راسره ولګوي. کله به چې هوسۍ موسکۍ زما خوا ته راغله، ناستو جینکو ته یې زور ورکاوه. هغوی ټولې د هوسۍ ښایست ته حېرانې پاتې وې. ماښام شو تیاره شوه، د ډوډۍ خوړلو اعلان وشو، ټول خلک له خپلو ځایونو نه پاڅېدل او د ډوډۍ خولو خونې ته روان شول. زه لا ناست وم، چې لږه شېبه وروسته هغه راغله او ویلې راځه، چې ځو، موږ دواړه یو ځای د ډوډۍ خونې ته روان شو. د خلکو ټېل زیات و، هوسۍ زما لاس ونیو راته وې ویل: ټېل دی، چې رانه ورک نشې. د ډوډۍ خونې ته لاس نیولی لاړو. هلته هر ډول خواړه تیار شوي وو، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو نه وروسته ناوې او شاه راغلل، هوسۍ د شاه تر څنګه روانه وه، په سټېج کې یوه لنډه شېبه ودرېدل، د ښادۍ والا کورنۍ د ناوې او شاه سره ولاړ وو. عکاسي وشوه، موسیقي ښه په غرب سره روانه وه. نڅاوې کېدلې، څو ځلي هوسۍ د نڅا وار تېر کړو. واده ان د شپې تر دوو بجو پورې روان وْ. پوره په دوه بجو واده پای ته ورسېده. له هوټل نه خلک په وتلو شول. زه چې کله دروازې ته راووتلم، هوسۍ ولاړه وه. یوه ځوان چې هغه د هوسۍ د کاکا زوی و، وویل ورور دا مېلمه به خپل کور ته ورسوې او ته به ترې بېرته هوټل ته راشې، چې بیا مونږ کور ته ولاړ شو. زه د هغې موټر کې کور ته راغلم او د هغې د کاکا زوی رانه بېرته ولاړ.

ډېر ستومانه شوی وم، په دغه شپه مې پوره خوب وکړو، ځکه چې سبا ته د جمعګې ورځ وه ستړتیا مې ورکه شوه. د جمعې ورځ مې په کور کې دمه وکړه، چېرې ولاړ نه شومه. په سبا ته لکه د نورو ورځو نورمال خپلې دندې ته لاړم. هره ورځ به د مازدیګر په وخت مونږ چکر واهه، د شپې به مې یو نیم داستان او ځینې طنزیه لیکنې کولې. زما داستان به په راډیو کې خامخا نشرېده، ممثلینو به په خورا ښه ډول تمثیلاوه، نو ځکه د خلکو به خوښېده. په مجلو او ورځپاڼو کې به چې زما مقالې او نورې لیکنې نشرېدلې، پوره حق الزحمه به یې راکوله. د میاشتنۍ تنخواه نه مې حق الزحمه زیاتېدله. ژوند مې په نورمال ډول ښه تېرېده، یو څه روپۍ مې زخیره کړې وې، هوسۍ ته مې وویل: وطن ته ځمه خپله زړه خونه رنګوم او نوی کور پکې جوړوم، ډېر ځنډ نه کوم یو ازې چاته به یې په اجاره ورکړم، ستا څنګه خوښه ده؟

هغه لږه غلې شوه، بیا یې وویل: ډېره ښه ده، زه به هم درسره مرسته وکړم. ما وې که وشوه دوه ورځې وروسته به کلي ته لاړ شم. سبا مازدیګر، چې کله مونږه په موټر کې کښېناستو او د ښار په لور رهي شو، هغې خپل بکس ته لاس کړو، پیسې یې راوایستې، ویلې دا لس زره افغانۍ به زما له خوا درسره مرسته وي، بیا به وروسته ګورو، ته یو ځل په کور پیل وکړه، دا دې ښه پلان جوړ کړی دی. ویې خندل وې ویل کېدا ای شي کوم وخت درسره په چکر کلي ته لاړه شم.

ما وې کوم به هغه ساعت وي.

هغې موټر په کرار کړو، مخ یې راواړاوه، وې ویل: ته پوهېږې، چې په دې ورځو کې زمونږ قومي خلک زما د غوښتنې لپاره زمونږ کور ته څو ځلې راغلي دي، د پلار مګې خوښه ده، چې هغوی ته مې ورکړي، مګر ما په کور کې ویلي دي، چې ګورئ پام زما په غیاب کې به زما ژوند په چا پورې نه تړئ. له مانه به خامخا پوښتنه کوئ. دغسې خبرې شته دي. فکر دې وي، چې دا ځل کلي ته ولاړې مور ته به دې زما په باب خبرې کوې. ښه ده هوسۍ زما هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ستا خبره په زړه کې ده. زه به مې مور سره هرومرو ستا خبره کوم. ته ډاډمنه اوسه، خو ستا د پلار سره به څه کېږي، ځکه چې زه....

پام چې دا سې فکر ونکړې، ترڅو چې ته له کلي نه بېرته راګرځې، په دې هکله به مې يو څه کار کړی وي.

دوه ورځې وروسته کلي ته لاړم، مور مې ډېره زياته خوشاله شوه، يوه ورځ مې د زوړ کور د ورانولو ورته وويل، هغې راته اخ وکړو، وې کور ولې ورانوې؟

مورې نوی کور درته جوړوم.

پيسې به له کومه شي؟

مورې خدای مهربانه دی، يو څه پيسې مې له ځانه سره راوړې دي، د کور د جوړېدو چاره به پرې وشي. هو مورجانې رښتيا ، چې هغه جمعه خان د ختې پسخګر په کلي کې دی او که چېرته تللی دی؟

شته دی زويه، د خلکو کلاګانې جوړوي، هغه ډېر ښه کورونه جوړوي، د کور کار په هغه وکړه. هو مورجانې سبا ته به ورپسې ورشم، خبرې به ورسره له نږدې نه وکړم. مور مې زما په دې کار زياته خوشاله شوه، لاس يې پاس ته په دوعا پورته کړل. ډېره دوعا يې راته وکړه، په دې وخت کې زما ټو کليوال ملګري موږ کره راننوتل. زما ستړې مشې ته راغلل. تر ناوخته پورې راسره ناست وو، سبايي وختې په جمعه خان پسې لاړم. لا کار ته نه و تللی. د خپل کور د جوړېدو په باب مې ورسره خبرې وکړې، هغه ښه د تبې سړی و، لومړی راته حېران پاتې شو، ويلې وراره شاه باش لکه چې پيسې دې پيدا کړې دي؟ ما وې هو جمعه خان اکا يو څه خو مې کړې دي. اوس راغلی يم، چې زما د کور د جوړېدو خبره راسره وکړې. هغه وويل: وراره زه دوه ډوله کار کوم، يو دا چې په اجاره يې ول او دويم دا چې په ورځنۍ مزدورۍ. اوس ستا خوښه چې کومه يوه درته اسانه ښکاري. ما وې جمعه خان اکا زه وخت نه لرم، چې پاتې شم، خو د کور ورانول او د نوي جوړېدو خبره راسره وکړه.

هغه ډېره شېبه سوچ وواهه، بيا يې وويل: زه به سبا ته وختې درشم، د نوي کور اندازه به واخلم، چې څو متره اوږده لري او څومره لنډوالی لري، څو پکې کوټې جوړوې، دا ټول به سره وسنجوو. د زوړ کور د ورانېدو خبره به هم وکړو. نيمايي پيسې به پيشکي (مخکې) راکړې، چې زه پرې کار پيل کړم. ما وې ډېره ښه ده، سبا ته چې راغلې نورې خبرې به هلته وکړو. اوس نو درنه ځمه. د جمعه خان نه مې رخصت راواخيست او کور ته راغلم. زوړ کور مې چې په مترونو کړو، څلوېښت متره اوږد او دېرش متره په لنډو جوړ شوی و.

د نوي کلا اندازه مې چې ولګوله په منځ کې يې درې کوټې کور، يوه اشپزخانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پخلنځی) او یو د لمبا کوټه او په یوه کونج بیرون ته یوه ټټی جوړېدله.

سهار وختي جمعه خان اکا چای مونږ کره راوړ، ما ورته په کاغذ کې د خپل فکر سره سم د نوي کور د جوړېدو نقشه وښودله. هغه چای څښو او فکر یې کاوه. پس له ډېر وخت نه وروسته هغه ویل: وراره جانه د زوړ کور ورانېدل او د نوي کور جوړېدل به دې ټول تال پنځوس زره افغانۍ لګېږي. ما وې جمعه خان اکا ته او خپل انصاف دې زه خو په دې باب څه معلومات نه لرم. هغه ویل که مې درته زیاته ویلي و، ددې کلي د خلکو نه هم پوښتنه کولی شې. د چای څښلو نه وروسته مې ورته وویل: سبا سهار به له خیره راشې، چې د کلي څو تنه مشران او د کلي امام په ګډون به سره دوعا وکړو. ته به خپل کار پیل کړې، ویلې ښه ده زه به اوس لاړ شم، چې پسخه وهم. غرمه توده شوه، خټګر به راغلی وي. هغه یوه لویه کلا په اجاره نیولې وه، په منډه یې خپلې څپلې پښو کړې او لاړ.

په دغه ورځ مې د کلي له ځینو خلکو نه د خټګرو د مزدورۍ او زما د کور د جوړېدو ټول خصوصیات وپوښتل. هغوی وویل دومره ګرانه سودا نه ده، نن سبا مزدوري ګرانه شوې ده، پیسې زیاتې شوي دي. خلک نوې ابادې ګانې کوي، مزدوري ګرانه ده. جمعه خان خټګر درسره مناسبه فیصله کړې ده. بېګاه ته مې دا ټولې خبرې له مور سره او له ماماګانو سره شریکې کړې، هغوی په دې کار ډېر خوشاله شول. مشر ماما مې وویل: خوریه! ډېر زیات خوشاله شوم، چې ته د خپله انده شوې او دا زوړ کور دې نوی جوړوې. دا زمونږ د ټولو لپاره د خوښۍ ځای دی، خدای دې بری درکړي. مور مې په دغه شپه خوشاله وه، شکر یې وویست، ویلې شکر دی الله، چې زما زوی دې، دې ورځې ته راورساوه. مونږ خو د خدای غریبانان وو. ټولو راسره په دې دوعا وکړه، چې زوړ کور به ورانوو او نوی کور به جوړوو.

سبا ته وختي جمعه خان خټګر مونږ کره راغی، ملا امام او څو تنه د کلي مشران مو راوغوښتل، چای مو چې وڅښل شو، ملا امام یو سورت قرات کړ وروسته بیا دوعا وشوه، هر چا بیا خپل نظر ورکاوه. چا ویل: څنګه نقشه پکې اچوئ؟ چا به ویل یو ځل دا زوړ کور هوار شي، بیا به پرې تناب واچول شي، وبه کتل شي چې څو کوټې پکې جوړېدی شي. جمعه خان ته مې مخکې له مخکې نه نیمایي پیسې ورکړې، هغه وویل سر له سبا نه مونږ د کور په ورانولو پیل کوو، تاسې په کالي تړې همدا نن وباسئ، سبا ته په خیر سره زه مزدوران راولم.

ما وې ښه ده. ټوله ورځ مو له کوره سامان د ماما کور ته وچلاوه، خپلوانو راسره مرسته وکړه، کالي یې راسره وچلول، کور مو مازدیګر ته خالي کړو، سبا وختي یې د کوره ورانولو پیل وکړو، په څلورو ورځو کې یې ټول کور سم هوار کړو. جمعه خان خټګر وویل: د ختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای او د کور د جوړېدو د څلور دیوالۍ کچه به سبا ته معلوموو. ما وې ښه ده جمعه خان اکا یو ځل به بیا د تهدابونو ایښودلو لپاره ملا صاحب او همغه مشران راولو. هغه وې سمه ده، خو دا کار به لږ وختي کوو.

په سبا ته مو همغه کسان راغوښتل، د کلي نقشه ګر خیرو جان مو هم راوغوښت، زموږ د زاړه کور شاوخوا څلور خوا او ته زموږ شاړه ځمکه پرته وه، په اوږدوالي او لنډوالي مو خبرې اترې پرې ډېرې سره وکړې. بیا دوعا وشوه، ملا امام د قرآن مجید سورتووې. بیا ورپسې دوعا وشوه او شیریني (خوږه) ووېشل شوه. خیرو جان نقشه ګر تناب راواخیست، په هوار شوي کور او شاړه ځمکه یې په اوږدو خور کړو، چې پوره پنځوس متره اوږدوالی او پېنځه دېرش متره یې سور وشو. ټولو وویل دا خو لویه کلا پکې جوړېدی شي. خیرو جان وویل: راځئ، چې د کلا په منځ کې اوس د کور نقشه واچاوو. په لږه شېبه کې یې د څلورو کوټو، یوې اشپزخانې (پخلنځي) او ټټې نقشه جوړه کړه. خټګر ته یې وویل: دا دې د کور نقشه، نور په تا اړه لري. جمعه خان خټګر په خټو پیل وکړو، ما نورې څو شپې تېرې ګکړې، له موره مې رخصت واخیست او دوباره خپلې دندې ته لاړم.

سهار چې د خپل کار ځای ته ولاړم، دا مې هیله وه، چې هوسۍ په څه ترتیب سره د خپل راتګ نه خبر کړم. د ورځې دوولس بجې د ټیلفون زنګ راغی. د ټیلفون غوږۍ مې چې پورته کړه، هوسۍ وه. ویلې آخ شکر خدایه ته راغلی یې؟

ما وې هو بېګاه ماښام راورسېدم، ته څنګه یې؟

ښه یم ته څنګه یې؟

زه هم ښه یم، مور دې ښه وه؟

هو د خدای فضل او مهرباني ده، هوسۍ مور او پلار دې جوړ دي.

شکر جوړ دي، مننه. سهار صاحب نن به په پوره څلورو بجو درشم.

ما وې ښه ده، هر کله راشې.

زما ډېر کارونه ډپ پاتې و، بې له کومې دمې مې ضروري کارونه ترسره کړل. په څلورو بجو مې د کار یوه دوسیه هم له ځان سره واخیستله، ما وې چې پاتې کار به په کور کې ترسره کړم. له مطبعې څخه ووتم، بیرون وړاندې لاړم، ځکه چې پخوا مې لا هوسۍ ته ویلي و، چې کله راتلې مطبعې ته نږدې مه دربېږه، ګاډی وړاندې دروه. زه په چابکو ګامونو روان وم، هغې موټر په ټاکلي سړک ودرولی و، زما په لیدو هوسۍ له موټره راښکته شوه، د موټر تر څنګه ودرېده. زه چې ورورسګیدم، د هغې زړه و چې راغاړې وځي، ما وې نه خپل لاس مې ورمخې ته کړ ستړي مشي مې ورسره وکړه. ویلې دا سې ستړي مشي درسره نه کوم. موټر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختو راغـاړې وتـه، مـا هـم د هغـې پـه زلفـو سر کېښود، ښـه شـېبه همدا سـې پـاتې شـو. بيـا مـو يـو بـل تـه پـه مينـه مينـه سـره وکتـل. د هوسـۍ پـه سـترګو کـې اوښـکې وګرځېـدې، زه هـم وچ کلـک پـاتې وم، بـدن مـې غـوني غـوني شـو. لـه مـونږ دواړو نـه خبـرې هېـرې شـوې، اخـر دومـره مـې ورتـه وويل:

څه چې ځو. هوسۍ اسويلی ويو ست يوازې دومره يې وويل: درسره ګورم به!

مـوټر يـې چـالان کـړو، دوه کيلـومټره لاره يـې، چـې ووهلـه ماتـه يـې راوکاتـه ويلـې چېـرې ځـو؟ مـا وې هوسـۍ راځـه نـن بـه دارالمـان تـه لاړ شـو، هلتـه پـه رسـمي ورځـو کـې څـوک نـه وي. هغـې نـور څـه ونـه ويـل مخـامخ يـې کتـل مـا ورتـه پـه يـوه سـترګه ورکتـل، هوسـۍ خپلـه لانـدينۍ شـونډه وچيچلـه، لـږ وروسـته يـې وويـل: تـه چـې هـر چېـرې غـواړې، هلتـه بـه ځـو. لـه ځـان سـره موسـکۍ شـوه، ورو يـې لـه ځـان سـره وويـل د کـافر زويـه درپـسې ژبـۍ شـوې مـې ده، هـو د کـافر زويـه درپـسې ژبـۍ شـوې مې ده. داسې فکـر يـې کـاوه، چـې مـا نـه دي اورېـدل، ماتـه خنـدا راغلـه، پـه کټ کټ مـې وخنـدل، ويلـې څنګـه دې وخنـدل؟ هـسې خنـدا راغلـه نـو. ويلـې هلـه زر شـه راتـه ووايه څنګه دې وخندل؟

ما وې هسې مړې تا پورې خو مې نه دي خندلي.

پوهېږمـه چـې مـا پـورې دې نـه دي خنـدلي، خـو ووايـه کـه نـه چـې څنګـه دې پـه زوره زوره وخنـدل؟. د لـومړي ځـل لپـاره مـې سـتا پـه قهقهـه خنـدا واورېـده. ومـې خنـدل پـه دې چـې مـا وې زما مينه به ستا د مينې په انډول زياته وي، خو چې ته مې وليدې، له مانه ډېره وارخطا يې.

همدې پورې دې وخندل؟ ښه نو کله چې ورسېدو، هلته به درسره ګورم!.

هو ولې نه، پوهېږم چې راباندې په قهر يې.

نو په قهر به نه يم، په ما څه تېرېدل؟ ستا زړه خو سندان دی.

مـا چـې ځـان خبـرې تـه جـوړاوه، دارالمـان د بـڼ پـه دروازه کـې ودرېـدو. لـه ګـاډي نـه ښـکته شـو او دننـه بـڼ تـه ورننوتلـو. نيـغ د فـوارې ترڅنـګ د ګلونـو ټـل تـه مـو ځـان ورسـاوه، څـو ځايـه د څـو ډولـه ګلونـو وړوکـي پټـي و. شـاوخوا تـه يـې د ناجوګـانو ونـې ولاړې وې، پـه دغـه وخـت شـاوخوا تـه هـيڅ څـوک نـه ليـدل کېـدل، پـه شـنه جولګـه بانـدې مـونږ دواړه سـره کـښېناستو، هوسـۍ د خپـل عـادت سـره سـم راتـه مخـامخ کـښېناستله. لـومړی يـې يـوه نازکـه موسـکا وکـړه، بيـا يـې وويل: اوس ووايه چې په کلي کې دې څه وکړل؟

مـا ورتـه د خپلـې مـور د روغتيـا ډاډ ورکـړ او بيـا مـې ورتـه د کـور د جوړېـدو پـه هکلـه ټـولې خبـرې وکـړې. د راتـګ تـر وختـه پـورې مـې ورتـه کيسه تېره کـړه. هغـې راتـه پـه داسـې حـال کـې غـوږ نيـولی و، چـې خپلـې تـورې غټـې غټـې اوږدې سـترګې يـې لـه مانـه نـه وېـستلې. وربـل يـې نيمـايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ نیولی و ، په کینې پلو مخ یې خدایي تور داغ بیخي بل شان ښه ښکارېده. په پوزه او شونډو کې یې خو هېڅ "خو " نه وه. په دغه ورځ یې نور سینګار پسې کړی و ، د چا خبره ګلونو تري د ښایست له شرمه خپل مخونه په پاڼو پټول. زه هم عجیبه سړی یم، دومره سخت زړی وم، چې هېڅ نه اوبه کېدمه.

ما چې ورته د کلي کیسه تېره کړه، هغې وویل: رښتیا چې تا ډېر کارونه سرته رسولي دي. هو رښتیا هغه زما ځواب.

کوم ځواب؟

واخ لکه چې هېر شوی دې و که څنګه؟

زه لږ غلی شوم، کوم سوال ځواب؟

ته چې کلي ته لا تللی نه وې، یوه ورځ د تلو نه دې مخکې ما چې درته وویل: مور سره به دې زما په هکله...... !

هو اوس رایاد شول، هوسۍ په خدای چې په دې باب له موره زښت شرمېږمه، ته هېڅ فکر مه کوه، دا به هرومرو کېږي، خو په دا څو ورځو کې ستا وخت ښه تېرېده؟

ولې نه؟ هره ورځ رابانـدې لکه د کال اوږدېده، څو ځلي رانه مور مې پوښتنه وکړه، ویلې لورې په دې ورځو کې ډېر سوچ کوې. ما ورته ویلې: مورې د ازموینې په باب فکر وړې یم، چې پاتې نشم. درې ورځې مخکې راته نتیجه اعلان شوه، په صنف (ټولګي) کې لوړې نمرې زما وې.

افرین، تبریک، تبریک هوسۍ ! بلا دې کړې ده او زما شیریني؟

په سترګو نور مې هېڅ تکلیف نه درلود ، خو یوازې....

ـ یوازې څنګه؟

په دې وخت کې یې لاس رااوږد کړو ، کلک یې وسکونډلم. ما هم په غېږ کې راکلکه کړه.

ویلې پرېږده څوک به راشي. خوشې مې کړه، ویل یې: سهاره دا څه کوې؟ لکه چې د مینې ټوکې دې نه دي زده؟

په داسې حال کې، چې خپل لاسونه مې سست کړل، هغه مې په غېږ کې لکه د ګل په شان وغوړېده. په تندي یې خوله راماته شوې وه، په کراره یې خپل ځای کښېناسته. زر زر یې شاوخوا له سترګو نه تېر کړل، یوه شوه چې څوک نه ښکاري، بیا یې سترګې رااړولې، ما وې ګنې تباه یې کړم. زړه مې په سینه کې ټوپونه وهل، لږه شېبه دواړه چوپ پاتې شو ، د مینې په خواله کې او د خبرو اترو په لړ کې ورو ورو لمر په غړغړه کېده، هغې له خپل بکس نه وړوکې کمره راووېستله، لومړی یې زما څو عکسونه وېستل. ما د هغې عکسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېستل، بیا یې کمره په یوه جګ ځای عیاره کړه، ماته یې کړه راشه، چې یو ځای عکسونه واخلو. د ګلونو په منځ کې مو څو ډوله عکسونه واخیستل. نږدې د ماښام خړنې لګېدله، کور ته د تلو په نیت له بڼ نه د راوتلو لاره مو ونیوله. لاس تر لاسه راروان وو، په لاره کې به یو بل ته سره جوخت شولو، بیا به روان شو ترڅو تر موټره ورسېدو. کله چې په ګاډي کې کښېناستو، د سړک په سر او نور نږدې هېڅوک نه ښکارېدل. خپلې چوکۍ نه مې ځان په هغې پسې وراوږد کړو، د مخ نه مې ورنه ښه مضبوطه موچکه واخیستله. هغې وش وش وکړو، څوکۍ ته یې تکیه ووهله، توري زلفې یې په مخ راخورې وې، په تورو سترګو کې یې سرخي هم ځلېده. ما وې موټر دې چلوه، ناوخته دی. لږه چوپ پاتې شوه، وګ ویل زه حېرانه دې ته یم، چې شپه به رابانندې څنګه وځي؟ خو راځه د زړه که زما کور ته راسره ولاړه شه. زړه خو مې کېږي ولې مور او پلار مې څه بل شانته خلک دي، په خدای که رابانندې پوه شي، بې مرګه مې نه پرېږدي.

هوسۍ آخر به څه کېږي؟ صبر ښه شی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبر کوه صبر خو ښه دی
په بې صبرۍ معشوقې چا میندلې دینه؟

هوسۍ زموږ ټول عمر په صبر تېر شو، صبر او بیا هم صبر!

غر شو ګاډی یې روان کړو، لږه لاره چې ولاړو، هغې مخامخ ورانډې سړک ته کاته وې ویل: سهاره زما د پوهتون اخرنی سمستر دی، فارغېږم.

نو لا شپږ میاشتې خو درته پاتې دي. شپږ میاشتې خو پاتې دي، مګر د سترګو په رپ کې تېرېږي. زه تاته یو ورانديز کوم او هغه دا دی، چې همدا نن شپه به دواړه د خپل راتلونکي په هکله سم فکر وکړو، سبا ته به بیا سره خپل نظرونه شریک کړو. څنګه خوښه دې ده؟ ما وې هو ولې نه، له دې نه هم بله ښه خبره!.

په همدې خبرو کې وو، چې زموږ د کور مخې ته ګاډی ودرېد، زه چې له موټره ښکته شوم، هغې ته مې په کړکۍ کې سر وردننه کړو، ما وې راځه زړه وکړه، زما کور به له نږدې نه وګورې، والله که هېڅوک وي، که نه پاتې کېدې، لږه دمه به وکړې بیا به کور ته لاړه شې. موټر درسره دی، څه تکلیف درته نشته دی.

هغه بیا غلې شوه، ما یې لاس ونیو، مال (ما وې) راځه راځه مړې داسې مه کوه.

وې ویل: په یو شرط؟

په کوم شرط

چې نور څه راته ونه وایې، دویم دا چې یوازې نیم ساعت به درسره کېنم، بیا به درنه ځم.

ما وې بیخي سمه ده، ته چې څنګه وای همغسې وکړه اوس نو راځه.

له موټر نه راښکته شوه، زړه نازړه راسره روانه شوه، د ماښام خړه لګېدلې وه، له یوه دوکان نه مې تازه مېوه او هوټل نه مې ډوډۍ راسره واخیستل. کور ته موږ دواړه وختو، د خپل کور په دروازه کې مې ورته هرکلی ووایه. مننه یې راځنې وکړه، زما خو د مجردۍ کور و، هرڅه سره ګډ وډ پراته و، هغه په چوکۍ کښېناسته، وې ویل: خدای دې ستا د کور دا وضعه برابره کړي، موږ دواړو سره په دې خبره وخندل.

راډیو مې ورته چالان کړه، هغې وخت کې ټلویزیون نه و، په ټېپ کې مې ورته د قمر ګل یوه سندره کېښوده. ما زر زر په مېز ډوډۍ تیاره کړه، داسې هیله مې تري وکړه: هوسۍ بخښنه غواړم، څه چې تیار وي، هغه د یار وي. د یوه درونډ مېلمه پالنه او هرکلی را په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، د میني خبرې د میني په ځای پاتې شوې، ما له هغې سره د یوه دروند مېلمه په توګه چلند کاوه، ځکه چې هغه زما کور ته راغلې وه او زه هم د کلي سړی وم.

هغه زما حالت ته حېرانه پاتې وه، خو کله چې یې وخت پوره شو او روانېدله، په دروازه کې یې راته وویل: سهاره څنګه چې مې فکر کاوه، همغسې وختې...

زه وارخطا غوندې شوم، ما وې ولې؟ کو مه غلطي خو رانه، نه ده شوې؟

نه نه ته خو غلطي وای، مګر د پښتونولۍ او ښه سړیتوب دربانديې تمامه ده. په دې خپل کور کې دې هېڅو راته مخامخ هم ونه کاته.

هوسۍ جانې د پښتون لوظ او ژبه کول د پښتني کولتور غوره بېلګه ده. ته پخپله په دې شیانو له ما نه ښه پوهېږې. له کوره راووتلو، تر موټره ورسره ولاړم، د مخه ښې په وخت کې مې بیا هم څنګه چې قدرمن مېلمه د چا له کوره رخصتېږي، هسې چلند مې ورسره وکړو، هغه لاړه.

زه زړه وتلی کور ته راوګرځېدم، د چای پیاله مې ځانته ډکه کړه او کرار په څوکۍ کښېناستم، په دې سوچ کې ډوب شوم، چې هوسۍ سره خپل راتلونکی ژوند څنګه وتړم؟ هېڅ چل یې نه راتلو، ځکه چې هغه د ماړه سړي لور وه، پلار یې د دربار سړی و او زه تش یو لیکوال د کلي سړی.

په دې شپه مې ډېر فکر کاوه، له ډېره سوچه وروسته دغه نتیجه لاس ته راغله، زه په ښار کې خپل کور نه لرم، هغه به راسره کلي ته ولاړه شي او که نه؟ د ولور پیسې هم نه لرم. ما وې راځه سهاره داسې به وکړم، چې سبا ته به همدغه څو شیان هغې ته په مخکې کېدم، چې هغه پکې څه وایي؟

تر نیمې شپې پورې مې چرت او خیال د هغې سره و، پخوا به مې د مجلو او اخبارونو ورځپاڼو لپاره یو نیم مضمون او څه لیکنې کولې، ولې اوس د هغو شیانو نه ووتلم. زموږ په کلي کې متل دی وایي "غریب سړی او برګ یې سپی" هغه را باندې ښه پوهېده، چې سهار مې له ژونده وېستلی دی.

شپه تېره شوه، سهار بیا د مامورینو سروېس تم ځای کې ودرېدم. لږه شېبه لا نه وه تېره شوې، چې زموږ د لېن سروېس ګاډی راغی. ورپورته شوم او خپلې دندې ته ولاړم. په ګاډي کې راته څو تنو غږ وکړو، ویلې سهار صاحب نه یوازې دا چې په ورځپاڼو او مجلو کې دې لیکنې نشته، بلکې ته هم دا ډېره موده کېږي، چې نه ښکارېږې. د ټولو د پوښتنې لاندې راغلی وم، هغوی ته مې یوه بهانه او بله بهانه کوله. په دغه ورځ مې هم ډېر زیات کار درلود، ټوله ورځ مې لیکنه وکړه، ضروري کارونه مې لږ راسپک کړل ان تر څلورو بجو مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مېز سر ټيټ کړی وی. د هوسۍ ټيلفون هم راته راغی، د رخصتۍ شېبې را ورسېدې، مامورين له مطبعې نه وتل اخري تن زه وم، چې له دفتر نه ووتلم. د مامورينو ګاډی روانېده، تر دغه وخته هغه راغلې نه وه. زه په دې فکر کې وم، چې د مامورينو موټر روان شو، زه به ددغې ونې لاندې ودرېږم. نيم ساعت تېر شو، ساعت ته مې پام شو چې په دې کې د هوسۍ موټر په مخ کې راته ودرېد. په ټټکۍ له موټره رابښکته شوه، زما خوا ته راروانه شوه. کتل مې ورته چې رنګ يې سپين اوښتی و، له نورو ورځو نه بل ډول ښکارېده. سترې مشي مو سره وکړل، دستي مې ترې وپوښتل: هوسۍ خيريت خو دی؟ رنګ دې لږ الوتی غوندې دی؟

په ډېره وارخطايۍ راغلم، ناوخته شوی و، تا سره مې سودا وه. ما وې چې انتظار به باسې. د ترور کره تللې وم، بېګاه شپه مې هلته وه. د هغوی له کوره ناوخته راغلم، خالي په کور کې مې ورته وويل، چې له همصنفانو سره د پوهنتون کتابخانې ته ځم، کېدای شي کور ته ناوخته راشم. زه په کور کې هم وارخطا وم، مور مې رانه دوه ځلې پوښتنه وکړه، ويلې هوسۍ څنګه داسې وارخطا ښکارې؟ ما وې ټولګي وال راته انتظار دي، چې زر ورشم.

ويلې ځه ورځه لورې انتظار به شی دی. اجازه مې ترې راواخيسته، په بيړه مې موټر راوست، ما وې سهار به مې انتظار کوي.

ډېره مننه هوسۍ درځه چې ځو.

دواړه ګاډي ته ورپورته شو، په موټر کې يې راته وويل: بېګاه شپه درباندې ښه تېره شوه؟

هو ښه وه، خو....؟

خو ولې؟

ولې ځکه چې ټوله شپه مې زمونږ د راتلونکي په باب فکر کاوه.

سهاره که دې خوښه وي راځه دا خبرې به هلته کوو. هو رښتيا چېرې ځو؟

کوم ځای چې ستا خوښ وي.

راځه چې نن د بابر بڼ ته ولاړ شو.

ډېره ښه، ښه ځای دي نن وټاکه، درځه چې ځو ښه ساعت به مو تېر شي.

پل ارتن ته چې ورسېدو، داسې يې راته وويل:

زه به تاته د نن نه وروسته خامخا موټر درزده کوم، يوازې به ستا ډرېوره يم؟

ما ورته وخندل، ډېره ښه ده ما د ځان موټروان کړه، څومره به خوشاله شم. د بابر بڼ ته ورسېدو، نور ډېر خلک ورته هم روان وو، هر څوک به چې مخې ته راتلل، مونږ ته به يې ښکته پورته کتل. د بڼ په ښکته پورته ټولو ځايونو کې مو چکر وواهه، د بابر په بڼ کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمبا ډنډ دی. هوسۍ ته مې وويل: که ستا اجازت وي، زه به په دې ډنډ کې ولامبم.

هغې وې ولې نه مهرباني وکړه.

هغه راته کښېناسته او ما په ډنډ کې لمبا پيل کړه، ښه ډېر مې ولمبل. تر لمبا وروسته د بڼ لوړې برخې ته لاړو او هلته په يوه ځانته ځای کې کېناستو. هغې راته کړه: اوس نو کولی شې چې خپل بېگانی حالت او خبري راته وکړې.

بېگانۍ شپه مې ډېر سوچونه او فکرونه ووهل، دا څو شيان مې مخې ته خنډ جوړوي.

کوم شيان دي؟

هوسۍ ما درته په لومړي ځل هم ويلي و، چې زه يو دربه دره بنيادم يم، نه مال او دولت لرم، نه ستا د شان سره برابر کور او نه کوم موټر. يو بې وسې ليکوال يم، له بلې خوا زموږ رسم و رواج او کولتور لا هماغه شان کليوالی دی او ستاسې د ژوند سطحه لوړه ده. که مينه او محبت يوې خوا ته او دا زما ستونزمن ژوند بلې خوا ته، ستا راتلونکی ژوند به گنې تهديد نه کړي؟ اوس ستا نظر او رايه څه ده؟

هغې راته په ځواب کې دا سې وويل:

سهار صاحب! په ياد خو دې دي، چې په لومړي وار په پوښتنه پوښتنه ستا دفتر ته درغلم او د خپلې مينې اظهار مې درته وکړو او تا هم لکه همدا اوس چې دې وويل، همدا دې وويل، خو ما درته په ځواب کې څه وويل؟

هو تا وويل دا هرڅه مې قبول دي، زه يوازې مينه غواړم. ما او تا دواړو په همدغه خبره د مينې لوظ وکړو. دا خبرې دي بيا ولې زما مخې ته کېښودې؟ زه خو چېرې نالوستې نه يم، ژوند، مينه، ښکلا پېژنم. زما د پلار دنيا او ثروت زړه ته مه نيسه، موږ هم پښتانه يو، اخر ژبه او کولتور مو سره شريک دی او بيا خو مينه او محبت دا شيان نه غواړي. هيله منه يم سهار صاحب! دا ځينې شيان له مغزه اوباسه.

يوه شوم ستا د زړه اواز مې واورېد، خو څنگه به وکولای شو چې سره گډ ژوند پيل کړو؟

زه به په همدې باب فکر وکړم، چې له کومې لارې مې مور او پلار وپوهوم او هغوی راضي شي؟ ته هم يوازې په دې باب فکر وکړه.

ښه ده موږ دواړه بايد ښه فکر وکړو او د خپل راتلونکي لپاره غوره لاره وسنجوو.

موږ دواړه لږه شېبه چوپ پاتې شو. څه دروغ درته وو ايم، هغه را باندې په مينه کولو کې زړوره وه، وې ويل:

راځه سهاره دا خبرې پرېږده، نورې خبرې کوه. موسکۍ شوه، د بکس نه يې وړوکې شيشه (ائينه) راواخيسته او خپل ځان يې پکې وليد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وي: دغه آئینه (شیشه) پرېږده، زما د زړه په شیشه کې خپل ځان ووینه.

هغې مخ راواړاوه او یوه خوږه خندا یې راته وکړه، ویل لکه چې ډېره درباندې ګرانه یم؟

ما وي: د ګرانښت نه خبره وتلې ده، له ژونده دې ویستلی یم.

واخ له ژونده مې څنګه وېستلی یې؟

ژوند خو به وشي، مګر دا شېبې به بیا نه وي.

هو دا خبره مې زړه کې وه، چې ته باید لکه څنګه چې دې مخکې لیکنې کولې، لا پسې ښه ادامه ورکړې. زما درته خیال دی دا ډېره موده کېږي، چې کوم راډیویي داستان مې دې نه دی اوریدلی، دا ولې؟

دا ولې؟ دا پوښتنه دې له ځانه وکړه.

زه خو ددې پوښتنې ځواب نه لرم، ولې خپل زړه او مینه دې وخت درکړی.

له مانه هم نور ژوند پاتې دی، د پوهنتون اخري ازموینه ده، استاد راته د مونوګراف دنده راکړې ده، والله که مې تک پکې کړی وي، همدارنګه درسونه مې نه دي ویلي. ازموینې ته تیاری نه لرم، ظالمه کله چې کتاب راواخلم او درس ویلو اراده وکړم، نېغ مې مخې ته ودرېږې.

ته د خپل ځان وایې او زما نه؟ هوسۍ موږ دواړه ملامته نه یو، مینه خو دا کاني لري. وروسته له دې به دواړه وعده سره وکړو، چې نورمال ژوند او جانداري به ورسره هم کوو. زه به دا نن شپه هغه نیمګړی د مینې داستان پوره کړم، په راتلونکي جمعې شپه به یې واورې او ته به هم سبا ته د پوهنتون کتابخانې ته ورځې. ته په ما پسې سبا ته مه راځه. د ملاقات وخت به بلې ورځې ته واړاوو.

هوسۍ غلې پاتې شوه، بیا یې وویل: ټیلفون کې به خامخا خبرې کوو.

ولې نه ټیلفون کې به سره احوال اخلو.

په دغه مازیګر مو سره پوره د زړه خواله وکړه، په ګرځېدو او چکر وهلو ستړي شو، نږدې خړه لګېدله، چې په موټر کې سواره شو. د نوي ښار هوټل ته د کباب خوړلو لپاره ولاړو. تر ناوخته پورې په هوټل کې کېناستو، ماخستن تېر یې زه کور ته ورسولم او هغه رانه لاړه. په دغه شپه مې د نیمګړي داستان لیکنه پوره کړه. سبا ته مې راډیو ته داستان وسپاره او د جمعې شپې ته یې د نشرولو امر ورکړو.

د ورځې مې خپل عادي دنده سرته رسوله، لس کم څلور بجې راته هوسۍ ټیلفون وکړو، ویلې زه د پوهنتون له کتابخانې نه غږېږم، د مونوګراف ځینې مواد او ماخذونه ګوتو ته راغلل، زړه مې دی چې مونوګراف پیل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې: ډېره ښه ده، کوښښ وکړه چې ښه مونوګراف ولیکې، تر جمعې به خپل خپل کارونه سرته ورسوو، خو ګوره هوسۍ د جمعې په په راډیویي داستان ته غوږ کېده.

زه یوازې نه، بلکې زما ټوله کورنۍ ورته په ځیر سره غوږ نیسي او راډیویي داستان اورو. ښه ده او به ګورم چې څنګه دې لیکلی دی. رښتیا ستا یوه راډیویي داستان ته ما او مور مې دواړو ژړل او س همدومره، د خدای په امان.

ښاده اوسې، په مخه دې ګلونه.

د رخصتۍ وخت را ورسېد، ځان مې په چالاکۍ سره د مامورینو موټر ځای ته ورساوه. د خپل لین موټر ته ورجګ شوم، زیاتو مامورینو راته کتل. ویلې سهار صاحب دا ډېره موده په سروېس کې نه ځې؟ لکه چې موټر دې اخیستی دی که څنګه؟

آخ په دې تنخوا کې موټر اخیستل؟ دا څنګه کېدی شي؟ دا تنخواګانې خو یوازې د یوه تن ګوزاره پرې نه کېږي، پاتې لا موټر؟

یو مامور راته کلک شو، ویلې ښه نو ته په څه شي کې کور ته ځې؟

ما وې له یوه ملګري سره په موټر کې ځم، په همدغې ترتیب سره څو ورځې مونږه له نزدې نه ملاقات او لیدنه ونه کړه. هوسۍ خپل کارونه سم کړل او ما هم خپل. د جمعې شپه را ورسېده، پوهېدمه چې په دې شپه به ډېری خلک راډیویي داستان آوري. ماسپښن دوه بجې راته هوسۍ ټیلفون وکړ، ویلې نن خو د جمعې شپه ده، ستاسې راډیویي داستان ته مې خپلې درې تنه ملګرې، چې زما ټولګي والې دي، راغوښتي دي، ښه په غور به یې واورو.

ما وې ښه ده د داستان نیمګړتیاوې به راته بیا وروسته په ګوته کړې.

ویلې: دا خبرې به وروسته کوو، خو دا ووایه چې د نزدې لیدو ملاقات به څه وخت سره کوو؟

ستا چې څنګه خوښه وي.

ویلې د جمعې ورځ به لیدو ته وباسو.

ما وې ښه ده. د رخصتۍ وخت را ورسېد. له معمول سره سم بیا د لېن په ګاډي کې کور ته لاړم، د جمعې په شپه مې دوه تنه مېلمانه راغلي وو. په مېلمنو کې یو تن فرهنګي زلمی و او بل یې د کلي نه راغلی یو د پاخه عمر سړی و، په لیک لوست نه پوهېده، خو زیرک سړی و.

د شپې په لسو بجو راډیویي داستان پیل شو، ما ورته کړه: نن شپه زما راډیوي داستان خپرېږي. هغوی دواړه چای څښل او داستان ته یې غوږ نیولی و. کله چې په راډیو کې داستان تراژیدي خوا ته نزدې کېده، د دواړو مېلمنو حالت بدلېدلو، ډېر په غور سره ورته ناست وو. د چای پیالې ترې لا پخوا سړې شوې وې، بعضې وخت به د کلي مېلمه سوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسویلی لـه خـولې وو پـست او لـه ځـان سـره بـه یـې وویـل: هـای هـای شـوق، شـوق هغـه بـل زلمـي مېلمـه بـه زر زر ماتــه کاتــه. کـوم وخـت چـې د داسـتان پـه پـای کـې د داسـتان اتلـه وژل کېـږي، د مېلمنـو لـه سـترګو نـه اوښـکې روانـې شـوې. رښـتیا هـم د داسـتان ممثلیـن خـدای دې وبښـي یـوه زلېخـا فخـري او پایـا صـاحب چـې دواړه بـلا کولـه. د راډیـویي داسـتان پـه پـای کـې مېلمانـه دواړه غلـي او خپـه کېناسـتل، مـا وې راځـئ، چـې اوس چـای وڅښـو، داسـتان ماسـتان خـو تېـر شـو. هغـوی مـې دوبـاره عـادي حالـت تـه راوسـتل، هـر څـو بـه مـې چـې هغـوی تـه یـوه موضـوع راواخیـسته، هغـوی بـه لـه داسـتان نـه لیـرې نـه تلـل. د شـپې تـر ډېـره ناسـت وو. سـهار هغـوی لـه چـای نـه وروسـته رخصـت شـول، تقریبـاً لـس بجـې کېـدې، چـې هوسـۍ لانـدې پـه سـړک کـې ماتـه انتظـار باسـي. لـه د کړکـۍ نـه مـې لانـدې وکتـل، چـې هغـه ولاړه ده. مـوټر بـې د سـړک پـه غـاړه درولـی و. پـه چـالاکۍ سـره ورښـکته شـوم، ګـړه بـړه مـو سـره وکـړه، زاری مـې ورتـه وکـړې، چـې کورتـه راسره وخېژي، خو هغې همدا ویل: راځه چې ځو، نه راځه چې ځو.

په موټر کې سواره شو او د ښار په لوري روان شو. ما وې چېرې به ځو؟

ویلـې نـن جمعـه ده، پـه هـر ځـای کـې عـسکر او طلابـان ګرځـي، د ښـار خلـک هـم هـرې خـوا تـه ځي راځي، نن به که زما اورې کارېز میر ته ولاړ شو.

مـا وې دا خـو بـه ډېـره ښـه وي، چـې مـا هـېڅ نـه دي لیـدلي، نـوي ښـار کـې مـو خـوراکي شـیان راونیول او د کارېز میر په لور مو ګاډی خوشې کړو.

په لاره مې هوسۍ ته وویل، ما خو کارېز میر نه دی لیدلی، تا خو به لیدلی وي؟

ویلـې هـو، زه خـو څـو ځلـې لـه خپلـې کـورنۍ سـره هلتـه تللـې یـم، د لیـدو وړ ځـای دی، ښـکلی بڼ، یخې د کارېزه اوبه، دا انګور او منې، څه تازه هوا والله چې د سړي زړه پکې تازه کېږي.

څـه کـم دوولـس بجـې کېـدې، چـې هلتـه ورسـېدو. ډېـر خلـک د ښـار نـه ورتـه ورغلـي وو، هـره خـوا ډلـه ډلـه خلـک ناسـت وو، شـوک ګرځګېـدل. ځینـې ځـایونو کـې د موزیـک او موسـیقۍ پروګرامونـه و، چـا کبابونـه پخـول او ځینـې خپلـو کـې سـره مـصروف وو. ماتـه ډېـر پـه زړه پـورې ځکـه وه، چـې د لـومړي ځـل لپـاره مـې هـسې باغونـه او ظـاهر شـاهي بـڼ او ښـکلي ځایونـه تـر سـترګو کېـدل. زه او هوسـۍ د یـوې لـوړې غونـډۍ سـرته وختـو، چـې هلتـه د ارغـوان ونـې او ناجوګـان ولاړ وو. شـاوخوا تـه روانـې یخـې رڼـې اوبـه بهېـدلې، اوړی و خـو بـاور وکـړئ، چـې پـه دغـو اوبـو کـې چـا لاس نـشوای نیـولی، ځکـه چـې ډېـرې یخـې وې. مـوږ د ګلونـو او یخـو اوبـو پـه غـاړه واړول، لـومړی خـو مـو ښـه ډېـره عکاسـي وکـړه او بیـا مـو یـو څـه خـواړه وخـوړل، مـونږ غوندې ډېر خلک راغلي وو او یو تر بله ځارېدل.

تـر ډوډۍ خوړلـو لـږه شـېبه وروسـته اوازه ګـډه شـوه، چـې اعلحـضرت کـارېز میـر تـه راځـي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک اخوا دېخوا نه ګړندي ګړندي سره ګرځېدل، پولیسان راورسېدل، ځای پر ځای په ګرځېدو بندیز ولګېد. هلته وړاندې د ظاهر شاه د اوسېدلو ښکلې ماڼۍ تر سترګو کېدله، د هغه په شخصي استوګن ځای کې ماشي هم نشو ګرځېدلې، خلکو وړاندې سړک ته کتل، ترڅو عمر دې ډېر شه باچا راشي. له مونږه وړاندې څو تنه ځوانان او ښځې ناستې وې، هغه یوه وویل:

_ از ظاهر کل در اینجا هم خلاص نمی شویم.

موږ چې دا خبره واورېده، دواړو پرې ښه ډېر وخندل. بیا مې هوسۍ ته وویل:

دا خلک رښتیا وایي، اوږده موده تېره شوه، چې دا باچاهي کوي، په ملک کې یې هېڅ خدمت نه دی کړی. ژوند یې په ټېپه درولی دی، دنیا څومره وړاندې ولاړه، خو افغانستان ورځ په ورځ لاندې وځي. هوسۍ اوس خو خبره راغله، غوږ کېده چې څه درته وایم:

دا زه چې څه لیکم او که ما غوندې نور یې لیکي، دا ټولې ناخوالې او ددې وخت ناروا ګانې پکې په ښکلا بېلو ډولونو رانغښتل کېږي، موږ دده د پاچاهۍ نه ژاړو. خدای ښا بسته او له هر څه نه ډک وطن راکړی دی، خو ددغسې پاچاهانو له لاسه شاړ پروت دی. زه لا په دې خبرو کې وم، چې منډې شوې، هر چا غوښتل چې باچا ووینې او د دوزخ اور پرې حرام شي. موږ هم پخپل ځای ودرېدو، باچا د کاریز میر بڼ ته تشریف راوړو، تقریباً اویا ګامه تر لیرې ولاړو. هوسۍ وویل کښېه کښېنه سهاره ما خو اعلحضرت ډېر لیدلی دی، څو ځلې د خپل پار سره ارګ ته ورسره ورغلې یم، لا ورېږم چې پلار مې له ځان سره بیولې وم. ما یې آن ټول خاندان لیدلی دی، هر یو یې ځانته د ورځې د مود په موټر کې ګرځي، څه بل شانه ژوند لري.

نو زه خو همدا وایم کنه ! دوی دغسې ژوند لري ولې ملت پرېږده، چې په بې وزلۍ او غریبۍ کې شپې ورځې تېروي، نه خلکو ته کار شته او نه روزګار، نه سړکونه جوړوي او نه ښارونه، نه دوا درمل شته او نه درمل ځي. سواد خو هډو درک نه لري، په سلو کې اته نوي خلک ښځې او نر بې سواده دي، نو ته او خدای د سړي زړه درد ونه کړي؟

سهاره په دې خبرو پسې مه ګرځه.

هوسۍ د بې دردو خبرې مه کوه، ته خو هم په دې ښه پوهېږې، سترګې به نه پټوې.

نو څه کولی شو سهاره ! ووایه نو ته ووایه کنه !

زه یوازې دا وایم، چې ددې خوار ملت ستونی راډک شوی دی، هر کله چې وي په دوی به ورانیږي. هغې راته خپل اوښکې کوږ کړو، پرې پوه شوم، چې له دې شیانو سره دلچسپي نه لري، ما هم خپلې خبرې بندې کړې او هغې ته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ده نو راځه چې زه او ته اخوا ته چکر ووهو، ځکه چې دا سیمه ما هېڅ نه ده لیدلې. له دغه ځایه ولاړو، وړاندې د ګیلاسونو ونې توري نښتې وې، خوا ته یې د زردالانو څو ونې هم ډکې ولاړې وې، توتان خو تک سره نښتي وو. د توتو ونو لاندې د کاریزه یخې پاکې رڼې اوبه بهېدلې. د توت څانګه مې په لاس راوڅنډله، دلۍ توتان ترې لاندې په یخو اوبو کې راتوی شول. موږ دواړو پرې تالان جوړ کړو، ښه د مزې توت مو وخوړل. په ګیلاسونو مو هم خوله خوږه کړه. له یوې بوډۍ ښځې نه مو شړومبې وغوښتې، هغې د نرلور ډک جام شړومبې راوړې، هوسۍ ونه څښلې خو ما په یوه ساه د شړومبو جام تش کړو. هغې راپورې ډېر وخندل، ولې ما خپل د کلي عادت کړی و. بیا وروسته د یوې ناجو ترڅنګه په یوه جولګه کښېناستو، په داسې حال کې چې ما خپل سر د هغې په غېږ کې ایښی و، څه خو د مینې جذبه وه او څه د توتو او شړومبو نشه وه، چې هوسۍ په غېږ کې یې په خواږه خوب ویده کړم. یو وخت مې په مخ هوسۍ غاښونه ښخ کړ، ما ویل ګنې د مخ غوښې یې رانه یوووړې. سترګې مې چې وغړولې، شنه د خندا اوښتې وه. سپینو غاښونو یې برېښ کاوه، زر مې له کاکل نه راونیوه، وش وش یې پیل کړو، ځانته مې راکېږه کړه، خړپ له نریو سرو شونډو نه مې ورنه مچو واخسته، ویلې مه کوه څوک به مو ووینې.

ما وې والله که دې پرېږدم، زه چې دې چیچلم، خو دا خبره نه وه او اوس به.... ! تر مازیګره مو د مینې ساعت تېری وکړ، په زړه پورې ورځ مو تېره کړه.

د راتلو نه مخکې هوسۍ وویل: په دې کار نه کېږي په پلار مې جرګه وکړه، ترڅو به.... راباندې تېرېږي.

ما وې هوسۍ زه خو دا کار نشم کولی، څنګه او څوک په څه ترتیب ستا په پلار جرګه کړم؟ دا خو څه کلی نه دی، دلته خو زه هېڅوک نه پېژنم، ته څه نظر لرې؟

هغې د ناز اوښکی کوږ کړ، وې ویل: لیکنې او مقالې خو نه دې، چې ویې لیکې. کله دې جرګې مرګې نه دي لیدلي، ته خو کلیوال هلک یې، څنګه نه پوهېږې؟

پوهېږمه خو څوک اخر ستا په پلار جرګه کړم؟

هغه لږه شېبه غلې وه، بیا یې وویل: د خپلې شعبې مدیر او رئیس درسره راوله، وروسته مې پلار له ما نه په دې باب حتمي پوښتنه کوي، زه به ورته بیا خپل نظر ووایم. ته لومړی همدا کار وکړه.

زما زړه ته ولوېده، سمدستي مې ورته وویل: هوسۍ کله به دا کار وکړو؟

سبا یې کولی شې، هوښیاران وایي په ښو تلوار، په بدو تأمل. کولی شې سبا ماښام ته زموږ کورته جرګه راولېږې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيخي مې خوښه ده، سر له سبا به دا کار که خدای کول وکړم، خو يوه خبره ده چې که ستا پلار به سبا ته په کور وي او که څنګه؟

د ورځې له خوا دې ستاسې رئيس ورته ټيلفون وکړي، ورته ودې وايي چې مور مو ماښام ستا ليدو ته درځو. هغه به کور کې وي او تاسې به راشئ.

هوسۍ قسم دی، چې په هرڅه کې ماهره يې، د ماهر توب څه خبره ده، دا زموږ کلتور دی په همدې باب موږه دواړه لږه شېبه غلي او چوپ پاتې شو.

يوه شېبه غلی وم بيا مې له خپل زړه سره صلاح وکړه، په کور او کلي کې مې له خپل مور نه هم پوښتنه وکړه، مور مې هم راته مشوره راکړه. له ډېرې خوښۍ نه مې ناڅاپه له خولې ووتل: زما او ستا به ګنې واده وشي؟ هوسۍ په کړت کړت په خندا شوه، ويلې د کونډې زويه څه چل درباندې وشو؟ د لېونو پېښې دې پيل کړې که څنګه؟

هوسۍ دا خو پکې شته دی، پوهېږم چې د مينې د ازمېښت نه به موږه دواړه بريالي راوځو. هغه دا ځل په دې ښه خوشاله شوه، ويل يې:

هو خامخا به موږه دا لوبه ګټو.

ښه نو زه به له خيره په دا بله اونۍ کې په دې باب د خپل رئيس سره خبرې وکړم. که چېرې راسره موافقه يې وکړه، د درتلو او مرکې وخت او نېټه به بيا وټاکو. دواړه به په همغه ورځ پرې غږېږو. دواړه همدا خبره سره غوټه کړه، هغې وويل:

راځه چې په همدې خبره له دې ځايه ووځو او راساً د ګلبهار د فابريکې ترڅنګه د پنجشير سيند غاړې ته ځانونه ورسوو. ساعت ته مو وکتل د ورځې يوه بجه وه، د اوړي توده ورځ وه، په موټر کې کښېناستو او د پروان ولايت په لوري مو کش ورکړ، هوسۍ هم خپله موټرواني راښودله، آن په اتيا کې يې موټر چلاوه. له مټکه تر پروانه په سيمه کې د سړک پر دواړو خواوو کې د انګورو او نورو مېوو شنه او غوړېدلي باغونه تر سترګو کېدل. د سړک په غاړه ځای ځای ځينو خلکو او ماشومانو سره توتان او بادرنګ د خرڅولو لپاره ايښي وو، يو نيم ګاډی به ورته ودرېده او سورلۍ به ترې د غه موسمي مېوې رانيولې. زه د دغې سمسورې سيمې په تماشه وم، چې هوسۍ غر شی موټر ودرواوه. ويل يې دا د پروان د ولايت بازار دی. له موټره ښکته شو او په بازار کې مو په دوکانونو کې ښکته پورته چکر وواهه. يو څه خوراکي شيان مو هم راونيول او د نساجي ګلبهار خوا ته وخوځېدو. له مټکه ورتېر شو، په ښي لاس د غره په اړخ کې دا سړک نساجي ګلبهار ته تللی و. په څو دقيقو کې تر ګلبهاره ورسېدو. تر فابريکې ورتېر شو، وړاندې مو سترګې د پنجشير په سين ولګېدې. ورنږدې شو او د درياب په غاړه مو ګاډی ودراوه. بې واره مو غوښتل، چې د سيند غاړې ته نږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانونـه وروورسـوو ، خـوراکي شـيان مـو لـه ځانـه سره واخيـستل او پـه تونـدو ګـامونو سـره هلتـه وړانـدې د سـيند د مـستو څپـو پـه غـاړه پـه لويـو او هـوارو تيـږو بانـدې ورتـه کـښېناستو. سـيند سم پـه مـستۍ او شـور سـره مـخ ښـکته روان و. وړانـدې پـه يـوه چـړ کـې يـوه جـالګر جـال ارتـاوه او مـاهي يـې رانيـول، بـاور وکـړئ، هـر جـال کـې بـه يـې راکـښاوه. سـپين غـټ غـټ ماهيـان بـه يـې راوابـستل. مـونږ يـو بـل سـره خبـرې لا نـه وې پيـل کـړې، يـوازې د جـالګر جـال تـه مـو ورکتـل. خـواري پـه مـو وکـړه، خـو ماهيـان بـه مـو سم شـمار نـه کـړای شـول، ځکـه چـې هـر مـاهي بـه پخپـل قـوت سره پـه جال کـې ټوپونـه وهل. يو نـيم مـاهي بـه ځـان پـه سختـه خـوارۍ سره لـه جال نـه ازاد کـړ او سـيند تـه بـه يـې ځـان ورغوپـه کـړو. د سـيند شـور او د ماهيـانو د نيولـو تماشـې تـر ډېـره پـورې مونږ دواړه هک پک کړي وو ، ما وې هوسۍ نن دې ډېر ښه ځای ته راوستلم.

هغه په خندا شوه، وې ويل: هو زړه دې دی چې څه پکې وليکې.

هـو ولـې نـه، لـيکم خـو بـه وروسـته، خـو تـه دا ښـکلا وګـوره، دا غرونـه، دا سـيند ، دا جـالګر او دا ماهيان.

تاته ښنګه ښکاري؟

ماته ډېر ښکلی ښکاري، خدای دغسې جنتي وطن راکړی دی، خو.... !

خو دې پکې څنګه وويل؟

سهاره ته پرې له مانه لا ښه پوهېږې.

آها ، هو ، هو ستا په مطلب ورسېدم، کاشکې چې....؟

دا هرڅه چې سمېږي، په مونږ به خاورې اوښتي وي.

هغـې وې راځـه راځـه دا خبـرې اوس پريـږده، لـومړی بـه دا مېـوه وخـورو او بيـا بـه تـر هغـو ونـو پـورې د سـيند پـه غـاړه ورو ورو ولاړ شـو. کـولای شـو تـر مـازيګره پـورې د سـيند پـه غـاړه چکـر ووهو. زردالـو مـو د پنجـشير پـه اوبـو کـې يـخ کـړل او بيـا مـو پـه مـزه مـزه وخـوړل. پـه لپـو لپـو اوبـه مو وڅښلې، بيا مو د سيند څپو ته ورنږدې په زړه پورې ځايونو کې عکاسي هم وکړه.

د يـوې ونـې لانـدې يـخ سـيوري تـه د سـيند پـه غـاړه پـه داسـې حـال کـې کـښېناستو ، چـې د چـا خبـره د اوبـو داري پـه مـوږه دواړه لګېـدلې. د سـنځلې نـه داسـې خوشـبويي رالوېدلـه، چـې سـرې يـې خمـار خمـار کـاوه. د تېـږو لـوړ ديوالـه نـه د ګلابـو د ګلـو ډکـې څـانګې راځوړنـدې شـوې وې، لـږ څـو ګامـه اخوا تـه د يـوه چنـار پـه ونـه کـې ککـو پـه ککـو ککـو نـارو لګيـا و. ناڅاپـه بـه يـوه مـاهي د سـيند نـه رابهـر پورتـه ټـوپ کـړل او بېرتـه پـه سـين کـې غوپـه شـو. مـوږ دواړو څـه دروغ بـه درتـه وايـم، يـو د بـل پـه غېـږ کـې د مينـې خـوب وړي وو. سـترګې مـې وغړولـې، چـې د هوسـۍ د وربـل ويـښتان مـې پـه سـترګو کـې راپرېوتـل، هغـه پـه نـازک خـوب ويـده وه، پـه تنـدي او شـونډو يـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولو ځاځکي ښکارېدل، راپورته شوم، هغه هم رابيداره شوه، د مازيګر لمر په غرغره و، ما وې هله هوسۍ ويښه شه، چې ناوخته نه شي.

پريږده سهاره لږه شېبه خو به دې پرېښې واى، د خواږه خوبه دې راويښه کړم. د خپل وربل ويښتان يې په يوه لاس پورته واړول، سترګې يې سرې راواړولې، په يوه خاص ناز يې وويل: لکه چې ستا په سترګو کې خوب نشته دى؟

هوسۍ د مينې په خوب ګنې څوک مړېږي؟ که مې پرېښې واى، په خداى چې شپه به راباندې همدلته راغلې واى.

څه پروا يې کوله، څه خطره خو نشته دى؟

هو خطره نشته دى، دا غر او دا بيديا، کوم لېوه چې رانه خوړلې واى، په تش لاس يو څه به مې کول؟

زما پام پاس غره ته و، چې هغه راباندې نابېره د سيند اوبه راوشيندلې، دومره يخې وې، چې سلګۍ مې وکړې، ما هم لاس ښکته کړو هغې ته مې څو دارې وکړې، لارې لارې يې په مخ اوبه راتوى شوې، دربشيانې خو د دواړو لمدې قيشتې شوې، يو پر بل مو ښه ډېر وخندل، هغې خپل مخ وچاوه، چې ناڅاپه مې په غېږ کې اوچته کړه، اوبو کې دې غوپه کوم، ځان رانه نشي خلاصولى. هغې لاس پښې وهلې. د سيند په غاړه اوبو کې مې ودروله، بوټان يې لامده شول، له لاسه مې ونيوه، هغې اوچت غېږې ته راودانګل، ما هم ښه کلکه په غېږ کې ټينګه ونيوله. په خندا خندا کې يې راته په غوږ خوله ولګوله، په غاښونو يې پوره زور راباندې وکړو، ځان مې ترې په يوه چل کې خلاص کړو او غوښت يې چې وړاندې رانه د ګلونو په بوټو کې پټه شي. هغه په منډه کې وه، وروسته مې راونيوه او په زنه مې ورته خوله ښه ښخه کړه او چيغې يې پيل کړې. کتل مې چې وړاندې دوه تنه لاروي په لاره ګړندي راروان وو، موږ يو بل سره پرېښودل، ما وې هوسۍ اوس به ولاړ شو، ناوخته کېږي.

هغې ويلې ښه ده، هن لاس راکړه، چې له دې تېرو نه درپورته شم. لاس مې وراوږد کړو، په يو ټک مې راپورته کړه. مننه يې راځنې وکړه، پورته د سړک په لور روان شو. لاره نېغه وه، هوسۍ ستړې شوه، پوهېدم پرې چې سينه يې ځې راځي. ما وې: څنګه سا وتيګاه يې؟ که ستړې يې چې په شا دې کړم.

ملنډې راباندې مه وهه، کله هم په داسې کړپو کې نه يم تللې، ولې ډېر خوند راکوي.

په کرار کرار خبرو خبرو کې تر موټره ورسېدو، لمر پرېوت. موږ هم په موټر کې کښېناستو. لږه دمه مو وکړه. هوسۍ راته کړه:

سر له سبا نه به درته ډريورې درزده کوم، يوازې به دا زه درته موټرواني کوم؟

دا خو به ډېره ښه وي، چې موټر راته رازده کړې، بيا نو زه پوه شه او ستا موټرواني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا تــه بــه پــس لــه رخـصتی پــه خیــر ســره چمــن ببــرک پلــو تــه ســتا د مــوټروانی د تمــرین لپــاره ولاړ شــو، خــو ربښــتیا چې ســبا تــه دې د رئــیس او نــورو ملگــرو ســره د مرکې وو ایــې. زه بــه درتــه پــه یوه بجه ټلیفون دروکړم.

ما وې سمه ده، سر له سبا نه به دا کار کوم.

مــوټر تــه یې پــښه ټینگــه کــړه او پــه لــږ وخت کې د گلبهــار نــساجی نــه تېــر شــو او پــل متــک تــه ورســېدو، د ماښــام خــړه لا نــه وه لگېــدلې، چــې پــه پــروان واوښــتو، میــر بچــه کــوټ تــه چــې ورسېدو لــږ لــږ تــورتم ولگېــد. لــږه شــېبه وروســته لــه دښــتې چمتلې نــه واوښــتو او پــه کوتــل بانــدې ســرای شــمالي تــه ورښــکته شــو. پــه هغــې وخــت کې خیرخانــه مېنــه کې یــوازې څــو کورونــه جــوړ شــوي وو، نــوره ټولــه خیرخانــه شــاړه پرتــه وه. د غــره پــه بــېخ کې همــدا یــو ســړک تــر ښــاره تللــی و، ماخــستن کېــده، چــې ښــار تــه ورســېدو. پــه خبــرو خبــرو کې زمــوږ تــر کــوره ورســېدو، هوســی مــوټر ودراوه. له موټره هغه هم راښکته شوه، وې ویل:

څه ورځه، نور د خدای په امان.

ما وې راځه نن خو زړه رالوی که راسره پاتې شه.

موسکی شوه، هو درسره پاتې شم، چې......

ما وې: زه خو درمعلوم یم.

ولــې نــه ښــه راتــه معلــوم یــې، خــو پــه کــور کې مــې څــه نــه دي ویلــي، تــه پــه درخواســت عجلــه او تندي وکړه، بیا زما پاتې کېدل درسره اسانه دي.

لاس یــې رااوږد کــړ، مــا هــم لاس ورکــړوو خــدای پــه امــاني مــو ســره وکــړه او هغــه لاړه. زه زړه نــازړه کــور تــه پورتــه شــوم. د شــپې تــر ډېــره مــې ســوچ وواهــه، اخــر لــه ځــان ســره مې پرېکــړه وکــړه، چې سبا ته په خپل رئیس او عمومي مدیر ته دا خبره کوم، چې مرکې ته راسره ولاړ شي.

ســهار چــې کــار تــه ولاړم، تــر لــسو بجــو پــورې مــې د خپلــې شــعبې (څــانگې) ضــروري کارونــه ترســره کــړل، خــو پــه زړه کې مــې ددې خبــرې اړخونــه تلــل راتلــل، بــې کــسي هــم بــد شــی ده، د کلــي ســړی وم پــه ښــار کې مــې څــوک نــه و، چــې مخکــې لــه مخکې یــې د مرکــې زمینــه راتــه برابــره کــړې وای، خــو د ورځــې لــس بجــې شــوې، زړه مــې رالــوی کــړ، د رئــیس خبــر مــې لــه ســکتره واخیــست، چــې ځانتــه دې پــه چــایو مــصروف دی. اجــازت مــې واخیــست او ورننــوتلم. ورســره کېنېناستم، دا خبره مې ورسره یاده کړه، لومړی یې وخندل او بیا یې راته کړه:

سهار صاحب نو دا خبره ده، چې په دې ورځو کې دې په نشراتو کې کم وینم؟

مــا وې نــه نــه رئــیس صــاحب ! ښــه غــواړم دومــره ســپین ســترگی نــه یــم، خــو څــه وکــړم نــور څــوک مــې نــشته دی، د خپلــې مجبــورۍ لــه املــه مــې یــوازې تاســې تــه ســترگې غړېــږي. تاســې زمــا هــر څــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاست.

په دې خبره رئیس خوښ شو، وې ویل: ډېره ښه ده، دغه خلک لږ و ډېر پېژنم، پښتانه دي مګر له دربار سره تل پاتې شوي دي، زموږ به وا وري او که نه؟

له خپلې چای پیالې نه یې ګوټ وکړو بیا یې وویل:

نور درسره څوک بیا یې؟

ما ویل: تاسې او زموږ د شعبې مدیر صاحب. ستاسې په نظر څنګه؟

هغې ویل: بیخي سمه ده، هغه هم د تجربې خاوند دی، سپین ږیری دی، په دې شیانو ښه پوهېږي. کله دې نیت دی چې ورشو؟

ما ویل: مازیګر ته به ورشو، پنځه بجې به د هغوی کور ته ولاړ شو.

هغې ویل: خبر دې ورکړی دی، په کور کې دی که څنګه؟

هو نن هغه په کور کې دی، له کاره چې رخصت شو، د هغوی کور ته به راساً ولاړ شو.

ویل یې: سمه ده زه دې په مخ کې یم، په دوا ړو سترګو ولې نه، خو ته هغوی ته لومړی خبر ورکړه، هسې نه چې جاله مو په کار وخېژي.

ما ویل: ښه رئیس صاحب، زه به ورته خبر ورکړم.

رئیس ویل: ښه ده، په پنځه بجو به ولاړ شو.

زه تـرې راووتلم، خپل د کار مېز تـه چې کښېناستم، شرنګ ټیلفون راغی، غوږۍ مې چې پورته کړه هوسۍ وه، ویل یې: سهار صاحب ورځ دې ښه، څه دې وکړل؟

ما ویل: نن په پنځه بجو درځو.

ښه نو داسې وکړه، چې زموږ کور ته ټیلفون وکړه، مور ته مې ووایه. زه به شل دقیقې وروسته کور ته ورسګیږم، ته هم شل دقیقې وروسته زنګ ووهه.

ما وې ښه ده، د ټیلفون غوږۍ مې چې کېښوده، حېران شوم ما وې خدایه اوس یې مور ته څنګه یاده کړم؟ ساعت ته مې کتل نیم ساعت وروسته مې ورته زنګ وواهه، برابر هوسۍ د ټیلفون غوږۍ پورته کړه، ما وې زه یم. هغې ځان په ټیلفون کې نابلده وینو، ویلې بخښنه غواړم تاسې څوک یاست؟ مور مې هو شته دی. دا زموږ خبري ګمور یې اوربدلې، یانې مور یې د لور خبرې اوریدلې.

موري ای مورې! چا ټیلفون کړی خبرې درسره کوي. مور یې د ټیلفون غوږۍ واخیسته، ویل یې: بلې، بلې څوک یې؟

السلام علیکم زه یم سهار لیکوال! مور جانې نن په پنځه بجو زموږ د مطبعې رئیس او زه تاسې کره درځو، خان کاکا ته ووایه، چې په کور کې اوسي، له هغه سره یې څه کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: ښه ده وروره ! زه به یې ورته ووایم.

ښه شوه مننه تر لیدو پورې د خدای په امان، خدای په امان.

زړه مې درزا پیل کړه، ما وې دا به څنګه شي؟ کار به مې وشي او که نه؟ یو ساعت په سوچ کې ډوب لاړم، ما وې بې کسي دې ورکه شي که مشر ورور مې وای، پلار مې ژوندی وای ما ته به ددې کارونو څه ضرورت و.

هو رښتیا نه پوهېږم، چې زه ورسره ولاړ شم او که نه؟ زموږ په کلي کې خو هلک د کوژدن والا نه ځي، چې دلته به څه ډول رواج وي. دا سې به وکړم، چې د رئیس سره به ولاړ شم، ځان به ورو پېژنم، د مرکې او خبرو اترو په وخت کې به ترې زه راووځم، دوی به سره خبرې وکړي.

رخصتي شوه، مامورین رخصت شول، څو دقیقې وروسته رئیس صاحب او زموږ لوی مدیر درې واړه د رییس په ګاډي کې د هغوی کور ته روان شو. په لار کې راته رئیس او لوی مدیر ویل:

سهار صاحب ! خدای دې وکړي، چې دا خلک زموږ مرکه ومني او ستا کار په خیر سره وشي.

ما ورته خالي خندل او دومره مې ورته وویل:

رئیس صاحب ستاسې برکت او لحاظ ډېر دی، هیله ده چې خالي لاس به نه راځو.

د هوسۍ دوی کور ته ورسېدو، د دروازې زنګ مو وواهه، یو هلک دروازه خلاصه کړه، ما ترې دستي وپوښتل:

وروره ! خان کاکا په کور دې دی؟

هغه وویل: هو راځئ.

رئیس صاحب خپل ډرېور ته وویل:

هلکه همدلته اوسه، موږ ننوتلو.

دننه د کور په حویلۍ کې باغچه وه، چې ډول ډول ګلونه پکې و، د حویلۍ منځ کې په یوه نرۍ د سمټو په پخه لاره مخامخ یو ښکلي ودانۍ ته ورروان وو.

خان کاکا له دروازې نه راووت او زمونږ مخې ته راروان شو، له ورایه په خندا شو، ویل یې: راځئ صاحب. موږ نږدې ورغلو، هغه لومړی له رئیس سره د غېږې روغبړ وکړو او بیا یې له موږ سره. د کور لوی سالون ته یې لارښوونه وکړه، هغه مخکې او موږ ورپسې سالون ته ننوتلو او په کوچونو کې کښېناستلو. ما لومړی اجازت وغوښت او بیا مې رئیس ورمعرفي کړو او ورپسې مې لوی مدیر او بیا مې ځان ورو پېژاند. هغه راته ښکته پورته وکتل، وار دواره یې وویل: ته کوم سهار هغه چې راډیوي داستانونه لیکي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې رئيس له مانه مخکې شو ، ويل يې:

همغه دی، دا ډېر لايقه او د ملک پياوړی ليکوال دی، د ښه سړيتوب هم پرې تمامه ده.

لوی مدير زما په هکله دا سې وويل:

خان کاکا ! دده په شان ليکوالان ډېر کم لرو. دی د ننگرهار د سيمې دی، د يوې ډېرې ښې کورنۍ په غېږ کې رالوی شوی دی، د کابل پوهنتون د ژورنالېزم څانگې نه فارغ شوی دی، زموږ تکړه همکار دی.

په دې وخت کې خان کاکا وويل:

تاسې باور په خدای وکړئ، چې موږ د جمعې شپې ته ورځې شمارو ، وايو چې کله به د جمعې شپه راځي، چې دده راډيويي داستان واورو.

رئيس وويل: زه فکر کوم د ټول افغانستان خلک دده راډيويي داستانونه په شوق او غور سره اوري. خان کاکا ! خدای دې لا بری ورکړي، زموږ د سر تاج دی، افرين دې په ده وي.

يوه هلک چای راوړو ، ورپسې يې کلچې او ډول ډول ميوې راوړې، يوه پياله چای مو ، چې وڅښل، ما رئيس ته وروکتل، ورته مې وويل:

رئيس صاحب زه به ستاسې ډېر ور سره په هغه بل کار پسې ولاړ شم، په اوه بجې به دلته راوگرځم.

هغه پوه شو او راته وې ويل:

سمه ده، بيرته به همدلته راشې.

زه ترې راروان شوم، د هوسۍ پلار راته وويل:

بچې بيرته خو راځې.

ما ويل هو خان کاکا ، يو کار پسې ګ ځم، بيرته راځم. له سالون نه چې راووتلم، هوسۍ د سالون څنګ ته د ګلونو په منځ کې په يوه څوکۍ ناسته وه، کتاب يې لوست، ما چې وروکتل موسکۍ شوه او په دې وپوهېده، چې د مرکې د خبرو په وخت کې دې ووت.

موږ دواړه سره پوه شو ، خو زه ډېر زر بهر ووتلم، د رئيس ډرېور په موټر کې ناست و ، ما وې راځه انډيواله يو چکر چېرې ځو. په موټر کې ان ترنوي ښاره ولاړو ، چرت اخيستی وم، ما ويل چې دا به څه کېږي؟ مخې ته يو سکاند از ټيلفون راغی، ما وې چې يو ځل هوسۍ سره وغږېږم، چې څه نظر لري.

ټليفون ته ورغلم، زنګ مې چې ورته وواهه، پخپله هوسۍ وه، ما ويل: همدا اوس ستا د پلار سره د مرکې خبرې روانې دي او زه ترې راووتلم، ځکه چې ته خو پوهېږې، د پښتنو په کولتور کې هلک په جرګه او درخواستۍ کې نه کښېني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل:

هو همدغسې ده، ته خو ببرته راځې؟

هو راځمه.

زه به د سالون ترڅنګه په کړکۍ کې غوږ ورته ونیسم، ښه شوه په مخه دې ښه.

له ډرایور سره مې په موټر کې چکر وواهه، په دې وخت کې مې یو سګرټ ګل کاوه او بل به مې لګاوه، تقریباً یو نیم ساعت موږه ځنډ وکاوه او بیا دوباره ولاړو. د هوسۍ د کور مخې ته موټر ګاډی ودراوه، ما د دروازې زنګ وواهه، همغه هلکی بیا راغی، دروازه یې راخلاصه کړه، ویلې راځه مهرباني وکړه. زه په چرت کې ورننوتلم. کتل مې چې هوسۍ هلته وړاندې د خپلې کوټې په کلکین کې سر راوېستلی دی، لاس یې راته وخوځاوه او خولې ته یې لاس ونیو، پوه شوم، چې هغه په خندا شوه. ما زړه کې وې لکه چې کار دې شوی دی، د سالون په دروازه ورننوتلم، سلام مې واچاوه، رئیس راته وویل:

سهار صاحب راغلې؟

ما وې هو راغلم.

هغه خان کاکا ته مخ واړاوه ورته وې ویل:

خان کاکا اوس به درنه رخصت شو، بیا به که ژوند باقي به سره خبر شو. هغه ویل: سمه ده، خو دستي یې وویل:

رئیس صاحب شپې ته راسره پاتې شئ، ډېر به خوشاله شم.

رئیس وویل:

مننه خان کاکا خدای دې تل ژوندی لره، زموږ دې قدر وکړو، خدای دې روغ او ښاد لره، اوس نو اجازت راکړه.

له خان کاکا نه مو رخصت راواخیست او تر ې نه راووتلو. کله چې په موټر کې سره کښېناستوو لومړی راته رئیس داسې وویل:

سهار صاحب! موږ ورسره ستاسې د خپلوۍ په باب خبرې وکړې، هغې زموږ ټولو خبرو ته غوږ نیولی و، کله چې زموږ خبرې پای ته ورسېدې، هغه لږه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

تاسې زما سر سترګې یاست، دا خو زموږ او ستاسو رواج دی، د خور او لور پوښتنه کېږي، خو دومره درته ویلی شم چې زما د لور په باب راته دوه درې کسانو ویلې دي، ما لا تراوسه له خپلې ښځې سره او لور سره په دې باب څه نه دي ویلي، لومړی خو به زه له هغوی سره د خپل کاله مشوره وکړم او په خاصه توګه د لور سره به ګړېږم، چې هغه څه غواړي، هغسې به کېږي، ځکه چې زه همدا ایکې یوه لور لرم، هغه هم پوهنتون کې ده، زه پخوانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی یم سپین ږیری یم، خو هغه ډېر پخوانی فکر را سره نشته دی، څنګه چې زما لور غواړي، همغسې به وکړو. تاسې به بیا خبر شئ، اوس در ته هېڅ نشم ویلی، تاسې را نه خپه نشئ.

مونږ چې یې نظر واورېد، بد نه و، اوس نو په تا پورې اړه لري.

لوی مدیر را ته کړه: سهاره رښتیا وو ایه دا خلک او ستا د خپلوی رېشته به څنګه شي.؟ که راته روښانه یې کړې!

ما هغوی ته د هوسۍ ټوله کیسه وکړه او دا مې هم ورته وویل: زما په خیال کې د ښځې او واده کول خیال هډو په سر کې نه و.

هغوی دواړه په کړت کړت وخندل، رئیس وویل: ښه نو چې دا خبره ده، لوبه تا وړې ده. مور ټولو په ګډه سره وخندل. هغوی دواړو راته وویل: لړه موده وروسته ورپسې څوک ورولېږه، هرومرو به دستمال درکړي. زه یې تر کوره ورسولم، له هغوی نه مې مننه وکړه او خپل کور ته ولاړل. ماښام نژدې و، کور ته ننوتلم، لومړی مې د ډوډۍ غم څانته وخوړ او بیا مې تر نیمې شپې همدا چرتونه وهل، هوسۍ را نه نور د دنیا کارونه شاته کړي و، سبا یې چې کار ته لاړم، هېڅ ډېره مې کار ته نه لګېده، اخوا دېخوا لر بر کېدم، په دې تمه وم، چې هوسۍ به راته ټیلفون کې څه پیغام لري. یوه بجه شوه، نور مامورین د غرمې ډوډۍ ته تللي وو، چې زنګ راغی، زه خپله شعبه کې ناست وم، زر مې غوږۍ پورته کړه، چې د هوسۍ غږ راغی، بې له کومې بلې خبرې یې وویل:

سهار صاحب لکه چې کار دې ونشو.

ما وې: مړې زړه به مې ودرېږي، دا خبره مه کوه، بېګاه راهیسې مې والله که خوب کړی وي، په سودا او چرتونو مې رنګ زېړ زعفران شو.

ویل یې: اخ دا څه وایې؟ سهاره ته خو پوه سړی یې لکه چې زه دې ترا وسه سمه نه یم پېژندلې، ته خو په دې هم پوهېږې، چې پښتنې انجونې د پردو هلکانو سره ګرځېدی نه شي، څو سره یې به یې چې ښکاره دې مینه وکړي. په لومړۍ ورځ مې درته څه ویلي و؟ هېر کړې دې دي؟

نه نه هېر مې نه دي، خو....

خو یې لا څه وي؟ د مینې تار مو غښتلی دی، مه وارخطا کېږه، خو دا زموږ د ټولنې دستور دی ستا غوږ دی؟

هو هو ولې نه، غوږ مې دی.

بېګاه تر نیمې شپې پورې مې مور او پلار په همدې خبره سره لګیا وو، زه له کتابخانې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوختـه راغلـم، د ماښـام لـه ډوډۍ نـه وروسـته پخپلـه کوټـه کـې پـه کتـاب ویلـو مـصروفه وم، چـې مـور مـې راغلـه، ویلـې هوسـۍ لـورې تـه راشـه پـلار دې غـواړي. زه د واره پـوه شـوم، مـا وې ښـه مورجـانې درځمـه. لـږه شـېبه مـې ځنـډ وکـړو، لـه ځـان سـره مـې ښـه سـنجش وکـړو، بیـا ورغلـم. هغوی دواړه په سالون کې ناست وو، لومړی مې سلام واچاوه، پلار مې راته وویل:

لورکۍ راځه دلته زما ترڅنګه کېنه.

ما وې: ښه پلاره.

پـلار مـې راتـه لـومړی ډېـرې خبـرې وکـړې، زمـا د راتلـونکي ژونـد پـه بـاب یـې ډېـرې خبـرې وکړې. بیا یې راته وویل:

لـورې ډېـر خلـک رانـه سـتا پـه بـاب پوښـتنه کـوي. دا یـې هـم وویـل چـې پلانکـی فرقـه مـشر دې زوی تـه غـواړي، زمـا وراره، تحـصیل یافتـه دی ښـه ځـواني خـدای ورکـړې ده، یـو بـل سـردار یـې راتـه وښـود، چـې مـوټرې او مـانۍ لـري او پـه پـای کـې یې سـتا د مرکـې هـم راتـه وویـل، خـو دا یـې هـم زیاتـه کـړه، چـې سـهار لیکـوال دی، مګـر غریـب سـړی دی، کـورنۍ یـې معلومـه نـه ده، چـې څوک دي؟

مـا ورتـه پـه ادب وویـل: پـلاره زه پخپـل سرنوشـت فکـر کـولی شـم، شـرم او حیـا راځـي، چـې دا خبـرې کـوم، خـو آخـر رابانـدګ کېـږي. زمـا کـوټې او مـوټرې نـه دي پـه کـار، یـوازې بـه هغـه څـوک راسـره راتلـونکی ژونـد شـرکوي، چـې زمـا راتلـونکی ژونـد ورسـره ښـه تېـر شـي او هغـه بـه همدغـه لیکوال وي، چې مې درته د لالا په واده کې پېژندلی و.

پلار او مور مې دواړو وویل: هو همغه لیکوال، چې پرون بې مرکه رالېږلې وه.

پـه لـومړي سـر کـې دواړه چنـدان رضـا نـه وو، خـو تـر نیمـې شـپې یـې وغږنجولـه پـه پـای کـې یـې وویل:

لـورې سـتا رضـا بـه وکـړو، خـو اینـده دې نـشو تـضمینولی. مـا وې: خپلـه رایـه او نظـر مـې درتـه وړاندې کړو، نوره ستاسې خوښه.

زه تـرې خپلـې کـوټې تـه ولاړم، هغـوی دواړه نتیجـې تـه رسـېدلي وو. سـهار چـې پوهنتـون تـه تلمه، مور مې راته وویل:

لـورې سـتا خبـره مـو ومنلـه. لـه خوشـالۍ نـه پـوه نـه شـوم، چـې پوهنتـون تـه څنګـه ورسـېدم، لـه ډېرې خوشالۍ نه مې د موټر دروازه برسېره پرېښې وه. سهاره مبارک دې شه.

ما وې اخ دا څه وایې؟

څه وایم همدغه وایم، نورې خبرې به پس له رخصتۍ کوو، زه به په څلور نیمو بجو درشم.

ما وې سمه ده، د خدای په امان، د ټیلفون غوږۍ یې کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې لـه خوښـۍ نـه ټوپونـه وهـل، حېـران وم، چـې پـه چـا زېـری وکـړم، بـوډۍ مـور خـو مـې پـه خپـل کلـي کـې وه، پـه منـډه منـډه د مطبعـې پـه ډېـر وخـانګو کـې خوشـې وګرځېـدم، راوګرځېـدم، څـوک بـه چـې مخـې تـه راتلـل، همـدا بـه يـې ويـل: سـهار صـاحب نـن هسـې تـازه ښـکارې. پـه دغـه ورځ مـې لـه ډېـرې خوشـالۍ نـه آن تـر پېنځـه بجـو پـورې ډوډۍ ونـه خـوړه، څلـور نيمـو بجـو تـه انتظـار وم، چـې هوسـۍ راشـي او ټـولې خبـرې راتـه وکـړي. د رخصـتۍ پـه وخـت کـې لـه ټولـو مـامورينو نـه مخکـې لـه شـعبې نـه ووتلـم، د مطبعـې مخـامخ سـړک بانـدې روان شـوم، چـې د هوسـۍ د راتلـو لاره وه. پـه سـړک تـر ډېـره لاړم، وړانـدې د هغـې مـوټر راروان و، زمـا خـوا تـه چـې راورسـېده غـر شـي مـوټر يـې رانـه تېـر کـړو، زه حېـران شـوم، چـې دا ولـې؟ کتـل مـې چـې هغـه دوبـاره شـاته راغلـه، خـوا تـه يـې راتـه بريـک ونيـو، دروازه يـې خلاصـه کـړه، شـنه د خنـدا پـاتې وه، ما وې څنګه رانه تېره شوې؟

باور وکړه، چې ستا په سوچ کې وم، خدای درباندې ړنده کړم.

ما وې: کوه کوه دا نزاکتونه کوه، څه دې کمې دی، د سهار هم خدای شته دی.

ويـل يـې: راوړانـدې شـه د ظـالم زويـه ګيلـې پرېـږده، مـخ يـې راتـه کلـک وسـکونډو، وش وش مې وکړو دواړه موټر ته وختو.

ويـل يـې: راوړانـدې شـه اوس نـو ټولـه ټولـه سـتا يمـه، خـرپ شـو مـوږ دواړو سـره مـوچي کـړل. له ډاره مو شاوخوا ته وکتل، ما وې: هوسۍ چېرې ځو؟

هغـې ويـل نـن بـه يـو ځانتـه ځـای تـه ځـو، ترڅـو ښـه پـه زړه پـورې د زړه خوالـه وکـړو. مـا وې پغمـان تـه بـه لاړ شـو، مـوټر مـو د پغمـان پـه لـور خوشـې کـړ. پـه ميـرويس ميـدان کـې مـې هوسـۍ تـه وويـل: دلتـه بريـک شـه يـو څـه خـوراکي شـيان بـه راواخلـو، مالـه ډېـرې خوشـالۍ نـه د غرمـې ډوډۍ نه ده خوړلې.

ويـل يـې: د کونـډې زويـه څـه شـی درتـه واخلـم، تـه پـه مـوټر کـې کېنـه، زه بـه درتـه کبـاب راواخلم.

مـا وې: نـه تـه کېنـه زه بـه ګړنـدی لاړ شـم. مـوږ دواړه پـه مـوټر کـې د کبـاب پخلنځـي ځـای تـه ولاړو، کبـاب او تـازه مېـوه مـو راونيـوه او مـوټر مـو پغمـان تـه خوشـې کـړو. پـه لـږ وخـت کـې د پغمـان پـه دو سـرکي ورواوښـتو او نېـغ د تپـې بـڼ تـه روان شـو. شـېبه پـس د تپـې بـڼ تـه ورسـېدو، همغـه ځـای تـه لاړو، چـې پخـوا يـو ځـل ورغلـي وو. لـومړی مـو څـه خـواړه وخـوړل او بيـا د ګلونـو ګـڼ ټـل تـه ورغلـو. پـه بـڼ کـې نـور خلـک ښـځې او نـر ګرځېـدل، خـو د جمعـې د ورځـې پـه شـان پکـې دومـره ډېـر څـوک نـه وو. مـونږ هغـه ځـای تـه لاړو، چـې بېخـي ځانتـه و، هېڅـوک هلتـه نـه و، يـوازې د بـڼ مرغيـو شـور راخيسـتی و. مـونږ دواړه د ريـدي ګلونـو پـه مـنځ کـې کـېنښناستو، شـاوخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـو د ناجوګـانو او ګلابـو بـوټـي ولاړ وو، مـوږ چـا نـه ليـدلو، خـو مـوږ لـه دغـه ځايـه هـر څـوک ليدلی شول.

معمـولاً مـو لـومړی يـو د بـل عکاسـي وکـړه او بيـا دواړه نـږدې څنـګ پـه څنـګ سـره کېناسـتو. هوسـۍ راتـه د تېـرې شـپې د مـور او پـلار ټـولې خبـرې يـو ځـل بيـا وکـړې، خـو د خبـرو پـه پـای کـې يې وويل:

اوس درتـه يـوه مـشوره درکـوم او هغـه دا ده، چـې پـه همـدې ورځـو کـې بـه خپـل کلـي تـه لاړ شـې، کاکـا دې او نـور دوه درې کـسان نـږدې خپلـوان دې او دوه درې تـور سـرې درسـره راولـه، چې د مور او پلار سره مې خبرې وکړي او د خپلوۍ دستمال درکړي. ته پکې څه وايې؟

مـا وې: هوسـۍ تـه ماتـه داسـې پخـې مـشورې راکـوې لکـه چـې دا ټـول کارونـه تـا کـړي وي، د يـوه مـشر ورور او مـور او پـلار غونـدې مـشورې راکـوې. لـه مـا نـه دې پـه دې مـساېلو زيـات سرخلاص دی.

هغـه موسـکۍ شـوه، وې ويـل: سـهاره دا زمـوږه ټولنـه ده، د خپلـې ټـولنې روايتونـه، رواجونـه او کولتـور پېژنـو. مينـه بـه کـوو، خـو لـه خپـل کولتـور سـره سـمه، اګـر چـې دلتـه ګرانـه ده، پـه پښتنو کې برالا مينه کول جرم دي او يو خو ته يې چې...

هوسـۍ پـوهېږم، چـې راتلـونکی ژونـد بـه دې راسـره ډېـر ښـه تېـر شـي، مـا او تـا دواړه د خپلـې ټـولنې پـه غېـږ کـې رالـوی شـوي يـو، هـر دسـتور يـې زمـوږ پـه لېمـو، نـو کـه سـتا خوښـه وي د پنجشنبې پـه ورځ بـه يـانې سبا نـه بـل سبا تـه زه کلـي تـه لاړ شـم، چـې د کـور د جوړېـدو پـه حـال ځـان پوه کړم او هم مې خپلې مور او کاکا سره ددې خبرې په باب تصميم ونيسم.

هغې وويل: ډېره ښه ده، سبا به درته يو څه پيسې هم له ځانه سره راوړم.

ما وې: هوسۍ يوه پوښتنه درنه کولی شم؟.

هغې ويل: ولې نه سهاره، مهرباني وکړه.

ما وې: دا پيسې چې ته ماته راکوې د کور نه يې راوړې او که خپلې ځانګړې پيسې لرې؟

هغـې ويـل: لـه پخـوا نـه چـې پـلار او مـور مـې پيـسې راکـړې دي، ټـولې مـې پـه بانـک کـې ذخيـره کـړې دي، مـور او پـلار نـه يـې نـه غـواړم او کـه تـرې وې غـواړم، هغـوی هـم راکـوي. پـه بانـک کـې لا پـوره پيـسې لـرم، زړه مـه ښـکته پورتـه کـوه، د زړه ارمـان بـه دې د ژونـد پـه ټولـو چـارو کـې پـوره کړم، څه ښه وايې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وارخطا نشې لالیه
په وارخطا مور چل دې زه ولاړه یمه

د سترګو توره سهاره ! یوازې تا غواړم، پیسې او دنیا مې نه ده په کار، پرېږده، چې دواړه راتلونکې ژوند په مینه تېر کړو. اوس دا خبرې پرېږده. د پغمان تپې په بڼ کې د دا شنه اسمان د لاندې د ګلونو په منځ کې د دې شېبو نه خوند واخله، نورې چارې پخپل وخت.

ما وې: هره خبره دې راته د کاڼي کرښه ده هوسۍ ! زما ختلی ژوند به وغوړوې، ستا په مینه ایمان لرم، حسن دې راته سم د خوږې مینې سبق راکړو، د مینې ځینې رښتیانۍ کیسې مې اورېدلي وې، خپله مې لیکلي هم دي، خو زه ایله اوس د مینې او محبت په راز پوه شوم، که ټولې مینې وتلل شي، خدا یږو چې زمونږه د دواړه کنډه به پرې درنه وخېژي.

هوسۍ وویل: هو لکه ته چې له ما سره په دې کنډه برابر یې.

په همدې خبره یې راته زړه راوداغه، بې واره مې ورنه غېږ واخیسته او خړپ شو، چپه مې ترې واخیسته. د هغې په تندي هم نرۍ خوله راغله، دا یې د تودې مینې نښه وه، وربل یې په مخ رامات شو، اننګي یې یاقوتي شول، سترګې یې تورې تورې شوې، په بدن یې د محبت څپه راغله، وجود یې غنې غنې شو، خپلې شونډې مې د هغې شونډو ته ورنږدې کړې، د مینې تودې تودې علامې مو په بدن راخورې شوې، په یو بل کې سره ورک شو، خدایږده چې څومره وخت به سره ورک و، یو وخت د خلکو خبرې مو تر غوږ شوې، چیغې وې، ناري وې چې راپیدا شو، د بڼ کېڼ خوا ته وړاندې د دوو کسانو جګړه وه، نور څو کسان ورته راټول شوي وو، شور او غالمغال یې تر مونږه راتلو. موږ راپاڅېدو او د قرغې په سړک مو کاله ته د راتلو نیت وکړ، موټر کې کېناستو او د قرغې د ډنډ پلو سړک مو ونیو. په لاره کې څو کورونه مخې ته راغلل، ونې او باغونه وو، په لږ وخت کې قرغې ډنډ ته ورسېدو. د ډنډ په اړخ کې جګه تپه وه، چې د ناجوګانو ونې پکې ولاړې وې، سړک یې لاندې له اړخ سره تېر شوی و، هوسۍ په کرار کرار موټر چلاوه، ویل یې:

سیلونه کوه او زه به موټرواني کوم.

ما وې: خو ما ته موټر رازده کړه، بیا به ته سېلونه کوې.

ویل یې: دا کار حتمي کوم، کله چې له کلي نه راوګرځېدې، موټر به زده کوې.

موټر یې ودراوه، پخپلو پښو چکر ته روان شو، بنې بشر نه و. یوه ټوټه چې لاړه، د ډنډ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاړه وړوکې کښتۍ ولاړه وه، په خوا کې یې یو تن ناست و، ما ترې پوښتنه وکړه:

انډیوالـه پـه دې کـښتۍ کـې تـلای شـو؟ ویـل یـې: ولـې نـه، شـل افغـانۍ بـه راکـړې، کـولای شـئ چې بیا په کې یو ساعت سفر وکړئ.

سمد سـتي مـې شـلګون پـه لاس کـې ورتـه کېـښود، هغـه د کـښتۍ چـل راوښـود، مـونږ دواړه کـښتۍ تـه پورتـه شـو، کـښتۍ مـو د ډنـډ مـنځ تـه خوشـې کـړه، د لاس پـه چپـو مـو کـښتۍ ښـه تونـده روانـه کـړې وه، ترڅـو چـې د ډنـډ مـنځ تـه ورغلـو. د ډنـډ مـنځ لـه وچـې نـه ډېـر لیـرې و، پـوره واټـن یـې لاره. مـونږ دواړو د ډنـډ پـه مـنځ کـې یـو پـر بـل کـې سـترګې ښـخې کـړې وې، تـر ډېـره مـو د سـترګو جنـګ وکـړو، بیـا مـو شـاوخوا سـیمه، چـې څـومره شـنه او ښـکلې ښـکارېده، لیدلـه. اوبـو کـې ماهیـان لیـدل کېـدل، پـوره یـو سـاعت مـو پـه کـښتۍ کـې چکـر وواهـه. دوبـاره وچـې تـه د ډنـډ غـاړې تـه راووتلـو، کـښتۍ مـو ورتـسلیم کـړه او مـونږ د مـوټر خـوا تـه روان شـو. لمـر هـم پـه غړغـړه و، مـوټر کـې کېناسـتو او مـخ پـه ښـار روان شـو. د هوسـۍ دا عـادت و، چـې کـور تـه بـه راتلـو، مـوټر بـه یـې پـه کـرار کـرار چـلاوه، زمـونږ کـور تـه چـې ورسـېدو، هغـې تـه مـې د پـاتې کېـدو سـت وکړو، ویل یې:

وخت لا شته دی، خو سبا ته به ستا د کار شعبې ته په لسو بجو درشم.

ما وې: ډېر ښه. هغه لاړه او زه کور ته لاړم.

سبا تـه پـه لـسو بجـو هغـه راغلـه، زمـا سـر پـه کـار ټیـټ و، چـې غلـې مـې پـه سـر ولاړه وه، تـر روغبړ وروسته مې ورته وویل: څه ته میل لرې؟ چای، مېوه او که شربت؟

هغې د نرلور سمدستي راته کړه: هر څه ستا په سترګو کې دي، نور څه ته مېل نه لرم.

مـا وې ښـه نـو زه بـه دا څـو جملـې پـوره کـړم، بیا بـه وڅـو. مـا پـاتې جملـې لیکلـې او هغـې پـه مـا کـې سـترګې ښـخې کـړې وې. کلـه مـې چـې لیکنـه سـرته ورسـوله، ورتـه مـې وویـل: مـړې دا سـترګې خو لږې رپوه، چې ستړې نه شي.

ویـل یـې: رښـتیا لیکـوال یـې نـو، زه نـه پـوهېږم چـې دا تـه څـومره مینـې او لـه هنـره ډکـې لیکنـې څنګه کوې؟

لیکنـه چـې مـې پـوره کـړه، لـه مطبعـې نـه راووتلـو او د نـوي ښـار یـوه رسـتورانټ تـه لاړو، چـای مـو وڅـښلې، زمـا کلـې تـه د تلـو خبـرې مـې پیـل کـړې. د راتلـونکي ژونـد او پـه تېـره مـو لـومړی د دویمـې مرکـې پـه هکلـه خبـرې وکـړې. زه پـه دې وخـت کـې تـشناب تـه لاړم، هوسـۍ لا د چـایو پیاله څښله. بېرته چې راغلم، هغې وویل:

سـهار صـاحب! یـو څـه روپـۍ مـې درتـه پـه دې پاکـټ کـې راوړي، درسـره وایـې خلـه چـې هلتـه پرې ماته ګوډه سمه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننـه مـې تـرې وکـړه، پاکټ مـې جېب تـه کـړو، خـو کلـه مـې چې بيـا پـه کـور کـې وشـمېرلې، د برش زره افغـانۍ وې، پـه هغـې وخـت کـې پـه د برشـو زرو پـوره کـار کېـده، لا د هوټـل نـه، نـه وو وتلي، چې ما هوسۍ ته وويل:

زه فکـر کـوم، چـې دا ځـل بـه دوه اوونـۍ پـه کلـي کـې پـاتې شـو، ګرچې کارونـه مـې ډېـر دي، خو دلته دا کار له ټولو نه مهم دی.

موسـکۍ شـوه او وې ويـل: زه وايـم، چـې پـه يـوه اوونـۍ کـې بـه هرڅـه سـم شـي، دا کـار چـې وشو، نور کارونه به څنګه نه کېږي؟

تـه چې راتـه هرڅـه وايـې، هغـسې بـه وکـړم، تـه پـه کلي کـې خپـل ضـروري کارونـه ترسـره کـړه، چې ستونزې دې حل شوې، نو واپس به په خير سره رځې.

لـه هوټلـه راووتلـو، پـه ښـار کـې مـې د ځينـو شـيانو د رانيولـو هغـې تـه وويـل، هوسـۍ ويـل: راځـه چې بـازار تـه لاړ شـو. پـه بـازا کـې مـو سـودا وکـړه او د کـور مخـې تـه مـو راورسوله. هغـه لا تـر هغـې پـورې پـه مـوټر کـې ناسـته وه، چې ترڅـو مـا سـودا کـور تـه پورتـه کـړه، بيـا د هوسـۍ خـوا تـه ورغلم. راته وې ويل:

سبا تـه چې دې حرکـت کـاوه، ماتـه بـه ټليفـون وکـړې، هـو کـه دې راتـه پـه اتـو بجـو زنـګ وواهـه نو...

مـاوې: سمه ده پـه اتـو بجـو بـه درتـه زنـګ ووهـم. کلـه چې مـو مخـه ښـه سره کولـه، د هوسـۍ سـترګې لـه اوښـکو ډکـې شـوې، ورپـورې ومـې خنـدل: دومـره دې زړه نـری دی؟ مـه خپـه کېـږه، ډېـر زر به که خير وې درته راوګرځم.

پـه دې خبـره يـې غبرګـې اوښـکې پـه اننګـو ښـکته راولوېـدې، ويلـې راځـه، چـې څـو دقيقـې بـه دواړه مـوټر کـې کېنـو. مـا وې پـه سـترګو. دواړه مـوټر تـه پورتـه شـو، شـاوخوا مـې پـام وکـړو نـزدې هېڅـوک نـه و، پـه غېـږ کـې مـې راونيـوه، خـړپ خـړپ پـه دواړو مـې ښـکل کـړه. هغـه هـم راتـه يـوه لږه شېبه په غاړه راپرېوته. موږه دواړه د مينې خواږه سره وڅکل بيا يې وويل:

بـس دی ملګـرې بـه مـې راتـه انتظـار کـوې. پـه اخـر ځـل مـو سره بيـا شـونډې نـزدې کـړې، تـوده د مينـې ډکـه مخـه ښـه مـو سره وکـړه، خـو کلـه چې يـې مـوټر چـالان کـړو، مـا ورتـه لاس خوځـاوه، د هغې لاندنۍ شونډه ورپېده، نور يې په سوړ اسويلي مخ راځينې واړاوه او لاړه.

زه مړژوانـدی غونـدې مطبعـې تـه سـتون شـومه، نېـغ د رئـيس صـاحب دفتـر تـه لاړم، رئـيس راته کړه:

سهاره څنګه ساه نيولی راغلې؟

ما وې: رئيس صاحب د ځنې بنده دې دا ډېر مشکلات ورک شي، څه وکړو، ستونزې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: څنګه؟

ما ورته ټوله کیسه تېره کړه، هغه ته زما د ژوند هرڅه ورمعلوم و، څه مې ترې پټ نه و، ځکه خو پې ګران وم. ویل یې: رخصت خو به نه اخلې.

مکرۍ خندا مې له خولې وخته، هغه هم موسکی شو، ویل یې: سهار صاحب پروا نه لري، هرڅه راته زړور وایه، د مشر ورور په شان مې وګڼه.

له لنډې زړه خوالې نه وروسته مې ترې رخصت راواخیست، د پېښو لا په شا په یې هم راته وکړه. ما وې مننه رئیس صاحب کور دې ودان، ټولې ستونزې مې فعلاً حل دي، ترې نه راووتلم. ښار ته ولاړم او ځینې نور شیان چې له هوسۍ نه مې له شرمه پټ کړي و، راونیول او بیا په یوه ټیکسي موټر کې کور ته مازدیګر ولاړم. شپه مې تېره کړه او سهار وختي له کوره ووتلم او په ټیکسي کې زموږ د سیمې د موټرو هډې ته لاړم. اته بجې کېدې، چې هوسۍ راته ټیلفون وکړو، همدا یې ویل، چې له یوې هفتې نه وروسته به راځې. ما وې سمه ده. زه همدا اوس په نهو بجو په یوه سروېس کې حرکت کوم، له تا سره خدای په اماني کوم، د بیا لیدو پورې. هغې هم وویل: د بیا لیدو پورې.

په هډه کې ګاډی تیار ولاړ و، سامان مې ورته زر زر ورپورته کړو، د ګاډي کلینر لا د لښن د تلو ناري وهلې، چې د ګاډي چلوونکی راغی او موټر یې چالان کړ. د سترګو په رپ کې ګاډی ډک شو او حرکت یې وکړ. په هغې وخت کې سړک پوخ و، په دریو ساعتونو کې ورسېدو، لا د غرمې ډوډۍ مو هم په لار کې خوړلې وه، د کلي په یوه بل ګاډي کې مې مازیګر ځان کلي ته ورساوه. سامان راسره زیات و، ځینو کلیوالو راسره تر کوره شیان او سامان ورساوه. زموږ په پخوانۍ کوټه باندې لویه کلا جوړه شوې وه، په یوه ګوټ کې یې ورته ان درې پوړه جګ بورج هم خېژولی و. په لومړي ځل مې ونه پېژانده، خو چې ښه ورته ځیر شوم، رښتیا هم زما پخوانی کور همدلته و. په لاره کې راته کلیوالو وویل: سهار صاحب دا ستا کلا ده، د خپلې کلا دروازې په مخکې راسره کلیوالو سامان کېښود.

په دې کې زما د تره زوی راغی، غېږ یې راکړ، ګړه بړه مو سره وکړه، کلا ته مو سامان وررننوېست. زموږ هغه یوه پخوانۍ کوټه کلا شوې وه، ښکلې ښکلې د شیشو کوټې یانې د لویو (کړکیو) لرونکې او شیشه یې کوټې پکې ودانې شوې وې، کتل مې چې مور مې او د کاکا لونه مې مخې ته راغلې، سترې مشي یې راسره وکړه، زه د کور په جوړېدو ډېر خوشاله شوم، په کلا کې ګړندی ګړندی وګرځېدم، بورج ته وروختلم، د بورج له وړوکو کړکیو مې تقریباً ټول کلی ولید. زما له بورج نه په کلي کې بل هسې بورج نه و، هره کوټه، تشنابونه، پخلنځی او نور ټول ځایونه مې له سترګو تېر کړل، دومره خوشاله شوم، چې په جامو کې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځايېدمه.

د کلا په منځ کې يوه وړوکې تپه ګۍ باندې چايو ته کښېناستو، مورږلا چای نه و پيل کړی، چې کاکا او د کاکا مېرمن مې راغلل، ښه توده ستړې شمې يې راسره وکړه. په پخوا وختونو کې به چې کله کلي ته ورغلم، خپلوانو به راسره د خولې د سر ستړې مشې کوله، خو دا ځل مې بيخي ځانته تمه وشوه، دا دنيا خو په ظاهري توګه خوړل کېږي. کاکا مې، د کاکا اولادونه، نور خپلوان، ماماګان مې، نورو د کلي خلکو برخورد راسره بل ډول شو.

پخوا خو مې يوه کوټه وه، غريبي رانه هم تاوه، وه چا څه کولم، خو اوس چې حجره شوه، چای چلم شو، باور وکړئ د نورو کليو نه به راته خلک راتلل. په دې ځل تګ سره د ټول کلي خلک ستړې مشي ته راغلل، خلکو دا ګومان کاوه، چې سهار حتمي په کومه خزانه کې لاس منډلی دی.

پخوا به زه او مور مې دوه په دوه ډوډۍ ته کښېناستو، خو اوس به د هر وخت په ډوډۍ ښا بسته دلۍ کسان ناست وو، زه به هم رښتيا چې هره شېبه خوشاله وم. په سبا ته مې کتل، چې خټګر ځان راورساوه، هغه لا څه نه و ويلي، ما ورته پاتې پيسې په يو ټک وروشمېرلې. نجار ته مې هم پيسې ورکړې، مور او کاکا مې ډېر رانه راضي ښکارېدل. بلې شپې ته د ماښام ډوډۍ نه وروسته مور مې راته وويل:

بچې اوس دې د ښځې کولو وار رارسېدلی دی، کلي کې راته څو کسانو ويلي دي، څو جينکۍ مې هم ليدلي دي. زما خو هره يوه خوښه ده، خو ستا رضا او خوښې هم پکار ده.

ما ورته وويل: مورې په کلي کې به د چا سره په دې باب سر نه خوځوې، يوه اونۍ وروسته به مورږ او تاسې کابل ته ځو، له يوه چا سره مې د خپلوۍ ويلي دي، هغوی هم راته لوظ راکړی دی، خو ستاسې په ورتلو به د خپلوۍ تار غښتلی کېږي.

مور مې په تعجب شوه: اخ بچې لکه چې رانه د کابل شوې، خپله سپين سرې مور دې چاته پرېږدې؟ کابلۍ نجونې ګنې مورږ غوندې خلکو سره ژوند تېروي؟

مورجانې کوم چا سره، چې زه خپلوي کوم، هغوی پښتانه دي، په اصل کې د پکتيا دي، خو پخوا راهيسې په کابل کې اوسېږي، کاروبار يې د شاهي کورنۍ سره دی، کوم ستر ستړی و، غټه څوکۍ يې درلودله، په کابل کې کورونه او موټرې لري. هغه هرڅه يې خپل دي، خو ماته معلوم شوي دي، ښه پښتون سړی دی، لور يې په پوهنتون کې ده، ژوند يې په ښار کې تېر شوی دی، مګر پخپله د ښه پښتون خوی او خصلت لرونکې ده. پوهېږم مورې ډېر قدر او عزت به دې کوي. بله دا چې ته څه پوهېږې، ددې کلا د جوړېدو پيسې ما له کومه کړې، دا د هغې جنۍ پيسې دي، چې ماته يې راکړي دي. مور مې رادانګ کړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچی بېرته يې درنه اخلي؟
ما ويل: نه نه مورجانې هغه به ستا ننګور شي.
ويې ويل: چې دومره ښه جنۍ ده زويه، بيخي مې درسره رضا ده، پښتنه خو ده که نه؟
ما ويل: هو مورجانې پښتنه ده، که له نزدې نه دې وليده، خوښه به دې شي. مورې يوه خبره درته کوم، چې بېګاه ته به ته يوازې د کاکا سره دا خبره شريکه کړې، زه ترې شرمېږم، ورته ويلی نشم دا کار به ته کوې.
ويل يې: ښه بچی زه به ماخستن د هغوی کره لاړه شم، ورسره وبه ګړېږم، ته بې غمه اوسه. مورې دا مې چې درته څه وويل، دا ټولې خبرې ورسره وکړه او همدا هم ورته ووايه، چې د راتلونکې جمعې په ورځ به کابل ته ځو.
ښه ښه زويه فکر مې دی دا ستا ټولې خبرې به ورته وکړم.
مورجانې نوې جامې ځانته کړې کړه، دا کوم کسان چې راسره ځي پاکې جامې دې له ځانه سره واخلي. زه به په دې څو ورځو کې دا ځينې کارونه سم کړم، ددې نوي کور ځينې شيان نيمګړي دي دا به ورپوره کړم. د حجرې په څنګ کې تشناب جوړول، نوي کټونه، دوه جوړې ګليمان او د کور او مېلمنو لپاره نوې بسترې او نور ډېر شيان اخيستل او جوړېدل غواړي. د ځينو شيانو به د کاکا زوی شېرو ته ووايم، پيسې به ورته پرېږدم، هغه به يې سنبال کړي. همدا اوس به جلال آباد ته لاړ شم، ځينې سامان او شيان به واخلم، شيرو به هم له ځانه سره بوځم، ته به پخپل کار پسې بېګاه ته ورشې. اوس زه لاړم مورې، د خدای په امان.
له شېرو سره يوځای جلال آباد ته لاړم، کوم ضروري شيان چې و، په بازار کې مو واخيستل او بېګا ته بېرته کور ته راغلو. په څلورو پينځه ورځو کې کوم ضروري کارونه نيمګړي پاتې وو، ترسره مو کړل. وخت مې کم او کارونه مې زيات وو، هر ماخستن به حجرې ته د کلي زلميان راتله راتلل، ښه بانډار مو جوړ و. هر چا به راته ويلې: سهار صاحب دغې جمعې شپې دې کوم راډيويي داستان جوړ کړی دی؟ همدا پوښتنه به يې کوله، چې زموږ د خلکو څومره ذوق او علاقه وه، د جمعې د شپې راډيويي داستانونو سره.
رښتيا چې ماته ثابته شوه، چې د افغانستان خلک له خپل کولتور او فرهنګ سره څومره علاقه لري، خو بدبختانه زيات خلک بې سواده او نالوستي دي. پر ما دا يوه اونۍ لکه د باد په شان تېره شوه، د پنجشنبې په ورځ مې د ولسوالۍ نه هوسۍ ته ټيليفون وکړ، او سبا ته مې د ورتګ ورته وويل. هغه خوشاله شوه، ويلې: خدای مو په خير سره راوله. په مور دې سلام کوه. ما وې مور ته مې، چې ستا خبرې وکړې څه مالګه مساله مې ورزياته کړه، سمدستي يې وويل: بچی دا صفتونه چې لري خامخا يې پوښتنه په کار ده. ويلې پوهېږمه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پخپلـه بـه دې څـه مـداري تـوب ورتـه کـړی وي، خوشـې مـا بهانـه کـوې. پـه خنـدا شـوه او مخـه ښه يې راسره وکړه.

پـه دې شـپه مـې کاکـا دوی او مامـا مـې کـور تـه راوسـتل، د ماښـام لـه ډوډۍ نـه وروسـته مـې کاکا ته وويل:

کاکـا جانـه! سـهار بـه تنـدار مـې او تـه مـور مـې او مامـا جـان مـې پـه اتـه بجـو د سـهار لـه کـوره وځـو او کابـل تـه بـه پـه خيـر سـره حرکـت کـوو. خپـل سـامان، جـامې او ضـروري شـيان مـو ورسـره راواخلئ.

ټولـو وويـل: سـمه ده. هغـوی راپـورې ټـوکې ټکـالې کـولې، مامـا مـې وې: خوريـه چـې د ښـځې مسئله دې ده، څنګه تند تند اوړې رااوړې.

ټولـو پـه دې خبـره وخنـدل، مـا سـر ټيـټ اچـولی و، حيـا راتلـه، د شـپې تـر ناوختـه پـورې زمـوږ کورنی باندار تود و، بيا مې کاکا وويل:

اوس ويـده شـئ، سـبايي بـه وختـي لـه خوبـه جګېـږئ. دوعـا وشـوه او هـر څـوک د ويـده کېـدو لپاره خپلو ځايونو ته ولاړل.

شـپه تېـره شـوه، سـبايي وختـي ادې مـې لـه خوبـه راجـګ کـړم، لـه تـشناب کولـو نـه وروسـته مـې خپـل سـامان سـنبال کـړو. مـور مـې وريجـې سـاتلې وې، خـدا ېزده د څـو کـالو زړې وربجـې وې، پـه بـوجۍ کـې مـې وتړلـې، بکسـونه مـې برابـر کـړل، کتـل مـې چـې کاکـا او مامـا دوی راغلـل. مـونږ پنځـه تنـه وو، چـې کابـل تـه تللـو. د کلـي يـوه مـوټروان تـه مـې لا مخکـې د مخکـې نـه ويلـي و، چـې مـونږ بـه ان تـر کابلـه رسـوي. هغـه هـم مـوټر راوسـت او کـالي مـو پکـې کېښـودل. برابـر اتـه بجـې وې، چـې حرکـت مـو وکـړو. مـوټر خـو هـسې زوړ واګـون غونـدې و، پـه خامـه سـړک يـې خوشـې اوازونـه کـول، پـه لاره چـې ګـاډي روان و، دوړې او خـاورې يـې بـادولې او پـه مـونږه پرېـوتلې. د ګـاډي کړکيـو شيـشې مـاتې وې، د سـړک ټـولې خـاورې بـه دننـه مـوټر تـه راننـوتلې. سـترګې او مـخ مـو پـه دوړو کـې نـه ښـکارېده. کلـه چـې د جـلال آبـاد ښـار کـې لـه مـوټره ښـکته شـو، لـه ځانونـه مـو دوړې وڅنـډلې، مـخ او لاسـونه مـو هـم پريمينځـل. دمـه مـو وکـړه، چـای وڅښـل شـوې، بيـا د کابـل پـه لـور روان شـو، د جـلال ابـاد او کابـل تـرمنځ سـړک پـوخ و، دوړې او خـاورې نـه بادېـدلې. د لغمـان پـه کـڅ وروا وختـو، پـه لاره مـو د الفـت صـاحب زيـارت تـه لاسـونه پورتـه کـړل. سـروبي تـه چې ورسېدو، کاکا مې غږ کړ:

دلته لمونځونه کوو.

ګـاډی د سـروبي د ډنـډ پـه غـاړه ودرېـد، يـوه هوټـل تـه ورننوتلـو، هغـوی لمونځونـه وکـړل، پـه بـازار کـې وګرځېـدو ښابـسته ډېـر دوکانونـه وو، پـه هوټلونـو کـې هنـديي او افغـاني رکاټونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړېدل. پوره دمه مو وکړه، له دمې نه وروسته بيا د کابل په لور روان شو. د سروبي نه بره خوا په لويه چړايي کې زموږ ګاډی په خوارو خوارو پورته ور روان و، په اوليانو اوليانو د چړای سر ته پورته شو. لږه شېبه وروسته د مومن خان او شيريني په کلي مو سترګې ونښتې. سيند غاړې ته ګاډي په سړک وربښکته شو، د انارو باغ کې سره انار راځړېدلي وو، له دغه ځايه ورتېر شو د ماهيپر جګ غرونه رانږدې شول. کله چې د ماهيپر د جګې تړې لاندې موټر ورو ورو روان و، کاکا مې موټر چلونکي ته وويل:

وروره کله په دې سړک تېر شوی يې؟

هغه وويل: هو کاکا ځو ځلي راغلی يم، تاسې مه وارخطا کيږئ، په کرا کرار به پرې ورخېژو. د ماهيپر په چينه کې مو لږه شېبه دمه وکړه، هر چا ځو لپې اوبه وڅښلې، په ماهيپر راواوښتو، ايله مو لاړې تېرې شوې، ځکه چې له يوې خوا موټر ډېر زوړ و او له بلې خوا سړک ګران او پېچومي يې درلودل. مور او تندار مې دواړه ډارېدل، په ټوله لاره يې زيارتونه يادول، تنګي ته راورسېدو، وړاندې مخامخ مو په عسکري چوڼۍ ګانو سترګې ولګېدې. هغوی ته هرڅه نا اشنا وو. په پلچرخي ورتاو شو او د حربي پوهنتون په مخه تېر شو. هغوی صنعتي پارک او شاوخوا شنې سيمې تماشا کولې، د يکه توت برجوره کلا مخې ته راغله، ورپسې په يوه رپ کې پل محمود خان ته ورسېدو. مورر مې او تندار مې را نه پوښتنه وکړه، ويل يې:

بچی دا کابل دی.

ما ويل هو دا کابل دی. دې ځای ته پل محمود خان وايي. مخامخ په چمن حضوري ورغلو، ما به هغوی ته هرځای ښېل ښېل ورپېژانده. په جاده کې ووتلو، په ښي اړخ سينمای پامير باندې شاه دو شمشيره ته وګرځېدو. د ښار په منځ کې ووتلو او خپل کور ته لاړو. مازديګر نږدې و، چې کور ته ورسېدو. مېلمنو ته مې چای دمې کړې، هغوی په چايو کښېناستل او زه سمدستي بازار ته ووتلم، غوښه او تازه مېوه مګې راونيوله. دوی لا په چايو ناست وو، چې په اشپزخانه کې مې ديګ بار کړ. هغوی د مازيګر لمانځه ته سره پورته شول، زه په منډه د تليفون غرفې ته ورغلم. هوسۍ ته مې زنګ وواهه، مور يې غوږۍ پورته کړه، خالي دومره مې ورته وويل، چې هوسۍ ته وو وايه هغه ستا مېلمانه رارسېدلي دي. هغې ويلې تاسې ځوک ياست؟

ما ويل: زه يې د صنف (ټولګي) اول نمره يم. يوازې دومره ورته وو وايه، چې خبره شي او دا هم ورته وو وايه، چې سبا ته وختي پوهنتون ته راشه، چې مېلمانه به ديې درته انتظار باسي، مطلب د هغې ټولګي والې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: ښه وروره په سترګو.

زه دوباره په منډه کور ته راغلم، ما وې چې د پېګ نه وي سوی. په اشپز خانه ورننوتلم، دیګ بخارر او ازونه پیل کړي وو، مېلمنو ته ورغلم، هغوی لمونځونه کړي وو، خپلو کې سره مشغول وو. ما وې تاسې خپه نشئ، زما کور تنګ دی. د ښار ژوند دغسې وي، په تنګو کوټو کې خلک اوسېږي، ما ویل چې قید نشئ.

هغوی راته کړه: څنګه تند تند ګرځې.

ما وې څه خبره نشته دی، خالي دیګ مې باندې کاوه. مور او تندار مې غبرګ راته وویل:

نه نه بچی دا څه کوې، دا خو زمونږه کار دی.

ما وې تاسې نوي او تازه ما کره د لومړي ځل لپاره راغلي یاست، لومړی مېلمستیا به زه درته برابره کړم، نور به بیا ګورو.

په دې شپه مې ورته ښه شوروا برابره کړه، د ډوډۍ په وخت کې په ټولو ښه ولګېده، هر یوه به راته ویلې: والله چې د ښځو نه دې ښه پخلی یاد دی. ویل یې: سهاره ته خو سم اشپز یې.

ما وې: ولې به نه یم ټول عمر مې مسافرۍ کې تېر شو، اخر یوه ښوروا پخول خو به یاد وو.

هغوی ته مې تازه مېوه په مېز کېښوده او د کابل د ښار په باب مې ورسره خبرې کولې، هغوی هر یوه به ویل: سهاره زویه! دا کابل خو ډېر لوی ښار دی.

ما وې هو دا خو لا د ښار منځ دیو شاوخوا نور هم پراخه دی، بیا به له خیره پکې وګرځئ، سیلونه به پکې وکړئ.

کاکا او ماما مې دواړو وویل: موږ به تا سره یوازې درې ورځې تېروو، دا کار دې خدای سم کړي، چې کور ته په خوشاله زړه وروګرځو.

ما وې ډېره ښه ده، هرڅه به وشي، چې را سره خپه نشئ. د موټر چلوونکي مې هم ښه خیال ساتلو، ما ویل د کلي سړی دی، چې قدر یې وشي. سبایي وختي رانه رخصت شو، له خپلې کرایې نه مې ورته نوره خرچه هم ورکړه، ښه خوشاله لاړ.

دا نور مېلمانه مې کور کې پرېښودل او زه خپلې دندې ته ولاړم. لومړی د رئیس دفتر ته لاړم، خو هغه لا نه و راغلی، په نورو همکارانو او ملګرو وروګرځېدم، بیا خپل دفتر ته راغلم، چې د رئیس ملازم راغی، ویل یې: رئیس صاحب دې غواړي.

رئیس ته ورغلم، د مېلمنو مې ورته وویل، خوشاله شو، د واره یې وویل:

بېګاه ته به زما مېلمانه شئ.

ما وې مننه رئیس صاحب، هغوی لا دلته دي، بیا به ګورو، خو زه د دې لپاره راغلی وم، ما وې چې ستا څه نظر دی، دوی بېګاه ته ورولېږم. هغه ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې نه، ډېر به ښه شي، بېګاه ته يې ورواستاوه. که د موټر خبره وه، زما موټر کې دې ولاړ شي.

ما وې: ډېره مننه يو ټکيسي کې به ولاړ شي.

ويل يې: سهاره په ښو تلوار او په بدو تامل، ټولې خبرې ورته وښايه، تر کوره ورسره ته ولاړ شه، چې هغوی خو نابلد دي.

ما وې: هو صاحب همد غسې به کوم. همدومره رئيس صاحب زه به اوس خپل کار ته ولاړ شم.

ويل يې: مهرباني، په مخه دې ښه شه.

دوباره خپل د کار کوټې ته راغلم، په څوکۍ کې لا ناست نه وم، چې شرنګ شو د ټيلفون زنګ راغی، غوږۍ مې چې غوږ ته ونيوه، بلې بې وکړل، پوه شوم، چې هوسۍ ده. ما ورته اواز بدل کړو، وې نه پېژندم، ويل يې: څوک يې؟

ما وې: تاسې څوک يئ؟

ويل يې: سهار صاحب شته دی؟

خپل غږ مې نور مال کړو: هو هو شته دی، له غږه يې وپېژندم.

ويل يې: راغلې يې، سترې مشې، په خير راغلې.

ما هم ترې د مور او پلار د احوال پوښتنه وکړه، ويل يې: اوس همدومره، زه سمد ستي درځمه له کوټې نه مه وځه.

ما ويل: ښه ده راځه، هر کله راشې.

يوه اونۍ مو سره نه وليدلي، موږ دواړه لېوالـه وو، چې سره ووينو. د ټيلفون غوږۍ مې کېښوده، د دفتر ضروري کارونه مې ترسره کړل، لا په کار بوخت وم، چې هغه راورسېده. روغبړ مو سره وکړو، بيا يې له خوښۍ نه اوښکې په سترګو کې لرې برې شوې، څوک نه و، يوه ښه شېبه راغاړې وتې وه، سمد ستي يې ويل:

خلک دې څه کړل؟

ما وې: په کور کې دي.

له ځان سره يې: دا به څنګه زه ووينم؟

ما وې ته اوس دا خبرې پرېږده، دا خو شعبه ده دلته خبرې نه کېږي، کوم هوټل ته به ولاړ شو. سمدستي ووتلو او د هغې په موټر کې هوټل ته ولاړو، په هوټل کې مو دستي په دستي د دويمې مرکې خبرې پيل کړې، هوسۍ وويل:

کله زموږ کور ته راځئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې: نن شپه خو نه کېږي، سبا شپې ته به مونږه درشو.

هغې وویل: زه به په کور کې مور او پلار ته ووایم، پلار ته خو له شرمه نشم ویلی، خو یوازې به مور خبره کړم، هغه به یې پلار ته ووایي.

ما وې سمه ده.

هوسۍ وویل: چې مېوه (شیریني، نقل) درسره راوړې. زما کورنۍ به تاسې ته ګل درکړي. زمونږ په کور کې هم مېوه شته دی، خو دا په ګوړه ماتي کې رواج دی.

ما ویل: هوسۍ داسې خبرې کوې لکه چې هرڅه ستا په واک کې دي.

ویل یې: همدغسې یې بوله نو، د کونډې زویه مزې دې دي.

ما ویل: ولې ستا نه دي څه؟

سر یې له شرمه ښکته کړو، لږه غلې وه، بیا یې وویل:

سهاره ته به ورسره راشې.

ما ویل: زه خو شرمېږم.

ویل یې: د کلي خبرې دې په کلي کې پرېږده.

ما ویل: ولې د کلي نه مې اوباسې.

ساده سهاره پښتانه وايي له کلي وځه، خو د نرخه مه وځه.

هوسۍ زما او ستا مینه خو رښتیا شوه، د مینې له ناکامۍ دې الله ساته. ګرانه خبره ده، چای مو وڅښنګلې ما وې زه به کار ته هم نه ځم، کور ته به لاړ شم، چې مېلمانه به قید شوي وي، چې بېرون ته یې راوباسم. مړه ستا موټر نه دی زده، چې هغوی دې په موټر کې ګرځولی وای. ښه ده راځه، چې ځو. زموږ تر کوره راغلو، هغې خپل بکس ته لاس کړ، ویلې هن دا پیسې درسره واخله، له کلي راغلي یې، بې خرڅه شوی به یې، مېلمانه دې دي، سم قدر یې کوه.

هر څو مې چې ورته وویل: روپۍ راسره شته دی، هغې نه باوروله، یو بنډل پیسې یې راته په زوره په جېب کې کېښودې، او دا یې هم وویل: څومره اطرافي خوی لرې، تراوسه لا نه یې قانع شوی سم د مدعي په څېر یې راته وویل، ما نور څه ونه ویل. هغه لاړه او زه هم کور ته ننوتلم، په دروازه کې مې زر تر زره د پیسو بنډل وشماره، پوره لس زره افغانۍ وې، چې په هغه وخت کې ډېرې پیسې وې. کور ته خوشاله ننوتلم، هغوی بانډار پیل کړی و، د غرمې ډوډۍ یې خوړلې وه، چای ورته ایښی و. مور او تندار مې په کور کې داسې ګرځېدلې لکه پخوا چې یې پکې شپې ورځې تېرې کړې وي، هرڅه یې تیار کړي وو، ما وې: ښښنه کوئ، د شعبې کار مې پاتې و، هغه مې ترسره کړو. اوس هم له خپل وخت نه مخکې راغلم. ما وې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې خپه شوي نه یاست؟ ټولو ویلې: زویه سرلوړي اوسې، ولې به خپه کېږو، دا خو ستا برکت دی، چې کابل وینو، مونږ چېرته او کابل چېرته؟ اوس دې الله دا زموږ کار وکړي، ورسره سودا مو ده.

ما وې توکل په خدای هرڅه به وشي، ښه خوشاله به کلي ته ستانه شئ، خو داسې به وکړو، چې خدای به یې کوي، سبا ماښام ته به په درخواست ورځو، له ځان سره به څه شیریني وړو، نور د هغوی کار دی. ټولو په دې خبره لاس پورته کړل، ویلې: خدای دې فضل وکړي.

ما وې: اوس به ښار ته ووځو، چې لږ سیل خو وکړئ. هغوی ویلې: ډېره ښه ده.

له کوره ووتلو او په یوه ټیکسي موټر کې پل خشتي جومات پوري ورغلو، هغوی چې جومات ولید، حېران ورته پاتې وو، ویل یې: اوربدلي مو وو، خو اوس مو پخپلو سترګو ولید. دوی راته وویل:

نن به د ماسپښین لمونځ په دې پل خشتي جومات کې کوو. ما ویل ښه ده. یو ځل به په میوند واټ کې وګرځو، دا شاوخوا ځایونه به ان تر ارګ پورې وګورئ، د ماسپښین جمعې ته به ځانونه راورسوو. دوی مې ښه ډېر وګرځول، سم سترې شول، د پل باغ عمومي نه پل خشتي جومات ته ووتلو. کاکا او ماما دوی دواړه جومات ته ننوتل، مونږ درې واړه هوټل ته وختلو. ډوډۍ مو راوغوښتله، ډوډۍ چې مو وخوړه، مور او تندار مې په هوټل کې پرېښودلې او زه په هغوی پسې جومات ته لاړم. زه چې د جومات دروازې ته ورسېدم، خلک له جومات نه راخواره شول، په منډه جومات ته دننه ورغلم. هغوی دواړه د جومات په حویلۍ کې ولاړ وو او پورته پورته یې د جومات لوړ منار او شنې ګنبدې ته کتل. غږ مې پرې وکړو، خوا ته یې ورغلم ما وې راځئ، چې هوټل کې ادې دوی ځانته ناستې دي، چې ورشو. هوټل ته چې لاړو، ډوډۍ مې ورته راوغوښته، ماما مې ویل:

خوریه جانه، چې زه خدای پیدا کړی یم، دومره غټه جمه مې نه وه لیدلې. دا ښایسته جومات، دا مسلماني، د ډوډۍ په سر یې لاس پورته کړو، ویلې خدای دې دا د اسلام باچا تل تر تله برقرار لري. کاکا مې هم ورسره امین وویل. ما ورته څه ونه ویل، ځکه چې د هغیو دواړو خپل نظر او فکر وو. په هوټل کې مو ډېره دمه وکړه، چای مو وڅښلې ما ورته بیا د ارګ شاهي او د پل خشتي جومات په هکله رڼا واچوله. هغوی هم راځنې پوښتنې کولې، ما به ورته بېلې بېلې ځوابولې. له مور او تندار نه مې پوښتنه وکړه، ما وې ادې کابل دې خوښ شو تندار ته څه وائې؟

لومړی مې مور وویل: بچې ښا پسته ښار دی، خو دا ښځې پکې بیخې لوڅې ګرځي، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خـو د کفـر کـار دی. تنـدار هـم د ادې خبـره تائېـد کـړه، ويلـې: ورک دې شـي دا خوشـين کفـر دی. ماما مـې لـږ تـوکي غونـډې و ، وې ويـل: تاسـې پـه غرونـو او درو کـې ژونـد کـړی دی، دا هرڅـه درتـه سـرچپه ښـکاري. مـور مـې پـرې رادانـګ کـړو: چـوپ شـه چـوپ شـه تاتـه يـې هـم لکـه چـې خوند درکړو ، دا د پښتو او غېرت کار دی

ماما مې ويل: دلته پښتو او غېرت څه کوي، دا د پښتنو خبرې دي.

کاکـا مـې وويـل: خوشـې کـړس مـه کـوئ، دا دنيـا يـوازې د دوی ده، پـرې چـې هرڅـه کـوي، د دوی کار دی، خدای دې پښتانه له داسې کارونو نه وساتي.

مـا وې کـه دمـه شـوي ياست، نـو اوس بـه پـه بـازار کـې سـودا وکـړو او بيـا بـه کـور تـه ځـو. لـه هوټلـه راووتلو ، وچې ميـوې، نقـل او نـور ضـروري شـيان مـو راونيـول او بيـا پـه يـوه ټيکسـي کـې کـور تـه لاړو. تنـدار مـې د ماښـام ډوډۍ تيـاره کـړه، لـه ډوډۍ وروسـته هغـوی او مـا د ماخسـتن مـونځ وکـړو او چـای تـه کېناسـتو. هـر يـوه رانـه د کابـل ښـار پـه بـاب پوښـتنې کـولې، مـا ورتـه پـه ادب سره ځينې معلوماتونه ورکول. ماما مې رانه وپوښتل، ويل يې:

خوريه ته په کابل کې څه کار کوې؟

ما ويل: ماما جانه زه مطبعه کې کار کوم، مامور يم.

کاکـا مـې ورتـه وويـل: دا د جمعـې پـه شـپه چـې راډيـويي داسـتانونه اورې، خـو دا يـې ليکـي کنه.

ويل يې: ښه هغه ته ليکې؟

ما ويل: هو ماما جانه ! زه يې ليکم.

ويـل يـې: والکـه خوريـه مـا خـو لـه تـا نـه دومـره تمـه نـه لرلـه، تـه خـو زورور سـړی راوختـې، افـرين شـه پـه تـا ! پـه دې عمـر کـې تـه داسـې پخوانۍ کيسـې ليکـې، چـې عقـل ورتـه کـار نـه کـئ. شـکر دی ربـه، چـې زمـا خـوری دومـره پـوه سـړی دی، ټـول لاس پورتـه کـړئ، چـې الله يـې لـه دې نـه هـم جـګ کړي.

مـا ويـل: ماما جانـه مـا کـوم مهـم کـار نـه دی کـړی، نـن وخـت کـې خلـک ډېـر لـوی او سـتر کارونـه کوي، خلک ان اسمان ته وختل.

ماما مـې ويـل: ربښـتيا ، چـې پـه دې کابـل کـې دا کارونـه شـوي دي، تعجـب دی. هغـه ويـل هـو دا خبـره خـو ده، دا نـن چـې مـونږ پـه دې ښـار کـې دا کـوم شـيان وليـدل، دا هـم د تعجـب خبـره ده. خـدا پـړو خوريـه جانـه ! يـوازې دا مـوږ پـښتانه بـې مالـه پـاتې يـو ، نـور خلـک مخکـې تللـي دي. ماتـه هغـوی د وخـت او حـالاتو د لا څـه ويلـو زمينـه برابـره کـړه، مـا وې تاسـې تـه د کابـل دا عـادي شـيان تعجـب ښـکاري، ولـې د نـورو ملکونـو د ژونـد سـطحه ډېـره لـوړه ده، هـر ملـک کـې خپلـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو یې کار کړی دی، حکومتونه یې ښه دي، علم او معرفت پکې شته دی، نر او ښځې یې لیک او لوست باندې پوهېږي، ځکه یې خو ژوند ښه دی. زموږ او ستاسې نر او ښځې بې سواده دي، چېرې په کلي کې یو نیم مېرزا پیدا شي، چې په لیک لوست پوهېږي، دا څو کاله کېږي، چې دا ښوونځي جوړ شوي دي، یو شمېر نوي ځوانان د خپلې ټولنې خدمت ته راوتلي دي، که پخوا ښوونځي او مکتبونه وای، خو تاسې به هم سبقونه ویلي وای، نالوستي به نه وای پاتې. دا د ژوند پرمختګ او ترقي ټوله په علم او پوهې پورې اړه لري او د ښوونځیو له لارې منځ ته راتلای شي. زموږ او ستاسې د ژوند بدبختي بې علمي ده، مونږ په دې باب ډېرې خبرې وکړې، وروسته ماما وویل:

خدای دې هغه چاره پېښه کړي، چې زمونږ په کې خیر وي. الله دې زموږ ایمان نه خطا کوي. مور مې په دې وخت کې له اشپزخانې نه راغله، دا سې یې وویل:

د سبا خبره وکړئ، چې څنګه به کوو ؟

ما وې: سبا ته به له خیره مازدیګر او د ماښام ترمنځ هغوی کره ورځو، تاسې خپلې نوې جامې تیارې کړئ، زه به درته جامې اوتو کړم. هو رښتیا ! مخکې به هغوی ته زه خبر باید ورکړم، خو سبا ته چې وظیفې ته لاړم، ټیلیفون به ورته وکړم. کوښښ به وکړم، چې کور ته په یوه بجه بېرته راشم.

دغه شپه تېره شوه، سبائې معمولاً خپلې دندې ته لاړم، په لسو بجو بیا د رئیس صاحب دفتر ته ورغلم، هغه مې له جریانه خبر کړ، ویلې که ډېر ضروري کار درته په مخکې نه وي، ځه کور ته لاړ شه، خپل کارونه دې بېګاه ته سم کړه. ما وې تر دولسو بجو یمه، ترڅو ځینې ضروري کارونه مې ترسره کړم. خپلې شعبې ته راغلم، چې د ټیلفون زنګ راغی، هوسۍ ویل یې:

دوه ځلي مې درته زنګ وواهه لکه چې په شعبه کې نه وې.

ما وې: هو رئیس صاحب ته ورغلی وم. ما ورته وویل: نن مازدیګر د شپږو بجو په شاوخوا مونږ درځو، خان کاکا دوی خبره کړه، مور دې هم زمونږ د مېلمنو نه خبره کړه، ما سره پردې څوک نه درځي.

هغې وې: ښه ده، زه به هغوی وپوهوم. سهاره ! مونږ به مېلمنو ته ډوډۍ تیاره کړو، ته چې راتلې هغه نوې توره دریشي به واغوندې، نېکټايي وتړه، مېلمانه به هم خپل پاک کالي واغوندي، خپه نشې، زما خبره او ستا یوه خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې ښه ده او ته به؟

هغـــــې ویـــــل: زه بــــــه دې لـــــــه لیــــــرې لیــــــرې تماشـــــې کـــــوم، لکه هنګامه چې وايي:

جاله لاهو کړه جاله وانه

چې ما زدیګر شي مرغۍ شنو ونو له ځینه

ما ویل: هوسۍ مور او پلار خو به دې......

ویـــــل یـــــې: نـــــه نـــــه ســـــهار صـــــاحب، هغـــــه خبـــــرې حـــــل شـــــوې دي، یـــــوازې د خپلـــــوۍ تـــــار بـــــه غوټـــــه کېـــــږي، مـــــور او پلار به مې حتمي دستمال درکوي.

ما ویل: په خوله دې برکت شه، زما خو زړه درزېږي.

ویل یې: زړه چې ښکته پورته نکړې، هوسۍ درسره ده.

ما ویل: مننه زه همدا اوس کور ته ځم.

ویل ورځه په مخه دې ګلونه.

زه سمد ســتي لــه شــعبې نــه ووتلــم او نېــغ حمــام تــه لاړم، تــر حمــام کولــو وروســته شــل کــم دوه بجــې کــور تــه ورســېدم. لــومړۍ مــې د هغــوی جــامې اوتــو کــړې او بیــا مــې خپلــه دربــشي. هغــوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلې وه، ما زر زر ډوډۍ وخوړه او بیا مې هغوی ته د هوسۍ دوی کره د ورتګ په باب ځینې خبرې وکړې. د ناستې پاستې، د خبرې کولو طریقه او ځینې نورې خبرې مې ورته وکړې. ما وې ستاسې د خپلې سیمې د کولتور خبرې بېې زده دي، مګر دد دې ځای کولتور لږ توپیر لري. تر پېنځو بجو پورې مونږ له هغوی سره د مرکې او د خپلوۍ کولو خبرې اترې پخپلو کې سره وکړې. له کوره راښکته شوم او ټکیسي پسې ګرځېدمه، څو دقیقې وروسته ټکیسي راغی او مونږ پکې کېناستو او د هوسۍ دوی کره لاړو. د هغوی د کور زنګ مو چې وواهه، وړوکی هلک دروازه خلاصه کړه، ورته مې وویل:

ورشه خان کاکا دوکره ووایه، چې سهار دوی راغلي دي.

لږه شېبه وروسته د هوسۍ مور دروازې ته راغله، مونږ ته یې وویل: راځئ راځئ، دننه راځئ. ورننوتلو، هغې ته مې بېل بېل وروپېژندل او هغې ښه توده ستړي مشي له هر یوه سره وکړه. ماته یې هم لاس راواوږد کړو او په مینه یې روغبړ راسره وکړو. دننه یې سالون ته بوتلو، په کوچونو کې کښېناستو، د هوسۍ مور وویل:

د هوسۍ پلار چېرته تللی دی اوس دستي راځي.

یو بل زلموټی هلک او یوه وړوکې جینۍ، چې د هوسۍ د ترور اولادونه وو، په کور کې ګرځېدل راګرځېدل. هغه له سالون نه ووتله، ویلې چې زه چای درته راوړم.

کاکا مې غلي شانته وویل: دا خو لکه چې ډېر ماړه خلک دي؟

ماما مې وویل: خوریه دا کور یې خپل دی؟

ما وې هو ماما جانه، دا کور څه کوې، نور سرایونه لري، دا خو د شاهي کورنۍ سره نږدې پاتې شوی سړی دی، پخوا یې غټه څوکۍ درلوده، په اصل کې د جنوبي دي، خو پخوا کابل ته راغلي دي، اوس دد دې ځای شوي دي. مور او تندار مې غلي غلي په کوچونو ناستې وې، د هوسۍ دوی مزدورې چای راوړو او په مېز یې ټولو ته چای واچولې. لږه شېبه وروسته د هوسۍ مور راغله. په خورا ورین تندي یې بیا له هر یوه نه پوښتنه وکړه، هره خبره یې په غوږ ېدلي ټینډه کوله، زما مور تري د کورنۍ د حال احوال پوښتنه په لوړ جرئت سره وکړه، هغې ورته په خندا او مهربانۍ ځواب وایه. مونږ لا یوه پیاله چای نه و څښلې، چې خان کاکا راغی. روغبړ مو سره وکړو، ما ورته خپله مور، کاکا، ماما او تندار وروپېژندل. هغه هم خپل ځان پوره معرفي کړو، سمدستي یې ښځې ته وویل:

دوی درنه خپه شوي نه یې.

هغې ویل: دوی هم لږه شېبه کېږي، چې راغلل.

خان کاکا لومړی په ټیلفون کې چاته وویل، چې زه نن شپه نشم درتلای، مېلمانه لرم. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سالون کې په ځانګړې څوکۍ کې کښېناست، له هر یوه سره یې دوباره ستړي مشي او احوال پرسي وکړه، بیا یې وویل د لمانځه وخت دی، لمونځ به وکړو. ټول پاڅېدل د لمانځه په تکل، څوک تشناب ته لاړل، ځینې په لمانځه ودریدل، زه له سالون نه بهر حویلۍ کې د ګلونو باغچه کې ګرځېدمه، د هوسۍ د اکا زوی او دوه ماشومان نور هم زما خوا ته راغلل. د حویلۍ په بره خوا کې دوه منزله ودانۍ وه، چې دیوالونه یې د سنګ مرمرو وو. د کور سالون د هغې ودانۍ نه رابېل جوړ شوی و، وړاندې دوه درې پیاده خانې وې، د ودانۍ دوهم پوړ په یوه کوټه کې کړکۍ خلاصه وه، چې ښه ورته ځیر شوم، ومې لیده چې هوسۍ په کړکۍ کې ناسته ده. ما ته یې لاس وخوځاوه، ما وې چې څوک مې ونهویني، خالي خپل سر مې ورته وښوراوه. هغه له هغه ځای نه راښکته شوه او لاندې چېرې مصروفه شوه. زه د حویلۍ په ډول ډول ګلونو کې ګرځېدم، د هوسۍ د تره زوی نه مې پوښتنه وکړه، ما وې وروړکه دا کور د دوی خپل دی. هغه وې هو دا یې خپل کور دی. ددې نه یې یو بل ښه کور په وزیر آباد کې دی، هغه یې په کرایې ورکړی دی. دا هلک ایله د پنځلسو کالو به و، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، ویلې پلار مې رئیس دی، خو هغه نه پوهېده، چې پلار یې د څه شي رئیس و. له خبرو نه یې معلومېدل، چې د شتو خاوندان دي. یو سګرټ مې وڅښاوه او بیا د سالون و خوا ته روان شوم. مخامخ د یوې بلې کوټې په کړکۍ کې هوسۍ بیا ولاړه وه، نیمایي ځان یې له کړکۍ نه راوېستلی و، خپل دواړه لاسونه یې سره ومښل او له معمول سره سم یې خپل اوربل چپ خوا ته تاواوه. زمونږ په منځ کې واټن دومره زیات نه و، زه د سالون په لور وګرځېدم او هغه لا ولاړه وه. خړنۍ لګېده، سالون ته ورننوتلم، هغوی لمونځ خلاص کړی و.خان کاکا د کاکا دوی سره پخوانۍ خبرې پیل کړې وې، نورو ورته غوږ ایښی و. خان کاکا د انګرېزانو د وخت کیسې راواخیستې، کاکا مې ورته ښه کول، مور او تندار مې د هوسۍ له مور سره په بله کوټه کې ناستې وې. د خان کاکا خبرې اوږدې شوې، مزدور یې د سالون په دروازه کې راننوت، ویلې خان کاکا ډوډۍ تیاره ده. خان کاکا خبرې بندې کړې، ویلې مهرباني وکړئ، درځئ، چې ډوډۍ وخورو. د سالون نه مخامخ بله کوټه وه، اوږد مېز پکې پروت و، ډوډۍ پرې تیاره شوې وه، په مېز چې کېناستو، هر ډول خواړه په مېز ایښي وو.

ډوډۍ مو وخوړه او بیا دوباره همغه سالون ته راغلو. ورپسې د ماخستن لمونځ هم وشو، نوکر (مزدور) چای راوړو او بیا یې ورپسې تازه مېوه راوړه. د مېوې له خوړلو نه وروسته کاکا مې لومړی له خان کاکا نه اجازت واخیست او بیا یې خپلې خبرې داسې پیل کړې:

خان کاکا مورږ د ننګرهار د سیمې او سېدونکي او مومند یو، سهار صاحب مې ورار دی، دلته په کابل کې مطبوعاتو کې کار کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان کاکا وویل: هو هو پېژنم یې، یو ډېر تکړه لیکوال دی، ډېر ښه زلمی دی، تېرو ورځو کې له یوه رئیس سره دلته راغلی و، په غیر له هغې دده ډېرامې هره جمعې په شپه اورو.

ما له شرمه ځان راټول کړو او بهر ته ووتلم. کاکا مې ورته د خپلوۍ کولو وړاندیز کړی و، ماما مې هم د نوې خپلوۍ په هکله هراړخیزې خبرې کړې وې، زه بهر حویلۍ ته وروتلم، سګرټ مې ولګاوه، د سالون نه وړاندې د ناجو د ونې ترڅنګه ودرېدم، کتل مې چې هوسۍ بیرته راووتله، پخپلو کورنۍ جامو کې وه راتله راتله کله چې زما خوا ته راغله، ویل یې: څوک یې؟

ما وې زه یم راځه.

هغه رانږدې شوه، لومړۍ یې کور پلو پام وکړو او بیا یې په ما رامنډه کړه، لاس یې رااوږد کړو، سترګې مشي یې راکړه، زه ښه ورنږدې شوم، لاس مې ورله کلک نیولی و. ویل یې: څنګه خبرې خو روانې دي؟

ما وې هو زه ترې راووتلم.

ویل یې: ما خو له کړکۍ نه ولیدې، چې سګرېټ دې ولګاوه، زه به دوعا درته کوم، چې پلار مې درکړي، زه درنه لاړم چې مور مې پوه نه شي.

ما وې ځه ورځه.

هغه لاړه او زه هم د سالون کوټې ته نږدې ورغلم، په دروازه کې ور روان وم چې د خان کاکا له خولې مې واورېدل: ستاسې خپلوي مې په سر او سترګو قبوله ده، زما پښتانه ورونه یاست، تاسې نه شم خپه کولی، زما د کورنۍ درسره رضا ده.

کاکا او ماما دواړو غبرګ وویل: کور دې ودان صیب. په دې وخت کې زه لږ پښه نیولی شوم، وړوکی زوی او مزدور یې راووتل، خان کاکا غږ وکړو:

والکه ورشه مور ته دې ووایه، چې دستمال راوړي.

کاکا مې ماته راغږ کړ: سهاره، سهاره زویه! زه په دروازه کې ورننوتلم، ومې ویل: دا دی کاکا راغلم.

ویل یې: هله څه مېوه شیریني...

ماما ته مې د شیریني پتنوس ورکړو او په ناستو کسانو یې نقل سره ووېشل. د نقلو پتنوس یې د ننه ښځو ته هم یووړو، لږه شېبه پس یې دستمال په یوه بل پتنوس کې ایښی و، ښځې ورسره ټولې سالون ته راغلې. ټولو مبارکي وویله، وروسته زما کاکا یو د قرآن شریف سورت ولوست او دوعا وشوه. بیا نو زما مور ته ټولو مبارکي ورکړه، زه غلی په څوکۍ کې ناست وم، خندا وه، خوشالي وه. د ماخستین تېره پورې ورسره ناست وو، بیا مو ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجازت واخیست او کور ته تري راغلو. کاکا او ماما دواړه په خپلوی خوښې ښکاره کوله، ویلې ښه شو چې دا کار وشو، خالي لاسونه کلي ته ستانه نه شو. مور مې هغوی ته وویل:

درې ورځې وروسته به مونږه خوږه کونډی وروړو، بیا به کلي ته ځو. ټولو وویل: ډېره ښه خبره ده.

په سبا ته چې کار ته لاړم، رئیس صاحب ته مې کیسه تېره کړه، هغه خوشاله شو او مبارکي يې راکړه، ویل يې ښه شوه، چې ستا د زړه کار وشو. ستا خوشالي زما خوشالي ده. مننه مې تري وکړه او بیا خپل دفتر ته لاړم. له ډېرې خوشالی نه مې وروسته پاتې کارونه په چالاکی سره اجرا کړل، یوولس بجې وې ټیلفون راغی، غوږی مې چې پورته کړه، هوسی وه، ویل يې:

مبارک دې شه.

ما وې: ستا دې مبارک شي، چېرې يې؟

ویل يې: زه په پوهنتون کې یم، تر درې بجو پورې درس لرم، په څلورو بجو به درشم.

ما ویل: ښه زه به دې انتظار کوم، د خدای په امان. د ټیلفون غوږی مې کېښود او بیا مې پخپل کار په ډاډه زړه پیل وکړو، تر دوولسو بجو مې کار وکړو او بیا په تفریح کې تر کوره لاړم، ما وې چې مېلمنو به څه پاخه کړي وي که نه؟

په لار کې مې ترکاري او تودې ډوډی واخیستې، کور ته چې ورننوتلم، مور او تندار مې دواړه په اشپزخانه کې ناستې وې او دیگ يې باندې کړی و. ویلې زویه ستړی مشې، کاکا او ماما دې بهر ته په چکر وتلي دي.

ما وې مور جانې زه به ورپسې ورووځمه، هسې نه چېرې په بله نه وي تللي!

په منډه له کوره راووتلم، په کوڅه کې مې وړاندې پام وکړو، هېڅ په نظر رانغلل، ما وې ته راځه هغې وړاندې ونو پورې به ورشم، که چېرې سیورې ته ناست وي؟

ونو ته چې ورنږدې شوم ومې لیدل، چې دواړه د اوبو په یوه ویاله کې اودسونه کوي، خوا ته ورنږدې شوم، سلام مې پرې واچاوه، ویل يې: سهاره بچی ته راغلې؟

ما ویل: هو کاکا جانه له کوره درپسې راووتلم، ما وې چې چیرې لادرکه نشئ. دواړو وخندل وې ویل: دومره خو نابلده نه یو، دربیمه ورځ مو ده. په دې شاوخوا کې بلد شوي یو. مونږ ته لاره معلومه ده، ته ځه مونږه پخپله درځو، دلته به لمونځ وکړو بیا به کور ته درشو. زه تري بېرته کور ته ولاړم، مونږ چې ترڅو ډوډی تیاروله، هغوی هم راغلل. ډوډی مو سره وخوړه په چایو ناست وو، د هوسی د پلارګنی خبرې مو راواچولې، کاکا مې وویل:

ماته چې پته ولګېدله، ډېره ښه کورنی او پخپله پښتو او اسلام ولاړ خلک راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري.

ما وويل: ماته هم خانداني او د پوره شتو خاوندان ښکاره شول. دا خپلوي دې ورسره زموږ خداى ټينګه او بختوره کړي. کاکا مې د مور او تندار نه پوښتنه وکړه، ويلې: تاسو ته دا خلک څنګه ښکاره شو؟

هغوى دواړو وويل: ډېره ښه ښځه يې وه، موږ پخپل عمر داسې ښه ښځه نه وه ليدلې، څومره نيت په خيره او مهربانه ښځه وه. همدا يې ويل: سهار صاحب طالع مند او خوش بخته دى، چې هوسۍ يې په نصيب شوه او له داسې ښه ټبر سره يې خپلوي وشوه. دوى دواړه به ښکمرغه ژوند ولري. په دې خبرو کې درې بجې شوې، ما هغوى ته وويل: تاسو که په کور کې قيد شوئ، بيرون ته ووځئ، زه کېداى شي کور ته لږ ناوخته راشم، زه مطبعې ته راغلم او خپل پاتې کارونه مې ترسره کړل.

په څلورو بجو مې چې حاضري امضاء کړه، له مطبوعاتو نه ښکته شوم او په سړک باندې په چرت کې روان شوم، تر ډېره ولاړم، پام مې کاوه چې د هوسۍ موټر راواوخت، موټر يې ودراوه او راښکته شوه، په هغه اندازه خاندې او شرمېږي، چې هېڅ حد نشته دى، زه حېران پاتې وم، چې دا ولې نن بل ډول ده؟ هسې يې ځان جوړ کړى و، لکه د چين ماچين ښاپېرۍ، په موټر کې کېناستو، ما وې دا ولې داسې ښکته ښکته ګورې؟

ويل يې: د کونډې زويه ښکته به نه ګورم.

پام کوه هوسۍ تل به له ما سره په يوه طبيعي حال اوسې، زه او ته له نن نه په اېسته دوه ملګري يو. د مېړه او ښځې خو څه خبره نه ده، زما او ستا د برې راز په همدې حقيقي مينه کې دى، نور ژوند دى کېږي به. خپل ښي لاس يې رااوږد کړو، ژما په اوږه يې کېښود او وې ويل:

ما خو درته ويلي و، چې مينه درسره لرم، اوس نو زه ستا او ته زما يې، راځه چې اوس کوم د ساعت تېرۍ ځاى ته لاړ شو. موټر ته يې حرکت ورکړو، ما وې: چېرې ځو؟

نن به سهاره راسآ که دې خوښه وي شپوه کيو ته لاړ شو، هلته به د درياب په غاړه يوه شېبه سره کېنو.

ما وې: بلکل مې خوښه ده، خو نن به لږ په وخت راوګرځو، ولې چې ګ مېلمانه په کور کې دي.

هغې موټر ګړندى چلاوه، په لاره چې تلو راته وې ويل:

په بله اونۍ کې به درته موټر چلول زده کړم، بېرک چمن ته به دې بوځم.

ما ويل دا به څومره ښه شي، چې زه ډريوري وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: پروا ونه کړې، اوس به ټول هرڅه سم شي.

ما وې: رښتیا هوسۍ ته خوږه کونډۍ پېژنې؟

ویل یې: ولې نو نه یې پېژنم، سهاره په نظر کې دې ښتنه نه راځم که څنګه؟

ما ویل: نه نه ولې نه، خو ما وې چې تاسې په کابل کې ډېر وخت تېر کړی دی، ځینې دود ونه مو هېر کړي نه وي.

نه نه کابل هم خپل رواج لري، هر چېرې دا دود شته دی.

ما ویل: مونږ که کومه پښنبه نه وه په خیر، سبا نه او بل سبا ته خوږه کونډۍ درورو. مور ته دې وو ایه، چې په هغې ورځې خان کاکا هم باید کور کې وي. ویل یې سمه ده.

په دې خبرو کې مونږه شیوه کیو ته ورسېدو، د جمیعت لېسې نه ورتېر شو، مخې ته سیند راغی، موټر مو د سړک په غاړه ودراوه او مونږه پیاده شو. د سین په غاړه وړاندې ولاړو، د توت ونې سره نښتې وې، په یوه ځای مو د توت ځانګې نه توتان وخوړل، ښه چې وړاندې تېر شو، د سین په غاړه جولګه وه، شاوخوا یې ګڼې ونې او د ګلابو ګلونه سره ښکارېدل، مونږ یو بل ته سره وکتل، ما وې راځه هوسۍ یو ساعت به دلته کېنو.

هغې ویلې راځه چې کېنو.

د ګلابو بوټو کې ورننوتلو ان د سیند غاړې ته مو ځانونه وررسول، په یوه شنه کبله ورته کېناستو، د سین اوبه خړې غوندې وې او په مستۍ سره سیند روان و، شاوخوا ځمکه یې له ځان سره وړې وه، د سیند نه پورې هم ګڼې ونې د سیند په غاړه ولاړې وې، هېڅوک نه ښکارېدل. یو نیم بزګر به په خپل پټي کې لګیا و، ما هوسۍ ته کړه:

دا خو بیخي ځانته ځای دی، بني بشر نه ښکاري.

ویل یې: موږ ته همداسې ځای ښه دی. وې خندل او لاس یې د سین اوبو ته ښکته کړو، داړې یې راته وکړې، ما هم د اوبو داړې وروشېندلې. په ټوکو ټوکو کې مو ځانونه لامده خېشته کړل، وروسته مو اوبه له ځانونو نه وڅنډلې او د ګلابو ګلونو په منځ کې په یوه شنه درب کې کېناستو. زما کمیس لوند شوی و، له ځانه مې ووېست او په بوټو مې لمر ته وغوړاوه. د هغې هم کمیس لوند و، ما وې هوسۍ څوک نشته دی، کمیس دې اوباسه او په دې بوټو یې خور کړه. ویلې نه دا کار دلته نه کېږي، که څوک مو وګوري، نو څه به وایي؟ ته خو نارینه یې پروا نه کوي، مګر زه خو دا کار کله کولی شم، خیر دی وچېږي. هوسۍ د لومړي ځل لپاره زما د سینې ببر وېښتان ولیدل، وې ویل:

سهاره دا څومره ببر یې؟

ما ویل: ولې نه دې خوښېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: د خوښېدو خبره خو بېله ده، مګر دومره ډېر ګڼ ویښتان !

ما یې زلفو ته لاس وروړو، او ومې ویل:

او دا ستا د زلفو قودې ! ځانته مې راوړاندې کړه، ما وی چې د مینې تنده ماته کړم، خو هوسۍ رانه ځان راښکدو، ویل یې: نه، زیاتې به نه کوو.

ما وې هغه فکر مه کوه هر شی په خپل وخت کې.

ویل یې: هو همدا سې ده، بې هوښه کېږه مه، خدای دې د زړه صبر درکړي.

هوسۍ رانه وړاندې کېناسته، ماته یې ورو غوندې وویل:

سهاره دا ځای بیخې ځانته دی، ځوک به شک رابانده وکړي، کمیس دې واغونده، د سیند غاړې ته به ورشو، چې د چا شک رابانده رانه شي.

ویل مې: هوسۍ نن راته بې زړه ښکاره کېږې.

ویل یې: بې زړه خود یم آن تر واده پورې به دا سې بې زړه اوسم.

د سیند غاړې ته ښکته شو، کتل مو چې پاس د توت ځانګې سرې له توتانو نښتې دي، په اوبو کې مې یوه ځانګه راوځنډله، سره پاخه توت په اوبو کې پرې واته. مونږ دواړه د سیند په اوبو کې په مزه مزه او ټوکو ټوکو کې ډېر توتان وخوړل، ښه شېبه د سیند په غاړه کېناستو، بیا مې هوسۍ ته وویل: راځه چې زیاتي ځو، په کور کې مېلمانه دي، جې ځان وروړسوم، خپه نه شي.

هوسۍ چې بوټ یې له پښو وېستلي و، بوټ یې پښو کړل د موټر خوا ته راروان شو، له شېوه کیو نه د ښار په لور روان شو، په موټر کې مې هوسۍ ته وویل:

سبا ته به مونږ د خوږې کونډۍ لپاره په بازار کې ځینې سودا رانیسو.

هغې وې: څه به رانیسئ؟

ما وې: مور مې راته ټول شیان راښودلي دي، لکه وچه او تازه مېوه، ماهیان، شیر برینج، سابه او دا سې نور... بېګاه ته به بیا له هغوی نه پوښتنه وکړم.

ویل یې: سهاره د ټولو شیانو پوښتنه وکړه، سبا ته هغوی ته تکلیف مه ورکوه، په لسو بجو به زه مطبعې ته درشم، دواړه به بازار ته لاړ شو، وا به یې خلو.

ما وې: هوسۍ ته به را سره په تکلیف شې.

هغې ویل: نو دا خو یوازې ستا کار نه دی زمونږ د دواړو ګډ کار دی.

ما وې: سمه ده زه به سبا ته ستا انتظار کوم. زمونږ ګاډی په قلاچه راتېر شو، لږه شېبه کې حضوري چمن ته راورسېدو، لمر په غړغړه و، چې د کور مخې ته یې موټر ودراوه. زه ترې راښکته شوم او هوسۍ په چالاکۍ سره موټر روان کړو او لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانــدې کاکــا او مامــا دواړه راروان وو ، هغــوی خــو ولیــده ، مګــر څــه یــې پېژندلــه ، چــې څــوک ده؟ زه ورته پښه نیولی شوم ، خوا ته مې رانژدې شول ، ویلې : سهاره راغلې؟

ما وې هو راغلم.

ویل یې : دا موټر د چا و؟

مــا وې دا خــو زمــوږ د ریاست مــوټر و. کــور تــه ننوتلــو ، مــور او تنــدار مــې راتــه ســترې مــشي وویــل ، مــا وې مورجــانې بېګــاه تــه مــو څــه پاخــه کــړي دي؟ ویــل یــې : زویــه تراوســه خــو مــو څــه شــی نه دي باندې کړي.

زه پــوه وم چــې د پخولــو څــه نــشته ، مــا وې زه بــازار تــه وځــم چــې غوښــه راوړم. پــه منــډه راووتلم ، لــه قــصابه مــې غوښــه کــور تــه یــووړه ، مــا یخچــال نــه درلــود ، چــې غوښــه او نــور خــواړه مــې پکــې ذخیــره کــولی. هــره ورځ بــه مــې نــوې ســودا کــور تــه اخیــستله. د شــپې لــه ډوډۍ خوړلــو نــه وروســته مــور او تنــدار تــه مــې وویــل : مــوږ او تاســې بــه سبا تــه مــازیګر هغــوی کــره ورځــو ، خــو کــوم کــوم شــیان واخلــو. هغــوی راتــه بیــا همغــه شــیان یــانې شــیدې ، ســابه ، تــازه ماهیــان ، شــیر بــرینج او تازه میوې راته په ګوته کړې. هغوی ته مې وویل :

سبا تــه بــه زه همــدا شــیان کــور تــه راوړم او پــه څلــورو بجــو بــه ځــو. سبا تــه چــې کــار تــه لاړم ، تــر لــسو بجــو مــې پخپــل دفتــر کــې کــار وکــړ ، بیــا لــه مطبعــې نــه ووتلم او د هوســۍ انتظــار مــې کــاوه. هغــه پــه خپــل ټــاکلي وخــت راورســېده ، مــوټر کــې کېناســتو او نــوي ښــار تــه لاړو. د خــوړو کونــډۍ ټــول شــیان مــو واخیــست ، هوســۍ پیــسې راوېــستلې ، مــا وې هوســۍ دا پیــسې پــه زه ځکــه ورکــوم ، چــې بیــا راتــه پــه راتلــونکي کــې چېرتــه پېغــور ونــه کــړې. پــه ټوکــه کــې مــې ورتــه وویــل. هغې راته په موسکۍ توګه وویل :

ددې پخوانیــو د اطرافــي خبــرو نــه وانــه وختــې ، ســمه ده تــه پیــسې ورکــړه ، ماتــه یــوه خبــره ښکاري خو ته....

په کړ ، کړت مې ورته وخندل ، هوسۍ زه خو د کلي سړی یم.

ویــل یــې : کلــی اوس پرېــږده. پــه ټوکــو ، ټوکــو کــې مــو ســودا پــوره کــړه او پــه مــوټر کــې مــو واچولــه. دولــس بجــې کېــدې ، چــې کــور تــه مــو راورسولــه. هغــې راســره لــه مــوټره راښــکته کــړه او بیــا مــو مخــه ښــه ورســره وکــړه. کــور تــه روانــه شــوه. مــا پــه چــالاکۍ ســره ټــول شــیان کــور تــه ننوېستل ، مــور او تنــدار مــې څــه ماهیــان پاخــه کــړل او څــه یــې اومــه ســنبال کــړل. د خــوړو کونــډۍ هرڅــه یــې تــر څلــورو بجــو پــورې برابــر کــړل. څلــور بجــې شــوې ، ټولــو ځانونــه تــګ تــه برابــر کــړ ، ســامانونه مــو راواخیــستل او پــه یــوه ټیکــسي مــوټر کــې لاړو. هغــوی زمــوږ د ورتــګ نــه خبــر وو ، ټــول پــه کــور کــې و ، نــور د ورور کــورنۍ یــې هــم راغلــې وه ، ښــځې ، ماشــومان او ســړي ورکــره وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو راسره په ګرم جوشي او مينه سره ستړي مشي وکړه. يو بل ته سره ورمعرفي شو، نارينه په لوی سالون کې کېناستل او ښځې په يوه بله کوټه کې کېناستې. خان کاکا ټولو ته په ورين تندي خبرې کولې، د هغه بل ورور چې له ده نه کشر و، درونـد سړی او د ښه خوی او پوهې څښتن و. هغه هم د پښتنو د تاريخ او بيا خصوصاً د جنوبي او مشرقي د پښتنو د تېرو حالاتو په باب ځينې يادونې وکړې او وروسته زمونږ په دې خپلوۍ خپله پوره رضايت او خوښي وښودله. دوه درې زلميان، چې دوه تنه د همدغه زما د کاکا خسر زامن وو او يو يې د ترور زوی و، په مجلس کې ناست وو. ناستو کسانو په غېب کې زه پوره پېژندلم، خو ليدلی يې نه وم، هر يوه به دا ويل: سهار صاحب ته يې؟

دا ځکه چې هغوی ټولو ښځو او نرو زما داستانونه په راډيو کې اورېدلي وو. زه پوهېدمه، چې زما او هوسۍ په کوژدنه هغوی خوشاله دي.

کله چې د ماښام ډوډۍ وخوړل شوه، زما خواښې يو ګيلاس شربت راوړو او ماته يې ونيو، ما هم شربت وڅښو او لس زره روپۍ مې ورسره ورکړې. ټولو خلکو ماته کتل، چې دا به اوس څه کوي؟ ما چې پيسې د ګيلاس سره ورکړې، ټول خوشاله شول. په دې وخت کې خان کاکا وويل: سهاره بچې خالي يو سل ګون نوټ پکې کېږده، کفايت کوي، نورې پيسې بېرته واخله. هر څومره چې يې يادونه وکړه، ما پيسې دوباره وانه خيستلې. هوسۍ يې زما مور او تندار ته راوستې وه، ورپېژندلې يې وه. تر ماخستن تېره پورې د خپلوۍ او خوښۍ مجلس وشو، مونږ ترې د شپې په دولسو بجو کور ته د تللو اجازت وغوښت، هغوی ويل خامخا به شپه کوئ، هر څو چې ټينګ شول، اجازه مو ترې واخيستله او ترې راروان شو.

د راوتلو په وخت کې يو بکس يې مزدور له کوره راوويست او په موټر کې يې واچاوه. ټولو راسره ښه په مينه مخه ښه وکړه او د هغوی په يوه موټر کې يې وراره تر کوره راورسولو. کله چې مو بکس خلاص کړو، د ټولو لپاره پکې جامې ايښې وې، زما لپاره يې نوې توره دريشي ايښې وه. کاکا او ماما دواړه خوشاله شول، ويلې دا خلک په ټولو رواجونو پوره پوهېږي. ماته يې مخ راواړاوه، ويل يې:

بچې پام کوه، چې دوی درنه خپه نشي، مونږ خو ترې ليرې يو، مګر ته به يې ډېر خيال ساتې.

ما وې د خپلې بندګۍ ووسه به کوم، ستاسې دوعا دې راسره وي، انشاء الله زمونږ خپلوي او دوستي به تر اخره ښه پاتې شي. هغوی خپلو کې سره مصلحت وکړو، ويلې مونږ به په خير سره سهار وختي کلي ته ځو. ويل يې ښه شوه، چې دا کار په خير سرته ورسېد او خالي لاسو نه لاړ نه شو. ما ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یوه ورځ راسره بله هم تېره کړئ، زه به ډېر خوښ شم. هغوی هېڅکله له خپل کور او کلي نه بهر سفر نه و کړی، په دا یوه اونۍ کې پخپل کور پسې خپه شوي وو، ما وی ښه ده، سهار چې پاڅېدو، هر څه به وشي.

شپه تېره شوه، سبايي وختي ټول لمانځه ته پاڅېدل، زه هم وختي له کوره ووتلم، دوی ته مې په بازار کې چای، بوره او نورې وچې میوې راونیوې، ترڅو چې کور ته راستنېدمه، چای تیار و. له چای وروسته مې هر یوه ته خپله برخه تحفه ورکړه او په یوه ټیکسي موټر کې پل محمود خان ته د موټرو هډې ته لاړو. د یوه سروېس ګاډي کلینر ناري وهلې "جلال اباد والا جلال اباد والا" سمدستي مو سامان ورپورته کړو او مور دوی مې ټول په سروېس کې کېناستل. لږه شېبه کې ګاډی ډک شو، ما ترې اجازت واخیست او له هغوی سره مې مخه ښه وکړه. ګاډی روان شو.

زه په دغه ورځ لږ ناوخته کار ته لاړم، زمونږ رئیس ته مې ټول جریان وواېه، هغه ډېر خوشاله شو، ویل یې: سهاره واده به دې ښه په ډنګ ډونګ وکړو. څو ټوکې یې راسره وکړې، زه ترې خپل دفتر ته لاړم او په کار مې پیل وکړو.

ډېري ورځې شوې وې، چې ځینې کارونه راته ډب ډېرې پراته وو، تر دولسو بجو پورې کوم نیمګړي کارونه چې پاتې وو، سرته مې ورسول. د غرمې ډوډۍ مې چې وخوړه، بیا مې په کار پیل وکړو. د جمعې د شپې راډیویي داستان مې تر نیمې ورساوه، خو له ځانه سره مې فیصله وکړه، چې راډیویي داستان به د شپې له خوا په کور کې تکمیل کړم. د اخبار او مجلو ځینې ضروري شیان مې ولیکل، دوه بجې وې، چې د هوسۍ د ټیلفون زنګ راغی، راته وې ویل: نن به ببرک چمن ته ځو، چې هلته درته موټر چلول درزده کړم.

ما وې: ښه زه به انتظار کوم. په څلورو بجو چې هغه راغله، ببرک چمن ته ولاړو. هغې وخت کې د ببرک چمن لا څه، چې په خبرخانه کې دومره ډېره ابادي نه وه شوې. د ببرک چمن په زیاته برخه کې اوبه ولاړې وې او لوخې پکې شنه ولاړ وو، مونږ یوې وچې برخې ته لاړو، ځای پرځای پکې موټرې چلېدلې وې. د لومړي ځل لپاره د موټر په جلو کېناستم، هوسۍ راته د موټر توله، ګیرونه، بریک، ګاز، کلچ، اشاري او نور د موټر بېلابېلې برخې راوښودلې. څو ځلې یې راباندې تکرار کړې، بیا یې د موټر کلي راکړه او د چالانولو چل یې رازده کړو. په لومړي ځل مې چې موټر چالان کړو او ګاز مې ورکړ، موټر روان شو، خو رانه ګډ وډ شو، زړه مې درزېده، د موټر توله (شټرینګ) مې کلک نیولی و، ټول بدن مې ورته کلک او شخ نیولی و، څو متره چې به موټر مخکې لاړ، رانه ګل به شو. هغې راته بیا تشریح وکړه، وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـه ډاریـږه، بـدن سـست او عـادي و نیـسه، شـترینګ هـم کلـک مـه نیـسه، مخـامخ وړانـدې ګوره، لاندې پښنو ته مه ګوره، څه زړور څه. هن چالان کړه.

بیـا مـې مـوټر چـالان کـړو، دا ځـل لـږ وړانـدې مـوټر روان شـو، پـه همد غـه ترتیـب سـره تقریبـاً درې سـاعته مې پـه دغـه ورځ تمـرین وکـړو. کلـه کلـه بـه رابانـدې پـه غوسـه شـوه، کلـه بـه یـې ټـوکې راپورې وکړې، ویلې به یې: دا خو لیکل نه دي، چې وې کړې.

پـه همـد غې ترتیـب سره یـوه اونـۍ مـې د مـوټر چلـول تمـرین وکـړو، لـه یـوګي ورځـي نـه بلـې تـه ښـه کېدمـه، پـه دوو اونیـو کـې مـې مـوټر چلـول سم زده کـړل. پـه وړو او شـاړو سړکونو کـې بـه مـې مـوټر ځغـلاوه، هوسـۍ بـه راسـره ناسـته وه. لنـډه دا چـې مـوټر مـې ښـه سـم زده کـړو او پـه لویـو سړکونو کې به زړور تلمه.

د هوسـۍ مـوټر مـې بیخـي لـه کـاره ایـستلی و، کلـه چـې مـې مـوټر زده کـړ، هوسـۍ مـوټر ورکـشاپ تـه ودراوه او درې ورځـې وروسـته یـې مـوټر جـوړ کـړو، بیـا بـه چـې هوسـۍ مـا پـسګې راغلـه، مـوټر بـه مـا چـلاوه. هغـه بـه راتـه څنـګ کـې ناسـته وه، هغـه زمـا پـه مـوټروانۍ پـوره خوشاله وه. وروسـته بـه بیا زیـات وخت موټر مـا سـره و، هغـه بـه چې کـور مخـې تـه ښـکته شـوه، مـوټر بـه یـې ماتـه راکـړو، کـور تـه بـه پکـې لاړم. کلـه ناکلـه بـه وظیفـې تـه پکـې هـم تلـم. زمـا د کـوژدنې نـه د مطبعـې مـامورین خبـر شـول، ټولـو راتـه تبریکـي راکولـه. پـه مـوټر کـې بـه یې چې ولیـدم، ځینـو بـه راپـورې ملنـډې وهلـې، ویلـې بـه یـې: سـهاره د مـوټر څـښتن شـوی یـې. لکـه چې......

مـا بـه ورتـه ویلـې، چـې دا هرڅـه مـې د مېرمنـې دي، زه خـو همغـه سـهار یـم، بـدل شـوی نـه یـم. هغـوی راپـورې ملنـډې کـولې، زه پـه ټولـو مـامورینو ګـران وم، هـر یـوه بـه دا ویلـې پـه دغـه جمعـې شپې دې راډیـویي داسـتان لیکلـی کـه نـه؟ مـا چې بـه دهـو ځـواب ورکـړو، ټـول بـه خوشـاله شـول او د جمعـې شـپې تـه بـه خپلـې راډیـو تـه د داسـتان ټـاکلي وخـت تـه منتظـر ناسـت وو. د جمعـې شـپې تـه لا دوه شـپې پـاتې وې، مـا هـم ورتـه راډیـویي داسـتان نیمـې تـه رسـولی و، سبا تـه چـې کـار تـه لاړم، لـومړۍ مـې راډیـویي داسـتان پـاتې برخـه تکمیـل کـړه او نـشر تـه مـې وسـپاره. یـوه بجـه وه، چـې هوسـۍ ټیلفـون وکـړو، ویلـې نـن د پوهنتـون کتابخـانې تـه پـه څلـورو بجـو راشـه، بیـا بـه لـه دې ځایه بل خوا ته په چکر ولاړ شو. ما وې ښه ده زه به څلور نیمو ته دروررسېږم.

تـر څلـورو بجـو مـې خپـل کارونـه اجـرا کـړل او بیـا د کابـل پوهنتـون پـه لـورې روان شـوم. د پوهنتـون کتابخـانې تـه ورغلـم، کتـل مـې چـې هوسـۍ د پنځـه شـپږو انجونـو سـره پـه کتابخانـه کـې ناسـته ده. زه یـې چې ولیـدم، سـپکه راپاڅېـده او لـه هغـوی نـه یـې اجـازه راواخیـسته. هغـوی ټولـو زه ولیـدم، خـو نـږدې ورنغلـم. د پوهنتـون لـه دروازې نـه راووتلـو او د دارالمعلمـین او ابـن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینا د ښوونځیو په منځ کې مخامخ سړک باندې راساً دارالامان ته لاړو. موټر مو د سړک په غاړه ودراوه او موږه دننه باغ ته ننوتلو. لومړی مو په باغ کې ښه ډېر چکر وواهه او بیا همغه پخواني ځای ته ورغلو. د ګلابو په منځ کې کېناستو، د خبرو په لړ کې مې هوسۍ ته وویل:

د پوهنتون د فارغېدو شپې دې رالنډې شوي دي، ازموینې ته تیاری ونیسه، مونوګراف دې مخکې له مخکې نه استاد ته وسپاره. زما خو داسې نظر دی، چې له پوهنتون نه خلاصه شوې، د واده بندوبس به کوو.

هغه په موسکېدو، موسکېدو وویل: ولې دا ازاد ژوند دې نه خوښېږي؟

ما ویل: ولې مې نه خوښېږي، خو ترڅو به یوه خوا او بله خوا ګرځو، اخر دواړه به په یوه کور کې د اوسېدلو مزه هم وګورو.

وې ویل: سهاره ګوره زما او ستا واده به ستا په دغه کرایي کور کې کېږي؟

زه لږ غلی شوم، بیا مې ورته وویل: هو نو چېرې به کېږي، زه خو خپل کور نه لرم، تا ته خو هرڅه معلوم دي.

هغه لږه شېبه غلې وه او زه هم چوپ پاتې وم. وروسته بیا هغې وویل:

زه به مې مور او پلار سره خبرې وکړم، ته د واده او نورو شیانو په باب هېڅ تشویش مه کوه، هرڅه چې جوړ او برابر شول، بیا به واده کوو.

ما ویل: زه پوه نه شوم، هرڅه چې جوړ شو یانې څه او څنګه؟

هغې ویل: مسلمانه خو ته یې څه کوې، پلار به مې راته نوی کور راونیسي د واده ټول شیان به تکمیل شي بیا به درته ووایم، چې اوس واده کوو، نور څه وایې؟

ما ویل: ستاسې په ځای کې د واده ولور څو دی؟

هغې ویل: ولور څه کوې، چې پوښتنه یې کوې آ، له تانه خو څوک ولور نه غواړي.

ما وې: نه خو ځان خبروم، چې ستاسې د خلکو د ولور رواج څنګه دی؟

ویل یې: زموږ د خلکو رواج ډېر خراب دی، پېنځه لکه، شپږ لکه افغانۍ ولور اخیستل کېږي. ډېرې پېغلې د پلار له کاله زړې شي او ډېر ځوانان د ولور د ګټلو او پوره کولو لپاره د عربو ګرمۍ پاخه کړل. ته یې څه غم کوې هوسۍ به بې ولوره درکره درځي. څومره ښه نصیب لرې.

ما ویل: زما نصیب پخوا دومره ښه نه و، خو له کله نه چې مې ستا سره لیده کاته شوي دي، ورځ مې روانه ده. لاس مې وراوږد کړو له غاړې مې راونیوله، خدای دې راته ژوندۍ لره، په غېږ له مینې به دې په ژوند کې احسان وړم.

ویل یې: په دې کې سهار صاحب د احسان څه خبره ده؟ په مینه کې خو دا شیان نه ځایېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه نـن ورځـې نـه پـه آخـوا دا شـيان لـه مغـزه وباسـه، پـه تېـرو بحثونـو کـې مـې هـم درتـه ويلـي دي. هـېڅ ډار پـه زړه کـې ونـه لـرې، هرڅـه چـې مخـې تـه راځـي، پـه دواړو بـه وي، د احـسان څـه خبـره نشته.

پـه دې وخـت کـې پـاس د يـوې ونـې پـه څنګـه دوه مرغـۍ ناسـتې وې، دواړو يـو پـر بـل غـړې اړولـې وه، زه ورتـه متـوجې شـوم، کلـه بـه يـوې مرغـۍ خپلـې سـترګې پټـې کـړې او هغـه بلـې بـه ځـان وځانـډه او خپـل سـر بـه يـې د هغـې بلـې پـه ځـانګونو کـې ومانـډه. مـا هوسـۍ تـه غلـي شـان اشـاره وکـړه، يـو لاس مـې ورلـه پخپـل لاس کـې ټينـګ ونيـو او پورتـه مـې خپلـه ګوتـه ونـې تـه ونيولـه. هغـې چـې مرغـۍ پـه ونـه کـې وليـدې، چـې دواړه يـو پـر بـل کـې سـره ورک دي، پـه خنـدا شـوه او وې ويـل: مـورې دواړه تـرې څـه کـم يـو. موسـکۍ، موسـکۍ يـې ځـان زمـا غيـږې تـه راوارتـاوه، مـا هـم خپـل سـر د هغګـي پـه زلفـو کـې پـټ کـړو، بيـا مـې پـه کـرار سـره خپلـې شـونډې د هغـې شـونډو تـه ورورې، هغـې هـم خپلـې شـونډې د ګـلاب ګـل د پـاڼو غونـډې ورو ښېرتـه کـړې او زمـا شـونډې يـې ښـې کلکـې وزبېښلې، ترښـه ډېـره شـېبه پـه همدغـه حـال کـې سـره پـاتې وو، وروسـته هغـه سـپکه پورتـه شـوله، ويلـې څـوک رانـشي. سـترګې يـې پـه زلفـو کـې نـه ښـکارېدې، مـخ يـې خـولې شـوی و، خپـل مـخ يـې پـاک کـړو، وې ويـل: سـهاره زه بـه درتـه ډېـره ګرانـه يـم او کـه ته به ماته؟

مـا ويـل: دا بـه نـو خـدای تـه معلومـه وي. يـره هوسـۍ زه خـو وايـم، چـې دواړه يـو بـل سـره مساوي مينه لرو. لکه ته چې راباندې څومره ګرانه يې، زه هم په تا هومګره ګران يم.

هغـې ويـل: هـو همداسـې ده، خـدای دې مـورې نـه د نظـره کـوي. سـهاره ! مينـې رانـه هرڅـه هېـر کړي دي، ازموينه رانږدې شوه، هېڅ تياری نه لرم.

مـا وې: تيـاری بايـد ولـرې، لـه سبا نـه پـه اخـوا بـه خپـل درسـونه پيـل کـړې، اخرنـی امتحـان دې دی، چې په ښه درجه کامیابه شې.

هغې ويل: ته خو وايې، مګر کله چې کتاب ته ګېنم، بس همدا سودا مې راواخلي.

ما وې: کومه سودا ؟

هغې ويل: ولې خو همدا يوه سودا او سوچ دی نو !

ما وې: مړې پرېږده، چې چېرته درنه په اوږده سفر تللی نه يم.

هغـې ويـل: واخ ده تـه ګـوره ! تـه وا دا ګنـې اوږد سـفر نـه دی چـې کلـه خپـل کلـي تـه لاړ شـې، بيـا مې هېره کړې، دوه درې اونۍ په کلي کې پاتې شې.

مـا ويـل: هوسـۍ روزګـار خـو هـم کـول غـواړي، هلتـه مـور کـور او کلـی دی، نـوی کـور مـې جـوړ کړی دی، لا ټول شيان يې نه دي پوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ويل: هو رښتيا سهار صاحب، کور دې ښه جوړ کړی دی که نه؟

ما وې: د کلي په نورو کورونو کې زما کور ښکلی دی، که قسمت دې شوی و، وبه يې ګورې.

ويې خندل، ولې نه خامخا به کلي ته دواړو ځو. ما وې: هغه به هم ساعت وي، چې ما او تا دواړه کلي ته يو ځای لاړ شو؟

ويل يې: سهاره بس بس دا دومره ارمان نه دی، واده مو چې وکړو خامخا به ځو. راځه چې حرکت وکړو وخت ناوخته دی، مازيګر په تېرېدو و، چې دارالمان نه راروان شو او موټر ته زه کېناستم، زموږ تر کوره مې موټر وچلاوه.

له موټره چې ښکته شو، ما وې راځه هوسۍ نن را سره پاتې شه، مور و پلار ته به دې څه بهانه وکړې.

ويل يې: اوس نشم پاتې کېدی، کور مې څه نه دي ويلي، بيا به يوه شپه درسره پاتې شم، اوس لا اول د مني سر دی.

ډېره زاري مې ورته وکړه، خو هغې خپل تصميم ونه ګرځاوه، په موټر کې کېناسته او لاړه.

زموږ د دواړو ژوند همدغسې پسې تېرېده، هوسۍ له پوهنتون نه فارغه شوه، پنځه شپږ مياشتې تېرې شوې، زه بيا هم کلي ته لاړم، د کور نيمګړې چارې مې سنبال کړې، د واده په باب مې له مور او کاکا دوی سره خبرې اترې وکړې، کاکا مې وويل:

څومره پيسې به پکار شي؟ واده خو په ډېرو پيسو کېدی شي، سهاره څه درسره شته او که نه؟

ما وې کاکا جانه لږ و ډېر څه خو به راسره وي، ولې کوژدنه مې راته وايي يوه روپۍ به دې مصرف نه شي، هرڅه به زه پخپله کوم.

هغه وويل: دا خو څه بل شان ښه خلک دي، خو يو ځل بيا هم ځان ورسره د واده په کولو او مصرف هرڅه ورسره په ډاګه کړه، بيا به موږ ته خبر راکړې، چې ځان ورته برابر کړو. که ډېرې پيسې يې غوښتې چې څه چاره ولټوو.

ما وې ښه کاکا جانه، چې زه دا ځل لاړم، د واده خبرې به ورسره وکړم، تاسې ته به احوال راولېږم، خاطر جمع اوسئ، مورجانې زړه چې دومره ښکته پورته نه کړې، ولور رانه، نه اخلي، زه فکر کوم چې په کابل کې به راته کور هم واخلي. په مور او پلار يې ډېر ګران يم، په هفته کې يو ځل ورځمه ډېر قدر مې کوي. زه د مور او کاکا دوی نه په دوعا نفا ښار ته راغلم.

زړه مې دی چې همدا نن سبا لومړی هوسۍ سره د واده خبرې مطرح کړم او بيا مې د خسر او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوابښي سره سبا ته، چې کار ته لاړم، د هوسۍ دوی کره مې ټیلفون وکړو، مور سره مې پې خبرې وکړې، حال احوال مې ترې واخیست، د خپل راتګ مې ورته وویل، ما وې له کلي نه راغلی یم، زما د مور او ټولو خپلوانو پوښتنه یې راځینې وکړه. سمدستي یې وویل:

بېګاه ته کور ته راشه، چې له نزدې نه دې ووینم. ما وې که وشوه سبا شپې ته به درشم. ویلې ښه مونږ به درته سبا شپې ته په تمه یو. هوسۍ له انجونو سره چېرې وتلې وه، ما وې په خان کاکا سلام کوه. د مېز په سر مې ځینې کارونه راته پراته وو، په هغې مصروف شوم ان تر یوې بجې مې سم ضربتي کار وکړو. د غرمې تر ډوډۍ وروسته دوه بجې وې، چې د هوسۍ د ټیلفون زنګ راغی. له سلام او روغبړ نه پس یې وویل:

زه به څلور بجې درشم، منتظر اوسه. تر څلورو بجو مې کار وکړ، نوې راډیویي داستان مې د جمعې شپې نشر ته ورکړ، په څلورو بجو له مطبعې نه راښکته شوم او د هوسۍ مخې ته روان شوم، کتل مې چې هغه هم راورسېده، موټر یې ما ته په اختیار کې راکړ او ویلې: نن به بګرامیو ته ځو.

ما خو بګرامي نه و لیدلي، هغې راته لاره ښودله. تر سیاه سنګه پخپله لاړم، آخوا ته هغې رهنمایي کوله ترڅو بګرامیو ته ورسېدو. هلته مو موټر د سړک په غاړه پارک کړو او مونږ د حنیفه ښوونځي ترڅنګ یوه باغ ته ورتېر شو. د یوې ویالې په سر د ولو په بېخ کې سیوري ته کېناستو، دا داسې ځای و چې هېڅوک پکې نه و، یو نیم سړی به وړاندې د پټو په منځ نرۍ لاره روان وه، په دې ورځ مې سمدستي د واده خبرې هوسۍ ته په مخکې کړې، هغه لومړۍ لږه غلې شوه، بیا یې وویل:

لکه چې د ټینګې نه یې؟

ما ویل: نه نه دا خبره نه ده هوسۍ پرېږده چې مونږ دواړه د خپل ژوند د خوړو نه هم لږه ځکه خو وکړو او رښتیا خبره خو دا ده، چې زما او ستا همدا وخت د واده کولو دی، څنګه ته پکې څه وایې؟

هغې ویل: ته چې څنګه وایې، درسره خوښه مې ده. هو رښتیا ابله ورځ د شپې له خوا مونږ په خپل سالون کې سره ناست وو، پلار او مور مې دواړو زما او ستا د کور په باب خبرې کولې. پلار مې مور ته وویل:

دوی ته د هوسۍ په نوم یو کور په دې نزدې شاوخوا کې واخلم، چې له مونږه لیرې نه وي. یو کور مې پیدا کړی دی، یو ځلې به یې په ګډه سره ووینو، بیا به ورسره خبرې وکړو. په هغه ساعت کې خو ما له شرمه هغوی ته څه ونه ویل، خو په سبا ته مې بیا مور ته وویل، چې په دغه کور پسې زر تر زره وګرځئ، داسې نه چې بل څوک یې واخلي. همغه و، چې مور مې ابا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ويلي وو. زه فکر کوم چې پلار مې کور ليدلی دی، خو اوس يوازې زموږ ليدو ته پاتې دی. بيگاه ته به مې مور ته دا خبره وريادو کړم، کله چې کور معلوم شي بيا به د واده په باب خبرې کوو. سبا ته به درته د کورر معلومات درکړم. رښتيا په کلي کې نورې څه خبرې وې، کراري وه، مور مې، کاکا دوی او نور ټول خپلوان مې په کوژدنې خوشاله شوي دي؟

ما ويل: ستا د پلار او ټولې کورنۍ صفتونه مې مور په ټول کلي کې خلکو ته کړي دي، دوعاگانې يې تاسې ته کولې، ټولو سلامونه ويلې. نن سهار مې له ادې سره خبرې وکړې (ستا د مور) سره، خوشاله شوه، ويلې نن بېگاه ته کور ته راشه.

هغې ويل: سهاره زما په مور خو دې څه کوډې نه دې کړي، هر وخت هره شپه دې يادوي او همدا وايي، چې دا هلک خو بيخي اطرافي خوی لري، خپله پښتو يې ټينګه نيولې ده، موږ کره نه راځي.

او ای ته خو په رښتيا چې بلکل له هغو درو نه بيخي راوتلی نه يې. کله ناکله خو موږ کره راځې، همدا نن شپه به راسره لاړ شي.

ما ويل: خدا پېږو هوسۍ شرمېږم.

هغې ويل: هو دا خبرې مې پلار کړي دي وايي سهار ښه هلک دی، د ښه خوی او پوهې خاوند دی، مصروفيتونه يې زيات دي، ځکه ډېر نه راځي.

ما ويل: ما خو ستا له مور سره بېگا ته وعده ايښې ده، چې درکره درځمه.

ـ دا څه وايې؟ رښتيا وايې که ټوکه؟

ـ کله مې درته دروغ گڼې ويلي دي؟

هغه له خوشالۍ نه پاڅېده په خندا يې وويل:

خومره ښه چې واورې دې ماتې کړې او موږ کره راځې.

ـ چې داسې ده، نو پس له دې به هره ورځ درځمه.

ـ سهاره لږ ساعت به دلته کېنو بيا به راساً موټر کره ځو، همدا سې به وي که ټوکه؟

ـ هو همدغسې به وکړو. ساسې کور ته به نږدې ما له موټره ښکته کړې، يوه شېبه وروسته ب زه کور ته درشم، سمه ده.

ويل يې: بيخي سمه ده.

يوه شېبه وروسته د بگراميو په بازارگي کې وگرځېدو او بيا مو گاډی د هوسۍ د کور په لوري خوشې کړو. په لږ ساعت کې وزير اکبر خان مېنې ته ورسېدو، د هغوی د کور خوا ته مې گاډ ودراوه، کلي مې هوسۍ ته ورکړه، هغه لاړه او زه لږ وروسته ورپسې لاړم. د دروازې زنگ مې چې وواهه، هوسۍ دروازې ته قصداً راغله، زه يې چې وليدم سمه وغوړېده، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کالي يې په غاړه وو، ما وې ګنې د سبر تانده ده. ددې لپاره چې خپل جوګ يې په مور پوخ کړی اوسي، له مانه په يوه منډه يې تر موره ځان ورساوه، مور يې هوښياره ښځه وه، په کرت کرت خندا يې وکړه او زما مخې ته راغله، په دواړه طرف يې ښکل کړم، لکه د خپلې مور غوندې مينه يې راکړه، ما يې هم لاسونه ښکل کړل، کور ته ننوتلو. په هوسۍ يې داسې غږ وکړ:

لورې تا خو فاکولته ويلې ده، داسې منډه دې د خپل سهاره وکړه لکه پخپل کلي کې چې وې.

کله چې په سالون ورننوتلو ادې مې له ځانه مخکې کړه او زه ترې وروسته شوم. ما وې چې احترام او درناوی يې وشي. وروسته مې د ځنګ کوټې ته ورپام شو، چې هوسۍ په خپله خوله لاس ايښې دی او خندا شنه کړې ده. ما ته يې په څو ډولو نازونو او اشارو هرکلی وايه.

خواښې او خسر مې دواړه راته خوشاله وو او زما په ورتګ سره يې خوښي کوله. د ماښام له ډوډۍ نه وروسته د چايو په سر دواړو راسره داسې د زړه خواله کوله، لکه مور او پلار يې چې خپلو بچيانو سره کوي. د راتلونکي ژوند د پېرزو خبرې يې کولې، زموږ د واده په باب يې وويل:

سهاره بچې ! پام کوه چې زړه کې دې څه در ونه ګرځي، ته مې زوی يې او هغه مې لور ده، ستاسې واده به په ښه شان سره درته وکړم. لومړی درته کور واخلم، نو بيا به له خيره د واده بندوبس کوو. زما خو داسې نظر دی، چې د خپلې لور واده لکه د نورو پښتنو او افغانانو پر خلاف په خپل مصرف وکړم. زه لور لکه د نورو په شان نه خرڅوم.

د هغه هره خبره رابانديې ډېره ښه لګېده، ځکه چې زما د فايدې خبرې يې کولې. تېر ماخوستن پورې مو همدا د واده خبرې کولې، ما خو هېڅ نه ويل، خالي غوږ مې ورته ايښی و. د واده نه په غير نورو خبرو کې به مې يوه نيمه ورسره ويلې. د هغوی په نيت او عمل پوه شوم، چې زما په ګټه او فايده پوره نيت لري. دا يې هم راته وويل چې:

دوه ورځې په اوونۍ کې دلته راځه، چې سره ګورو. نيمه شپه وه، چې بيده شو. سهار وختې وظيفې ته د هوسۍ په موټر کې لاړم، خسر مې هم چېرې پخپل موټر کې ولاړ. له مانه هغه مخکې له کوره ووت، ما ته يې يوازې دومره وويل:

بچې وظيفې ته د هوسۍ په موټر کې ولاړ شه. خدای په اماني يې راسره وکړه او لاړ. کله چې زه له سالون نه راووتلم، خواښې مې راسره روانه وه. هوسۍ ته يې ورغږ کړ: هوسۍ وه هوسۍ هغې له دننه بلې کوټې نه وويل: آه ادې جانې څه وايې؟

ـ لورې د موټر کلي دې راوړه ته د زړو خلکو نه بدتره يې، شرميندوکه جنۍ يې ته خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه.

هغـه لـه کـوټې راووتلـه او راروانـه شـوه، لـه ځـان سـره يـې خنـدل، د کـوټې پـه ګـوټ چـې راوختـه ماتـه يـې پخپلـو خاصـو اشـارو سـره ډېـر څـه وويـل. کلـي يـې راتـه لـه ليـرې نـه، چـې لـه مـوره شـرمېدله، پـه ډډه يـې پـه يـوه لاس کلـي راکـړه او چوپـه خولـه بيرتـه روانـه شـوه. مـور يـې وخنـدل، وې ويل:

دې لا پوهنتون ويلى دى، دومره شرمېندوکه ده.

مـا پـټ لـه ځـان سـره وويـل: هـو شـرميندوکه ده ! ډېـره زياتـه شـرمېندوکه ده. لـه خوابـښې نـه مـې اجـازه راواخيـسته او خپلـې دنـدې تـه لاړم. د ورځـې دوه بجـې وې، هوسـۍ ټيلفـون راوکـړو. ويلـې پـه څلـورو بجـو د حقوقـو پـوهنځي مخـې تـه راشـه، زه بـه دې انتظـار کـوم. مـا وې ښـه ده. پـوره پـه څلـورو بـه ځـان دروسوم. کله چې څلـور بجـې شـوې، لـه کـاره رخصت شـوم، پـه چـالاکۍ سره مې حاضري امـضا کـړه او بيـا د کابـل پوهنتـون پـه لـور مـې ګـاډی روان کـړ. د همزنـګ سـره پـه يـوه ترافيکـي پېـښه کـې پـه سـړک مـوټرې ولاړې وې، نـيم سـاعت ځنـډ پکـې راغـی، ترڅـو چـې پوهنتون ته ورسېدم، پينځه بجې کېدلې.

هوسـۍ د څـو تنـو نجونـو سـره ولاړه وه، زه يـې چـې وليـدم، لـه هغـوی نـه يـې اجـازه واخيـسته او راروانـه شـوه. لـه ورايـه پـه خنـدا شـوه، ويلـې زړه مـې بـې واره و، مـا وې چـې خدای مـه کـړه څـه پېښه ورته نه وي پيدا شوي. دا څنګه دې ناوخته کړ؟

ـ په د همزنګ کې لاره بنده وه، کومه ترافيکي پېښه شوې وه.

موټر ته وختلو او باغ بالا ته مو حرکت وکړو. هوسۍ وويل:

نـن بـه پـه بـاغ بـالا کـې چکـر ووهـو. د بـاغ بـالا پـه سـړک د مـوټرو بيروبـار زيـات و، د خلکـو ګڼـه ګونـه وه، مـوږ مـوټر ودراوه او ورانـدې پـه بوټـو کـې پـه چکـر شـو. د انګـورو پـه بوټـو کـې ښـه ورانـدې لاړو، هلتـه د يـوې جګـې بـارې پـه سـر کېناسـتو. د پـروان کـارتې او خيرخـانې سـيمې ټولـه سـاحه مـو ليدلـه، د خيرخـانې پـه کوتـل تونـدې تونـدې مـوټرې اوښـتې رااوښـتې، مـونږ دواړو بېګانۍ خبرې راواچولې. هغې راته وويل:

بېګـاه مـې ټـولې خبـرې اوربـدلې دي، تاسـې چـې څـه ويـل. مـا ورتـه غـوږ ايـښی و، د مـور و پـلار ټـولې خبـرې مـې واوربـدلې. مـا خـو درتـه ويلـې و، چـې پـلار مـې لـومړی کـور اخلـي، بيـا بـه واده کېږي.

ـ بلکـل هوسـۍ ! چـې تـا څـه ويلـي وو، همغـه خـان کاکـا بېګـاه وکـړې، لکـه چـې زمـوږ د واده شپې رانږدې شوي دي. اى جينۍ چې زه به تاته په واده کې څه اخلم؟

ـ ستا چې څه خوښېږي، هغه به واخلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ یو خو به درته د سرو هار جوړوم او بل به درته د سرو چارګل.

ــ بس همدا ؟

ــ نه نو نور خو به ته فرمایش کوې.

ــ زه درته ووایم؟

ــ هو ووایه کنه.

ــ سهاره ! که زما منې د سرو مرو نه تېرېږه، زما دومره علاقه ورسره نشته دی.

ــ نه نه هوسۍ دا زما خوښه ده، ناوې خو له سرو سره ښه ښکاري. اګر چې ستا هېڅ ته حاجت نشته دی، ولې اسره او طلاګانې، ډول ډول ګانې په واده کې خوند کوي. د ناوې لپاره چې کومه ګاڼه په کار ده، ټوله به برابره کړم. آن لا د اوس نه به زرګر ته فرمايش ورکړو، خوښه دې نه ده؟

ــ چې ستا خوښه وي، زه په کې څه ویلی شم؟

ــ زه خو وایم، چې سر له سبا نه به دواړه یو ځل د زرګرانو په کوڅه ورچکر شو. هغې وویل:

سمه ده.

ما وویل: هو رښتیا یو ځل چې ولور او د واده نېټه معلومه شي، بیا به دا شیان کوو. که څنګه؟

ــ سهاره بیا دې د ولور خبره یاده کړې.

ــ ګوره هوسۍ پوهېږم، چې له ما سره ستا مور او پلار لکه د خپل اولاد په شان چلند کوي، ولې هغوی او زما مور کاکا او کورنۍ مې ټول سره کېني او په ګډه سره د واده د کولو خبرې خو وشي کنه.

ــ ستا نظر سم دی، خو دا ټول کارونه پخپل وخت کې کېږي. لومړی کور او د کور سامان او بیا د واده کول. لنډه دا چې کله مو کور واخیست، یوه اونۍ وروسته به ته د واده کولو لپاره زما پلار او مور سره ستاسې مشران خبرې وکړي. له هغې نه به وروسته چې هر څه معلوم شول، بیا به دواړه په ګډه سره نور کارونه او سامان برابروو. ته هېڅ فکر مه کوه، په دا ټولو شیانو به بیا په همغې وخت کې دواړه ګرځو. کېدی شي سبا ته مونږه د کور لیدو ته لاړ شو، که خوښ مو شو، سمدستي یې اخلو. کوم ځنډ پکې نشته دی. زمونږ د سیمې خوا ته دی، څلور کوټې کور دی، پوخ، باغچه هم لري. ډېر شیان په کې موجود دي. په دوه لکه یې ویلی دی، که فیصله ورسره وشوه، بیا به دې ورته بوځم، چې ویې ګورې.

د کور په باب ما هېڅ نشوی کولی، ځکه چې د کور اخیستل زما له ارادې نه بهر وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسۍ وویل:

سهاره په دې شپانو کې نور هېڅ فکر ونکړې، ما درته پخوا ویلي دي، چې هر څه به سم شي.

زه لږ غلی شوم، ناڅاپه مې فکر ته راغله، چې نن به هوسۍ له ځان سره کور ته بیایم، که بیا یې نه کوله، ماخستن به یې بوځم تر کوره به یې ورسوم.

ـ هوسۍ راځه نن به کور ته لاړ شو.

ـ سهاره ته خو ښه پوهېږې، چې شپه درسره نشم کولی، زه چې د شپې له خوا کور ته لاړه نه شم، مور و پلار ته به څه بهانه کوم؟

ـ ماخستن به دې کور ته ورسوم، کور کې ووایه کوم د پوهنتون سیمینار ته له نورو ملګرو سره تللې وم.

ـ ښه ده درسره لاړه به شم، خو لس بجې به مې کور ته رسوې.

د باغ بالا نه په موټر کې روان شو او کور ته لاړو. مازیګر نزدې و، چې کور ته ورسېدو. لومړی مو چای دم کړ او بیا مې له قصابه غوښه یووړه. مونږ دواړو په اشپزخانه کې د ماښام لپاره مزې داره دیګ پوخ کړ. له ډوډۍ نه وروسته راته هغې وکړه، ویلې:

سهاره افرین شه په تا چې څنګه ځانته ژوند تېروې؟ دا پخلی کول، د کور پاکوالی، د لوښو وینځل او ورسره په څنګ کې نور کارونه....

ما وې: پرېږده زما له ژونده خو خبره شې کنه.

هوسۍ راسره لوښي پرېمینځل، کور یې پاک کړو، هرڅه یې سنبال کړل، بیا موږه دواړه په ټوکو او خندا سره کېناستو او یو له بله سره مو داسې مشغولتیا راواخیسته لکه څو کاله مو چې سره ګډه تېر کړې وي.

زه حېران دې ته یم، چې هوسۍ سره په بیرون ګرځېدو او چکر کې داسې مینه راتله، ما وې چې ټوله یې په یوه ځل وخورمه، خو زما په کور کې به مې له هغې سره د یوه درونـد مېلمه په شان چلند کاوه، نه پوهېږم چې دا ولې؟ او هغه زما په روحیه او مزاج پوهېده، چې په کور کې تـرې مینه هېرېږي. هغې په داسې حال کې زما په دواړو سترګو باندې لاس کېښودل، چې زه په مېز ناست وم او څه مې لوتل. ویلې دا لوستل او لیکل پرېږده درنه روانه یم. خپل دواړه لاسونه مې د هغې له غاړې نه ورتاو کړل، موږ دواړو ګوتې لګول پیل کړل. یو له بله مو غېږه واخیسته، خوله په خوله شو، تر ډېره پورې د مینې په نشه کې غرق پراته پاتې شوي وو. زه به چې کله له سد او خوده ووتم، هغې به کنټرولولم، ترڅو چې د شپې تر لسو بجو پورې مونږ د مینې خواله وکړه. بیا مې هغه کور ته ورسوله او زه دوباره د هغې په موټر کې خپل کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلم.

سبا ته چې وظيفې ته لاړم، تر څلورو بجو پورې پخپله شعبه کې مصروف وم، پوره څلور بجې وې ټيلفون يې راغی، ويلې سهاره هغه کور مو وليد، ډېر ښه کور دی. پلار مې ورسره د اخيستلو فيصله وکړه، په په دوه لکه روپۍ يې ترې واخيست. ويلې ته ځان راورسوه، چې کور ووينې.

زه خوشاله شوم او سمدستي مې ځان ورورساوه. هغه راته د خپل کور په مخکې ولاړه وه.

دوه کوڅې اخوا ته دغه کور يې له ليرې راته راوښود. نږدې ورغلو، دروازه مو وروټکوله، يو چا دروازه راته خلاصه کړه، ورننوتلو. ښکلی پوخ سپين کور و، پراخه حويلۍ يې درلوده، ريښتنې ونې او ګلان پکې وو. په باغچه کې هر راز ګلونه ولاړ وو، په ټول کور کې وګرځېدو رښتيا چې ډېر ښکلی کور و، هرڅه يې تکميل و.

زمونږ د دواړو پوره خوښ شو، دوه ورځې وروسته د هوسۍ پلار هماغه کور د خپلې لور هوسۍ په نوم کړو. په يوه مياشت کې د ننه کور ته سامانونه راوړل شول، ټول سامانانونه هغوی واخيستل، د کور هرڅه يې پوره کړل، زما ورسره خالي منډه تړه وه. په يوه مياشت کې کور اوبدلو ته سنبال شو.

يوه شپه د هوسۍ پلار کور ته وروغوښتم، ماخستن کې يې راته وويل:

سهاره بچی! زه ستا او د هوسۍ فرق نه کوم، هغه مې لور ده او ته مې زوی يې، کور مې درته واخيست، سامان مې هم ورته پوره کړو، اوس ته کولی شې چې د واده بندوبس ونيسې. پام دې وي، چې هېڅکله د جينۍ پلار زوم ته داسې نه وايي، کولای شې چې خپل کاکا او مور سره دې د واده کولو خبره غوټه کړې. زمونږ له خوا کوم ممانعت نشته دی. هوسۍ هم له پوهنتون نه فارغه شوې ده، پوهېږم چې داسې کوم خنډ لا مونږ او ستاسو په مخکې نشته دی، په همدې وجه مې نن راغوښتی وې، چې زړه کې دې نور څه تېر نه شي، ځکه مې درته ځانته دا خبره وکړه، خو زمونږ موقف او ستا حالت د هغسې شرايطو نه دی او زه پخپله د هغه زاړه دود پلوی نه يم. زه به د خپلې لور واده پخپل مصرف کوم، ته د هېڅ شي پروا مه کوه.

ما ترې ډېره ډېره مننه وکړه، خواښې مې هم راته وويل:

زويه! هېڅ فکر مه کوه، هرڅه به سم شي. ما له خسر او خواښې نه هيله وکړه او ورته مې وويل:

که ستاسې خوښه وي سبا ته به زه خپل کلي ته لاړ شم، چې خپل مور او کاکا دوی سره د واده خبره شريکه کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړو وویل: ولې نه، دا خو ستا خپله خوښه ده، ستا سره زموږ همدا مشوره ده.

ـ خان کاکا ستاسې سیوری دې خدای زما له سره نه کموي. د ماخستن ډوډۍ نه وروسته مې ترې اجازت واخیست، کور ته لاړم سبا ته مې له کاره رخصت واخیست، هوسۍ تر پل محمود خان پورې پخپل موټر کې ورسولم. د جلال آباد ته د ګاډو په هډه کې په یوه سروېس موټر کې کېناستم. هوسۍ راته ولاړه وه، چې زموږ سروېس حرکت وکړو. هغې خپل لاس خوځاوه او له سترګو مې پناه شوه. کله چې د ماهیپر په تړۍ کې سرویس ښکته کوځېده، زه د واده په چرت کې تللی وم (په کوم هوټل کې مې واده کېږي، هوسۍ به د واده جامې اغوستې وي، موږه دواړه به هوټل کې په ستېج دروي او خلک به راته ګوري) په همدې سوچ سوچ کې جلال آباد ته ورسېدو. هلته زموږ د کلي ګاډي د ستي په دستي تیار و. په چالاکۍ وروختم او ګاډی د کلي په لور روان شو. زموږ د کلي د لېن سرویس په لاره کې خراب شو، ښه شېبه ګاډی ځنډ شو، لاره خو دومره نه وه، خو سروېس په کراره روان و. ایله بېله د ماښام خړه لګېده، چې کلي ته ورسېدم. بکس مې له جېب نه راښکته کړو او د کور په لور روان شوم. د خپل نوي کور دروازه نیم کښو وه، په دروازه ورننوتم، د تره د زو مېرمن مې مخې ته راغله، هغوی هم زما له مور سره په نوي کور کې یوځای اوسېدل. مور مې له وړاندې برنډې نه ولیدم، خپله سینه یې په خپلې منګل ووهله، ویلې: آخ شکر خدایه د سترګو تور سهار مې راغی. هغه په ګړندي ګامونو رامخې ته شوه، زه هم په منډه ورنږدې شوم، هغې راته لاسونه خواره کړل، په غېږ کې یې ونیوم، ما یې دواړه لاسونه ښکل کړل. د کاکا زوی مې او بچیان یې راغلل، له ټولو سره مې روغبړ وکړو، کاکا دوی یې هم راخبر کړل، ټول سره راغونډ شول او د شپې مو ښه باندار جوړ کړو. هغوی ټولو رانه زما د خسر او خواښې پوښتنه وکړه، ما د هغوی سلام وررسولاوه. له چای او ډوډۍ نه وروسته مې هغوی ته مې د خسر او د کور اخیستل او نور ټول څه چې تېر شوي وو، کیسه وکړه. ټول خوشاله شول او په ګډه یې هغوی ته دوعاوې وکړې، بیا ورته د واده کولو خبرې رایادې کړې. کاکا مې وویل:

ـ هغوی چې له موږ سره دومره مرسته کوي، ټول د واده مصرف او تکلیف په غاړه اخلي. مونږ به غېر له واده د کاروبار نه یو څه خاصه ډالۍ د خپل کلي او سیمې نه هغوی ته له ځان سره یوسو. یو خروارر نرۍ وریجې، چې د کونړ پشدۍ وریجې نوم لري واخلو، څو ټیمه شات او څو ټیمه سوچه غوړي به له ځان سره یوسو. د واده جامه او ګاڼه به کابل کې واخلو.

د کاکا دغه خبره مې زړه ته ولوېده، ما وی سمه ده همدغسې به وکړو.

سر له سبا نه مې پیسې کاکا ته ورکړې، هغه دوه هلکان ولېږل، یو خروار پشدۍ وریجې، پېنځه ټیمان د غوړیو او پنځه ټیمان یې د شاتو اخیستلي وو او کور ته یې دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې وروسته راورسول. خپله ټکه ټوکه مو برابره کړه، د جمعې په ورځ مې کاکا، ماما ا د ماما زامن مور او تندار مې او د کاکا زوی او لونې یې ټولو په ګډه سره یو سر خلاص ګاز موټر ونیو او ان تر کابله مو دربس کړو. ماښام کابل ته ورسېدو، شپه مو تېره کړه، سهار وختي مو همغه موټر کې په اته و بجو حرکت وکړو او د هوسۍ دوی کره ورغلو. وریجې، غوړي او شات مو له موټره ښکته کړل او د هغوی کره مو ننو ېستل، خسر او خواښې مې راووتل او زموږ سره یې چې دا شیان ولیدل، حېران پاتې شول، ویلې دا څه دي؟

کاکا مې ورته وویل: خان کاکا دا زموږ د وطن یوه مېوه ده، چې تاسو ته مو ډالۍ راوړې ده. "برګ سبز، تحفهء درویش".

ویلې دا خو تاسو دومره ډېر تکلیف وېستلی دی، دې ته څه ضرورت و؟

کاکا مې وویل: خان کاکا! زموږ وطن هسې غر وطن دی، څه پکې نه پېدا کېږي، چې مونږه له ځان سره راوړي شیان د ننه د هغوی کره ننو ېستل. ځای پر ځای مو کړل. په سالون کې کېناستو، سمدستي هغوی د غرمې ډوډۍ تیاره کړه او زموږ یې ډېر قدر وکړو. مازدیګر تري خپل کور ته راغلو، د واده په باب مو هېڅ ونه ویل. دوه ورځې وروسته مې خسر ته په ټلیفون کې وویل، چې کاکا مې وایي خبرې درسره کوم. ویلې د ټیلفون غوږۍ ورکړه. کاکا مې ورته وویل:

خان کاکا که ستا اجازت وي او وخت ولرې، بېګاه شپې ته مونږه درځو. هغه وویل: ولې نه په سترګو، هر کله راشئ.

مونږ چې د ماښام ډوډۍ وخوړه، په یوه ټکسي موټر کې د هغوی کره لاړو. د هوسۍ کاکا او د کاکا زامن یې هم راغلي وو، د شپې تر ناوخته پورې په بېلو بېلو موضوعاتو باندې خبرې کېدلې. بیا مې کاکا د واده وړاندیز وکړو، زه د سالون په اخر کونج دروازې ته څېرمه ناست وم، خالي غوږ مې ایښی و. د هوسۍ پلار په ډېره مهربانۍ او کراره لهجه وویل:

اوس ددې وخت رارسېدلی دی، چې سهار صاحب خپل واده وکړي. زه له تاسې نه کوم ولور نه غواړم، د واده لپاره چې څه ته ضرورت دی، ټول ما پخپله غاړه اخیستې دی. هو تاسې له خپله انده کومه جوړه جامه یا ګاڼه کوئ کولای شئ او که وس مو نه کېږي، هغه هم مه کوئ، هرڅه ورته زه کوم. کور مې ورته اخیستی دی، د ګاڼې فرمایش یې شوی دی، د جامو او د نورو شیانو بندوبس یې پوره پوره شوي دی. اوس به صرف یوازې د واده په نېټه، د خلکو خبرول، هوټل او رستورانټ نیول په دغه شیانو خبرې وکړئ. زه د ټولو شیانو نه پرته، یو نوی موټر هم هوسۍ ته اخلم.

کاکا خسر مې وویل: واده به د کابل هوټل کې وکړو، زه به ورسره نېټه او د ډوډۍ پخولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره وکړم. د هوټل مصارف یې زما په غاړه، رخشانه او هماهنګ به هم راوغواړم.

د کاکا خسر زوی مې وویل: د واده بلن لیکونه به زه ترتیب کړم، د زرو تنو په شاوخوا کې به کارتونه برابر کړم.

کاکا مې ویل: د واده نېټه به کله شي؟ ددې میاشتې په اخره جمعې شپه ټولو وویل سمه نېټه ده. کاکا مې وویل:

ـ لاس پورته کړئ، دوعا وکړئ، چې په خیر او کامیابۍ سره دا واده وشي. دوعا شوه، شپه تېره وه، تقریباً د شپې یوه نیمه بجه وه، چې له هغوی نه مو اجازت راواخیست او کور ته راغلو. سهار ته زه وظیفې ته لاړم او نور لا ویده وو. په څلورو بجو هوسۍ ځان راورساوه، له رخصتۍ نه وروسته په موټر کې د نوي ښار یو هوټل ته لاړو، په هوټل کې کیناستو او د واده خبرې مو پیل کړې. کومو شیانو ته چې ضرورت و، هغه مو ټول په کاغذ کې نوټ کړل، بیا له هوټل نه ووتلو او د ښار په ځینو مغازو کې وګرځېدو. زه په دغه ورځ لږ خپه په دې وم، چې پیسې را سره نه وې، ما وې شرم دی چې د واده شیان ټول دوی واخلي، نو زما ونډه څه شی شوه؟ مونږ سره په کور کې ټولې شل زره افغانۍ وې، حال دا چې واده او برابرول یې د یو لک او څو زرو خبره وه. هوسۍ زما په حال پوه شوه، ویلې څنګه دا سې غړند ښکارې، خیریت خو دی؟

ما وې هسې.

ـ نه نه ربښتیا خبره کوه، هسې څنګه؟

زه چوپ پاتې شوم، هغه راته په داسې حال کې، چې د نوي ښار د یوې مغازې تر څنګه ولاړو، راته راوګرځېده سره سپینه واوښته، وې ویل:

سهاره سمه سپینه راته ووایه، څه چل شوی دی؟

ـ هوسۍ! خدای راستي، چې هېڅ نشته دی، یوازې په دې لږ دلګیر یم، چې دا دومره د واده لګښت مې ستاسو په غاړه پروت دی. زه هېڅ نشم کولی، یوازې شل زره افغانۍ لرم.

هغې وویل: دا ځای ددې خبرو نه دی، ته راځه چې په موټر کې دواړه کېنو.

موټر کې کېناستو، هغه چې د نور وخت په شان خوشاله نه ښکارېده، په ما لږه غوسه شوې وه، رنګ یې سپین تښتېدلی و، وې ویل:

سهاره زه خو به درته اوس ازمېښت شوې یم، زما پلار او مور له ما نه هم زیات په تا لورینه لري، هغوی ته زه او ته یو شی یو. د واده ګاڼه وانه ټول هغوی په خپل مصرف تیاروي، زه او ته ترې خلاص یو. دا خبرې زما پلار او مور پخپلو کې سره کړې دي، په تا باندې د یوې روپۍ مصرف هم نه کوي. ته ددې خبرو نه بې غمه اوسه، ولې تشویش کوې، دغه بې ځایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېرت اېسته کړه. ما په دې ډول حالت مه ځوروه، اوس خو نو زما او ستا ژوند، پیسې او هرڅه سره شریک دي، ولې پکې دا بریدونه جوړوې؟

سهاره هیله درنه لرم، چې نور دا خوی دې پرېږده. شل زره روپۍ په کور کې کېږده، چې د ضروري کارونو لپاره دې په کار شي. سبا ته به زه درته نورې پیسې ستا شعبې ته راوړم، ته فکر مه کوه، پس له دې به د پیسو په باب هېڅ فکر نه کوئ. درځه چې ما ورسوې او بیا خپل کور ته لاړ شه، چې په کور کې دې مېلمانه دي.

په بېړه موټر کې کېناستو او هغه مې تر کوره ورسوله. بیا مې په بازار کې غوښه، مېوه واخیستله او کور ته لاړم. کاکا دوی بېرون ته وتلي وو، یوازې مور مې او تندار په کور کې ناستې وې. مازیګر و، چې د دیګ کولو نیت مې وکړو. هغوی راپاڅېدې، ویلې بچی ته کېنه مونږ به پخلی وکړو. مور خو مې بوډۍ وه، خو تندار لا څه نا څه ځوانه وه. هغې په پخلنځي کې په دیګ پخولو پیل وکړو. زه او مور مې په کوټه کې ناست وو، نور واړه بیرون وو. مور مګې راته وویل:

زویه یوه پوښتنه درنه کوم، ته چې دا واده کوې، څه پیسې میسې لرې که نه؟

ما وې موري زه صرف شل زره افغانۍ لرم، چې په دې پیسو دا واده نه کېږي. موري د واده مصرف هرڅه زما خسر په غاړه اخیستی دی، کور یې نوی اخیستی دی، د کور سامان لور ته یې نوی موټر هم اخیستی دی. د هوټل او هنرمندانو مصرف یې هم پخپله دوی یانې د هوسۍ کاکا په غاړه اخیستی دی. ما تراوسه یوه روپۍ هم نه ده لګولې. دومره ښه خلک دي، موري ته پکې څه وایې؟

ـ بچی خدای دې دوی ژوندي لري، دا څومره ښه خلک دي، چې مونږ سره یې دومره مرسته او نیکي وکړه. زویه واده په کومه ورځ دی؟

ـ مورجانې راتلونکې جمعه چې درې ورځې ورته پاتې دي.

په دې وخت کې کاکا دوی راننوتل ویلې سهاره زویه له وظیفې نه راغلې؟

ما وې هو کاکا جانه یو ساعت مخکې راغلم، تاسې خو به قید شوي نه یاست؟

ـ نه نه مونږ خو په بازار کې ښه چکر وواهه، دلته څوک نه قید کېږي. دا خو د سیل صفا ښار دی، یره خو چې د سړي پکې خپل کور وي، ایله به ښه ژوند وکړي. دلته بې تنخوا او بې له کوره ژوند ګران دی.

ما وې هو کاکا جانه دلته په پېسو ژوند کېږي، زمونږ وطن کې خو ډېر شیان یې پیسو دي. ولې دلته چې ګام اخلې، مصرف دی. هغوی د ماښام په لمانځه ودرېدل. زه په اوبو پیسې ووتلم، په سطل کې مې له نل نه یخې اوبه راوړې. د ماخستن د ډوډۍ وخت شو، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسترخوان سره ټول ګډ کېناستو، ماما مې راته وویل:

خوريې جانه! واده دې دی، دا دومره مصرف مه کوه، ساز کوه، په واده کې ډېر مصرف کېږي.

ما وې: ماما جانه! زما د واده مصارف ټول زما خسر کوي.

ماما مې وویل: دا څه وايې خوريه؟ هو ماما همدغسې ده، چې زه خدای پیدا کړی یم داسې ښه خلک خو ما هېڅ نه دي لیدلي، چې لور هم ورکړي او دغسې لوړ مصرف هم وکړي. داسې معلومېږي، چې دا ډېر شتمن او له حده زیات ښه خلک دي. خدای دې سرلوړي لري. ماخستن راته بیا مور مې وویل: د واده جامه،ګ بستره به کله جوړوې؟

ـ مور جانې ما خو درته ویلي دي، چې هرڅه هغوی کوي؟ ماته یې ویلي دي چې ته له هرڅه نه خلاص یې. سبا ته به تاسې ټول ښار ته بوځم، چې نوې جامې د واده لپاره درته واخلم. کاکا او ماما مې وویل:

دا کار مور نه کوو، مور له ځان سره جامې راوړي دي، یوازې دې مېندو ته که کوم شی رانیسې، اختیار لري.

ما وې دوی ته به جامې واخلم، سبا ته به زه له وظیفې نه په وخت راشم، بیا به ښار ته لاړ شو.

سبا ته چې وظیفې ته لاړم، په لسو بجو هوسۍ زنګ وواهه، ویلې څه پلان لرې؟

ما وې نن په وخت کور ته ځمه، چې مېلمانه ښار ته راوباسم، چې سودا مودا وکړي.

هغې ویلې: ښه ده، مور هم ځینو شیانو پسې ځو، نن لیدلی نه شو.

ما وې ډېر ښه په مخه دې ګلونه د بیا لیدو پورې.

په یوه بجه کور ته لاړم او هغوی مې په موټر کې ښار ته بوتلل. په ښار کې مو سودا وکړه، ډېر وګرځېدو، مازیګر ناوخته کور ته راستانه شو. سبا ته چې کار ته لاړم، د ورځې یوه بجه وه، چې هوسۍ ناڅاپه زما شعبې ته راننوتله، زه په خپله شعبه کې یوازې ناست وم، ستړي مشي مې ورسره وکړه، ما وې هوسۍ څنګه ناڅاپې راغلې؟ ټیلیفون به دې کړې وای، زه به درپسې درغلی وی.

ـ نه ما وې چې له کاره ونه وځې، زه په ټکسي کې راغلم.

چای مې ورته راوغوښت، زه په لیکلو مصروف وم، ما وې دا لږ کار راته پاتې دی، چې دا خلاص کړم، بیا به ځو. هغې یوه پیاله چای وڅښو، بیا یې خپل بکس ته لاس ورتېر کړ، یو بنډل پیسې یې ترې راوویستلې ماته یې ونیوې. ویلې هن سهار صاحب دا درسره واخله.

ما وې دا د څه شي پیسې دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: پرون نه آبله ورځ مې چې درسره وعده کړې وه.

زه پخپله ځوکۍ چوپ پاتې شوم، هغې پیسې همغسې په لاس کې راته نیولې وې. ویلې ته خو دا واخله. ما ترې پیسې واخیستې، بیا مې په کرار ورته وویل:

هوسۍ ګوره خان کاکا باندې ټول د واده مصارف راغلي دي، دا پیسې زما له طرفه هغه ته ورکړه. د خندا په حالت کې یې وویل:

سهاره ته خبر نه یې مګر زما پلار بې شمېره پیسې لري، خوشې په هغه دغه خلکو یې مصرف کړي. پرېږده چې زما او ستا په واده کې یې ولګوي. دا پنځوس زره مې هم له هغه نه اخیستي دي. ته دا خبرې پرېږده راځه چې ښار ته لاړ شو، ستا د دریشۍ فرمایش ورکړو، زما هم څه ناڅه په کار دي.

مونږ دواړه ښار ته لاړو، لومړی مو زما د دریشۍ ټیکه واخیستله او خیاط ته مو د ګنډلو لپاره ورکړه، بیا بوټ، نېکټایي، کمیس او جرابې مو واخیستې. بیا د هوسۍ ځینې شیان په کار و، هغه مو په نوي ښار کې واخیستل، تر ماښامه مونږه په دې ورځ خپله ضروري سودا پوره کړه.

ماښام ناوخته مې هغه تر کوره ورسوله، زه خپل کور ته راستون شوم، سبا یې په نهو بجو د هوسۍ کره ورغلم، ما وې چې د واده بلنلیکونه راواخلم او خلکو ته یې ولېږم. د خسر په کور کې مې یو شمېر بلنلیکونه رواخیستل او هغه څوک چې زما له خوا باید خبر شوي وای، نومونه مې پکې ولیکل او بیا مې خلکو ته ولېږل. نور بلنلیکونه زما د خسر کاکا زوی خلکو ته ورواستول. د واده تر ورځې پورې مونږ ټول پوره لالهانده او سرګردانه وو. زما کاکا او ماما، مور مې، تندار مې او نور نزدې خپلوان هم راورسېدل. زما کور هم له مېلمنو نه ډک و، د واده ورځ راورسېده، هوسۍ یې ارایشګاه ته د سینګارولو لپاره بوتله. ما ته یې هم نوې دریشي راواغوستله، واده په پنځه و بجو پیل کېده. رابلل شوي مېلمانه د کابل هوټل ته راروان وو. زما له کوره ټول مېلمانه هوټل ته لاړل، یوازې زما د کاکا زوی او ځینې نور نزدې همزولي مې راسره په موټر کې روان شول. یو ښکلی موټر یې ګل پوش کړی و، زه او هوسۍ یې په ګلپوش کې کېنولو، شاته راپسې خدا بزده څو موټرې راروانې وې. د باغ بالا بڼ ته یې په چکر بوتلو، له هغه ځایه بیا په کوټه سنګي راتاو شول، په پل ارتن راتېر شو، په جاده کې ان حضوري چمن ته یې وبستلو. په پل محمود خان باندې راتاو شو، له ارګ مخې نه راتېر شو، هوسۍ راته ورو وویل:

د شاهي کورنۍ هم واده ته راځي.

ما په زړه کې پټ له ځان سره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهاره د بل چا په وزرو الوځې، خبره دې ان تر شاهي کورنۍ ورسېږده.

ماښام خړه لګېده، چې کابل هوټل ته ورسګېدو، په دروازه کې ځینې خپلوان د مېلمنو هرکلي ته ولاړ وو، عکاسي ګانې مو کېږي. موږ له موټره پیاده شو او په کرار کرار دننه هوټل ته روان وو. د هوټل له دروازې، چې وردننه شو د (اهسته برو اهسته برو) غږ مو د هماهنګ په اواز واورېد. هوټل له ښځو نرو ډک و، موږ یې په کرار کرار بوتلو، ترڅو چې د شاه او ناوې ستېج ته ورسېدو. هلته ودرېدو، ښځو او نرو نڅاوې کولې، کټل به مې چې زما د کاکا زوی هم پکې ښکارېده.

مونږ یې بیا کېنولو، زموږ د ناستې ځای لوړ و، په هوټل کې ناست خلک مو ښه لیدلی شول. هماهنګ استاد خوږې سندرې ویلې، داسې ګډاګانې کېدلې، چې په خپل عمر مې نه وې لیدلې. کاکا او ماما مې سره د زما د مور زما ترڅنګه ولاړ وو. د هوسۍ ترڅنګه یې مور او د کاکا لورګانې ولاړې وې، ساعت په ساعت به خلک راتلل او موږ سره به یې عکاسي کوله. د واده مبارکي به یې ویله، د شپې تر یوې بجې پورې د واده مراسم روان و. په یوه بجه د واده د ختم او پای سندره هماهنګ وویله. وروسته بیا له هوټل نه خلکو په وتلو پیل وکړ. په پای کې موږ هم له هوټله راووتلو او په ګل کړې موټر کې یې نوي کور ته یووړو. موږ سره یوازې زما خپله کورنۍ کور ته راغله، چې بیا وروسته کاکا، ماما او نور خپلوان زما پخواني کور ته په موټر کې د خوب لپاره ولاړل. یوازې زما مور، تندار او د هوسۍ د کاکا لوڼه زموږ سره په نوي کور کې پاتې شوې، ټول بې خوبه وو، ویده شول. زه په کور کې په هره کوټه کې وګرځېدم راوګرځېدم، په هره کوټه کې د ضرورت وړ شیان پخپل خپل ځای پراته او ځای پر ځای شوي وو. په هره کوټه کې فرش غوړېدلی و، په سالون او دهلېزونو کې ښکلې قالینې غوړېدلې وې، ټول ویده شول هوسۍ یې مخکې خپلې د خوب کوټې ته بیولې وه. زه په سالون کې یوه شېبه کېناستم، بیا راپسې تندار راغله ویلې څه سهاره خپلې کوټه ته! ناوخته دی، له بې خوبۍ نه دې سترګې سرې شوي دي. ما وې ښه ځمه. هغه چې ولاړه، زه هم د خوب کوټې ته ور روان شوم، دروازه چې مې بېرته کړه، په کوټه کې د ښکلي ګروپ سره، سپینه او شنه رڼا وه، له کوټې نه په زړه پورې خوشبویي ختله. ټوله کوټه په ګلونو ډکه وه، د کوټې په منځ کې تخت ایښی و، چې ما د لومړي ځل لپاره دغسې تخت ولید. مخامخ دیوالـه ته الماري ولاړه وه، چې پلې یې شیشه یې وي. د تخت سر ته هم شیشه وه او پښو ته هم شیشه ولاړه وه. ټوله کوټه شیشه شیشه وه، ورو ورو مې د تخت خوا ته ګامونه ور واخیستل، هسې احساس مې کاوه، چې ګنې هوسۍ مې په عمر کې نه وه لیدلې، هغه په تخت کې لا ناسته وه. همغسې هغې هم داسې احساسوله، چې زه یې کله په داسې نیت نه وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلی. په تخت کې ورسره کېناستم، هغه ومسکېده، د واده په شالونو کې یې سر ټیټ نیولی و. ما یې ورو د شال پلو له مخه ایسته کړ، هغې چې راوکاته دومره ښکلې شوې وه، چې سترګو ته مې ورله کتی نشوای. خپلې غټې تورې اوږدې سترګې یې مړې راواړولې، په خندا شوه، غلې شانته یې وویل:

سهاره نن بل ډول ښکلی شوی یې.

ما وې او ته؟ زه داسې فکر کوم، چې په ټوله نړۍ کې به ستا غوندې ښکلې بله نه وي. ما یې له زنې نه لاس لاندې وېست او ورته و مې ویل:

هوسۍ نن به زه او ته د مینې تنده سره ماتوو. هغه وشرمېده او ځان یې په تخت کې واچاوه، لومړی مو خپلو کې سره یو له بله چیچې واخیستې، دواړه سره خوله په خوله شولو، د مینې په خوږو کې سره تر سهاره ورک شوو، د خوږې مینې په خوږه نشه کې د ورځې تر یوولسو بجو پورې ویده پاتې وو. کله چې په یوولسو بجو راویښ شوم او تشناب ته لاړم، دغومره ښکلی تشناب او د ځان د مینځلو تپ مې هم په لومړي ځل ولید، له ځان سره مې وویل: سهاره ورځ دې روانه ده. له تشناب کوله نه وروسته سالون ته ورغلم، لا څوک نه و، بیرون حویلۍ ته ووتلم. په ګلونو کې یو ساعت وګرځېدم، چې دوباره سالون ته ننوتلم، چای تیار و. د هوسۍ د تره لورګانو او زما تندار چای تیار کړی و، هوسۍ یې هم راویوګستله. ډېره شرمېدله، رنګ یې وهلی و، پخوانۍ هوسۍ نه وه. زما ترڅنګه یې کېنوله، چای مو وڅښلې، هغوی راپورې ټوکې ټکالې کولې، موږ دواړه شرمېدلو. بیا لږ ساعت وروسته کاکا دوی راغلل. هوسۍ ورپاڅېده، لاسونه یې ورمچې کړل، سترې مشې یې ورکړه، ټول په ګډه سالون کې کېناستو. د غرمې له ډوډۍ نه وروسته کاکا دوی کلي ته د تللو نیت وکړو، ویلې شپې مو ډېرې شوې دي، ښه شوه دا واده خدای په خیر سره تېر کړو، مونږ به درنه ولاړ شو. څه موده پس به تاسې خامخا کلي ته راشئ.

ما وې ښه کاکا جانه، یوه میاشت وروسته به موږ کلي ته که خدای کول درشو. هغوی مو موټر کې پل محمود خان ته یووړل، ګاډی تیار ولاړ و، وروختل او د کلي په لور روان شول.

مور او د کاکا زوی مې راسره پاتې شول، ما وې کله چې مونږ کلي ته تللو، دا به هم راسره یوځای ولاړ شي. مور مې ډېره خوشاله وه، پېنځه وخته لمانځه کې به یې زما خسر او خواښې ته دوعا کوله. پخوانی کور مې پرېښود او په خاوند مې وسپاره. زموږ نوی ژوند په نوي کور کې پیل شو. د ژوند هره شېبه ډېره ښه تېرېده، هوسۍ زما د مور ډېر قدر او عزت کاوه، په هغې هم خپله نږور ګرانه وه. څو ورځې به د هوسۍ د پلار له کوره مونږ ته پخه ډوډۍ راتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوې اوونۍ نه وروسته هوسۍ پلار کره د اومې لاړه. زه، د تره زوی او مور مې یوازې په کور کې پاتې شو. له معمول سره سم به خپلې دندې ته تلمه، د هوسۍ پخوانی موټر راسره و. نوی موټر د هوسۍ سره و، زموږ په دې نوي کور کې یخچال او مکمله اشپزخانه او نور ټول سامان او لوازم یې پوره و. د منې موسم رانږدې کېده، ګرمي ورځ په ورځ کمېده، شپه مخ په یخېدو وه. د هوسۍ له راتلو سره مې اقتصادي ستونزې حل شوې وې، کور مې ودان شو، دوستان او ملګري مې زیات شول. خپله دنده مې په ښه توګه سرته رسوله، کله ناکله مې ملګري او د څانګې رئیس او مدیران مېلمانه کول. په هغوی ټولو زه ګران وم. همدا وجه وه، چې څو ورځې وروسته یې د نشراتو د رئیس په توګه وټاکلم. په لږ وخت کې مې اړیکې تر وزیره ورسېدل. یوه شپه مې د اطلاعاتو او کولتور وزیر او ځینې رئیسان مېلمانه کړل. زما خسر یې پېژانده، په همدې ترتیب سره مې تماسونه زیات شول.له خسر سره د شاهي کورنۍ یوه دعوت او مېلمستیا ته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

پـه مېلمـستیا کـې پخـواني پاچـا اعلحـضرت محمـد ظـاهر شـاه او د هغـې مېـرمن د شـاهي کـورنۍ نـور غـړي، عالیرتبـه مـامورین، جنـرالان حاضـر وو. زه او هوسـۍ د خسـر پـه شـمول پـه دغـه شـانداره محفـل کـې پـه يـوه مېـز سـره يوځـای ناسـت وو. مـا پـه دغـه محفـل کـې د خپـل خسـر پېژنـدګلوي ولیـده. دی یـوازې ظـاهر شـاه تـه ورغـی، روغبـړ يـې ورسـره وکـړو او نـور زیـات راغلـي مېلمانـه زمـا خسـر تـه سـتړي مـشي تـه راغلـل. پـټ پـه زړه کـې د خپـل خسـر پـه شخـصیت پـوره خوشـاله شـوم، د شـپې تـر اخـره پـورې مـونږ پـه زړه پـورې موسـیقي واورېـده. د هوسـۍ نـږه سـاعت تېـر شـو، ورو ورو د هغـې وخـت ځینـو لویـانو د خپـل خسـر پـه سـیوري کـې او هـم يـې د خپلـو لیکنـو او راډیـويي داسـتانونو پـه وجـه پېژنـدلم. مـوږ د کـور کـارونو لپـاره مـزدوره نیـولې وه، هرڅـه بـه يـې راتیـارول، د پخلـي او خاصـو کـارونو لپـاره مـو يـوه بلـه ښـځه نیـولې وه، چـې پـه اشـپزۍ پـوره پوهېدلـه. لـه يـوې ورځـې نـه مـو بلـې تـه ژونـد پـرمخ روان و. هوسـۍ د پـلار لـه کـوره ښـې ډېـرې پیـسې راوړې وې، چـې پـه بانـک کـې مـو ذخیـره کـړې وې. زمـا پـه معـا روزمره ژوند تېرېده، څه موده وروسته مونږه خپل کلي ته د تللو نیت وکړو.

مـور مـې تـل راتـه ویلـې، چـې کلـي تـه بایـد لاړ شـو کـور مـو خوشـې پرېښـی دی، هوسـۍ هـم د کلـي تـګ تـه لېوالـه وه. د شـپې لـه خـوا مـو تـصمیم ونیـو او خسـر تـه مـې د کلـي د تـګ وویـل. هغـوی وویـل لاړ شئ، څـو ورځـې بـه مـو ښـې تېـرې شـي. سـبا تـه د پنجـشنبې ورځ وه، د کـور خدمتګارو تـه مـې وویـل، پـه کـور بـه پـام کـوئ، هغـوی بـې هغـې زمـونږ د کـور پـه پیـاده خـانو کې اوسېدل، شپه او ورځ يې کور ساتلو.

سبا سـهار وختـي مـونږه بـازار تـه لاړو، د کلـي د کـور لپـاره مـو سـودا سـودا وکـړه. د هوسـۍ نـوی مـوټر مـو د هغـې د پـلار پـه کـور کـې ودراوه. پـه پخـواني ګـاډۍ کـې مـوږه کېناسـتو، لـه کابـل نـه مـو د ننګرهـار پـه لـور حرکـت وکـړو. زمـا لـومړۍ ځـل و، چـې د جـلال آبـاد پـه سـړک مـې مـوټر چلـول پیـل کـړل. پـل محمـود خـان نـه ورتېـر شـو، پـه صـنعتي سـیمه ورغلـو، د سـترګو پـه رپ کـې د حربـي پوهنتـون لـه مخـې نـه تېـر شـو او تنګـي تـه ورسـېدو. مـاهیپر تـه چـې نـږدې شـو ادې مـې خـوب وړې وه. د کاکـا زوی خـو ان لا مخکـې سـترګې پټـې پټـې کېـدې. هوسـۍ پـوره غـره کـې د اوبـو ځړوبـې تـه کتـل، د غـره د جګـو ګړنګونـو پـه سـيل بوختـه وه. همـدا يـې راتـه وې: سـهاره پـورې د غـره منظـره څـومره ښـکلې ده. مـا وې هـو دا خـو ددې غرونـو ښـکلاګانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، کـه د کـونړ د غرونـو منظـرې ووینـي، پـه تېـره بیـا تـر برګـي مټالـه پـورې د غرونـو او درو ښاېست وګـورې، پـه لیـدو بـه یـې مړه نـه شـې. دا کابـل او نـور بـه دې بیخـي لـه یـاده ووځـي او یـا خـو چـې د سـوات پـه ښـکلاګانو ورچکـر شـې واپـس بـه تـرې راونـه ګرځـې. سـهاره خـدای تـه وګوره ورله بو مې ځه... !

ــ که ژوند باقي و او وخت مو پیدا کړ، خامخا به دې ورته بوځم.

هوسۍ وخندل ـ دا به کله وي؟

ــ مـا خـو درتـه وویـل کـه ژونـد یـاري وکـړه دا ټـول بـه وګـورو ! پـه همـدې خبـرو خبـرو کـې لـه مـاهیپره ښـکته شـو، مـوټر مـې پـه ببـړه چـلاوه، هوسـۍ د سـړک دواړو خـواو تـه کتـل، د نـور څـه پـه فکـر کـې نـه وه. سـروبي تـه ورسـېدو، مـوټر مـو ودراوه. د سـیند پـه غـاړه مـو دمـه کولـه. مـور مـې، هوسـۍ او د کاکـا زوی مـې لـه مـوټره راښـکته شـول. زه هوټـل تـه ورغلـم هـوټلي تـه مـې د ډوډۍ وویـل. د هوټـل شـاګرد راتـه ان د سـیند غـاړې تـه ډوډۍ راوړه. هوسـۍ دواړه پـښې اوبـو کـې اچـولې وې او سـیند تـه یـې کتـل. د ډوډۍ پـه چـرت کـې هـم نـه وه. لـه دمـې وروسـته بیـا د جـلال آبـاد پـه لـور روان شـو. هغـې وخـت کـې سـړک پـوخ و، مـوټر ګړنـدی روان و.

د لغمـان پـه کـڅ کـې رانـه هوسـۍ پوښـتنه وکـړه، ویلـې سـهاره دا پـورې کـوم ځـای دی، چـې هوار معلومېږي؟

ما وې دغه لغمان دی.

هغـې ویـل: دا خـو ښـه پراخـه مځکـې لـري. هلتـه لیـرې جـګ جـګ غرونـه ولاړ دي. څـومره ښه.

ــ هوسۍ تا خو یوازې کابل لیدلی دی، زمونږ ټول افغانستان ښکلی دی.

پـه دې خبـرو کـې لا وو، چـې لـه درونټـې نـه تېـر شـو او پـه لـږه شـېبه کـې جـلال آبـاد تـه ورسـېدو. هوسـۍ تـه د جـلال آبـاد ښـار نـوی و، هـرې خـوا تـه یـې حېـران حېـران کتـل. د جـلال آبـاد ګرمـۍ یـې پـه مـخ خـولې رامـاتې کـړې. پـه ټـول ښـار کـې مـې مـوټر وګرځـاوه، مـا وې چـې دوی ټـول ښـار ووینـي. بیـا مـې مـوټر ودرولـو، یـوه هوټـل تـه د چـای څښـلو لپـاره وختـو. لـه دمـې وروسـته مـو تـازه میـوې لـه ځانـه سـره واخیسـتې او د کلـي پـه لـور مـو حرکـت وکـړ. مـازیګر کلـي تـه ورسـېدو، سـړک د کلـي لـه اړخـه تېـر شـوی و، پـه هغـې وخـت کـې بـه دغـه کلـي تـه پنځـه شـپږ مـوټرې ورځ کـې ورتلـې. مـوټر مـې ښـه د کلـي نـږدې څنـګ تـه وروسـت، نـور نـو سـړک وړانـدې بـل کلـي تـه غځېـدلی و. مـوټر مـې د سـړک ترڅنګـه د یـوه کلیـوال د کـور دیـوال پـورې ودراوه. د کـور والا تـه مـې وویـل چـې پـه مـوټر درسـره پـام کـوه. هغـه خـو پېژنـدلم، لـومړی یـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړي مشي وکړه، بیا یې پوره ست وکړو، خو موټر تري کور ته روان شو. خړنی لا نه وه لګېدلې، چې د خپلې کلا دروازې ته ورسېدو. له موټر نه مو سامانونه ورسره اخیستي و، د کلا په دروازه لا ننوتلي نه وو، چې شاوخوا د چم خلک ښځې او نر حېران پاتې وو، هر چا به موټر ته راکتلو چې ا سهار له مور، وراره او کومې ښځې سره له کومه راغلل؟ دننه چې ورننوتلو د کور لوی واړه مخې ته راغلل. کاکا مې هم راغی، مور مې ټولو ته وویل:

دا مې ننګور ده هوسۍ جانه. د ستړي مشي او روغبړ نه وروسته هوسۍ د کلا دیوالونو ته کتل، هغې ته هرڅه نوي و، حېرانه پاتې وه. د کاکا مېرمن او نورو اولادونو یې له هوسی نه ګرد ګرد تاوېدل. ما غلي شان هوسۍ ته وویل:

دا ټول ستا د قدر او عزت په خاطر درسره نژدې کېږي.

هغې وې هو زه پوهېږم. د ماما کور ته یې یو ماشوم ولېږه، وروسته مو کتل چې ماما سره د خپلې مېرمنې او زامنو راغلل. د کاکا نور زامن او لوڼه هم راغلل. زموږ کلا کې شور ماشور جوړ وو، چرګان حلال شول، د ماښام ډوډۍ تیاره شوه. نارینه په سالون کوټه کې ډوډۍ ته کېناستل او ښځې په بله کوټه کې ډوډۍ وخوړه. په دغه شپه هغوی ټول زموږ په ورتګ او بیا په ځانګړې توګه د هوسۍ په ورتګ او لیدو بې حده خوښي کوله. د شپې له خوا په سالون کې ګپس لګېدلی و، ځکه چې په کلي کې برېښنا نه وه. تر نیمې شپې ټوکې ټکالې او ساعت تېري وه، د شپې هغوی خپلو کورونو ته لاړل او موږ په خپله کلا کې پاتې شو.

په پای کې زه او هوسۍ په کوټه کې پاتې شو. مور مې راغله ویلې زویه ستا د خوب کوټه تیاره ده، خپلې کوټې ته لاړ شئ، کرار ویده شئ. موږ دواړه خپلې کوټې ته لاړو. کوټه یې داسې جوړه کړې وه، لکه د واده د شپې لپاره چې تیاره شوې وي. کوټه د ګلونو او شالونو نه ډکه شوې وه، د کوټې په منځ کې دوه کسیز پالنګ یې کټ جوړ شوی و. تر سهاره پورې مو ښه خوب په کې وکړ. سبا ته د کلي ښځې او نر زموږ ستړي مشي او مبارکۍ ته راتلل. په کور کې مو واورېدل، چې د کلي خلک رانه د واده ډوډۍ غواړي. له ډېرو نه خو مې واورېدل، ویلې سهار صاحب موږ ته باید د واده شیریني راکړي. په کور کې مې له کاکا دوی سره مشوره وکړه، چې د کلي خلکو ته د واده ناری ورکړو ټول وویل: یو غویی به حلال کړو او د کلي ټولو خلکو ته به ډوډۍ تیاره کړو.

دوه ورځې وروسته مو یو غویی واخیست او وریجې مو هم په کلي کې واخیستې، وړه خو په کور کې تیار وو، خلکو ته مو استازي ولېږل، چې د جمعې شپې ته د واده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ ته راشي. يوه ورځ مخکې د چم ګاونډ خلک او خپلوان زمونږ په حجره کې راټول شول. سبا ته د واده د ډوډۍ پروګرام، د غويي حلالول، د وريجو پخلی، د غوښې او نورو اشپزۍ کارونه سره وويشل شول. د شپې له خوا ته خپلوانو ښځو او انجونو زمونږ په کور کې چمبې وهلې او سندرې يې ويلې. په حجره کې هم ځوانان راټول شوي وو. يوه ډله سندرغاړي راغلي وو، چې د ماښام ډوډۍ نه وروسته يې مجلس پيل کړو. ډېرې خوږې سندرې يې ويلې. د منګي او سيتار سره د يکه زار او ټپې غږونه پورته کېدل. ان د سهار تر ازانه پورې ټنګ ټکور روان و. هوسۍ په خوښيو کې دومره ډوبه وه، چې زه يې لا هېر کړی وم. زه يې بيخي له ياده وتلی وم.

په سبا ته سهار وختې د کلا مخې ته خلک راټول شوي وو. چا غويي حلالولو، چا ديګونه باندې کول او ځينو لرګي ماتول. د کلا د دروازې څنګ ته د حجرې دوه غټې غټې کوټې او دالان د کټونو نه ډک شوي وو. د کلي نزدې خپلوان او د چم ګاونډ خلک او ځينې مېلمانه په کټونو کې ناست وو، چا کيټي کولې، چا کار کاوه. ماشومانو منډې رامنډې وهلې. د ننه کلا کې هم ډېرې ښځې راغونډې شوې وې، له ښځو او ماشومانو نه کلا ډکه وه. هوسۍ ته يې د واده جامې اغوستې وې، ماته يې هم نوې جامې او تور واسکټ راواغوست، توري نوې څپلۍ يې راپښو کړې، نوې ريښمينه لونۍ يې راپه کړه. راته وې ويل، چې له ډوډۍ نه وروسته به له هوسۍ سره يوځای ودرېږې، چې عکاسي درته وکړو. خپلو همزولو به راته ويلې سهاره ډېر ښکلی شوې يې؟ ما به له هر يوه نه مننه کوله، خو ورته مې ويلې، چې عکاسي او ودرېدل د کلي رواج نه دی.

په حجره او دېره کې په ټولو مېلمنو ګرځېدلم، زمونږ د کلا مخې ته شنه لوګي پورته کېدل، په حجره او دېره کې ناست خلک خوشاله معلومېدل. له دولسو بجو نه اېسته د کلي خلک حجرې ته راغلل، دېره او حجره له خلکو نه ډکه شوه. ډوډۍ ورکول پيل شو. د کلي خلکو شمېر تقريباً څلورو سوو ته رسېده، سره د ماشومانو. د کلي ځينې ښځې هم دننه کلا ته راغلې وې، چې هغوی ته دننه ډوډۍ ورکړل شوه. تر دوو بجو پورې ډوډۍ روانه وه. هرڅه پوره او پرېمانه وو، ټولو ويلې چې د لومړي ځل لپاره مو داسې ډوډۍ وخوړه. وروسته بيا په کلي کې زمونږ د واده ډوډۍ او ازه خوره شوې وه. خلکو به چې ډوډۍ وخوړه، د تلو په وخت کې مې ورسره مخه ښه کوله. تر درې بجو د ډوډۍ پروګرام پای ته ورسېده. مونږ هم ډوډۍ وخوړه، بيا يې زه دننه بوتلم کتل مې چې هوسۍ يې په پالنګ کې کېنولې ده او ښځې ترې تاوې دي. زه له شرمه بېرته راستون شوم او حجرې ته ورغلم. حجره خو لا د خلکو نه ډکه وه، د هر چا مخې ته چای اېښی و، د شپې له خوا د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همزولـي او نـور خلـک بيـا راټـول شـول، منګـي وتـړل شـول، د کلـي سـيتار چـې د منګـي والا سـره ناسـت و او پـه خپـل ځونـډي دار سـېتار يـې ګـوتې وهلـې، دربـم تـن خپلـې مخـې تـه باجـه ايښې وه. لږه شېبه وروسته د ساز او نغمې غرب جوړ شو، تر نيمې شپې مجلس و شو.

د واده مراسـم پـه کلـي کـې ښـه سـرته ورسـېدل. دوه درې شـپې وروسـته خپلوانـو هـر يـوه پـه وار سـره مـونږ تـه مېلمسـتياوې کولـه. مېلمسـتياګانې چـې خلاصـې شـوې، بيـا بـه پـه مـوټر کـې ليـرې ځـايونو تـه د سـيل او سـاعت تېـرې لپـاره تلـو. هوسـۍ راتـه څـو ځـل وويـل: سـهاره کابل ته زړ نه ځو.

زمـا د رخصـتۍ لـه ورځـو نـه سـوا يـوه اونـۍ نـوره هـم تېـره شـوې وه، هوسـۍ تـه مـې د کابـل د تلو وويل.

د هغـې هـېڅ زړه نـه کېـده، مـا وې بـل ځـل بـه ډېـرو شـپو لـه راشـو، اوس همـدومره بـس دی. کاکـا سـره مـې د کـلا مخـې تـه پـه خپـل پټـې کـې د بـاغ د جوړولـو مـشوره وکـړه، هغـه وې پـسرلي کې بـه بـوټې واخلـم او بـاغ بـه جـوړ کـړم. مـونږ کابـل تـه د تلـو نيـت وکـړو. مـور مـې ويلـې دا ځـل درسـره نـشم تـلای، ځکـه چـې دلتـه کـور کـې هـم څـوک نـشته دی، يـو د کاکـا زوی دې دلته راسره دی. دا خو اوس هغه پخوانی کور نه دیو څوک به رانه غلا وکړي بچی.

ـ مورې ! موږ نه به غله څه يوسي او بيا په دې کلا راختل خو ډېر ګران کار دی.

ـ زويـه دا خـو څـه کابـل نـه دی، چـې پـوليس دې پـه هرڅـه پـام کـوي، هلتـه خـو شـپه هـم لکـه د ورځـې پـه شـان رڼـا وي، څـوک بـه څـه غـلا وکـړي. دلتـه خـو کلـی دی اوس هـم د چـا سـترګې راتـه نـه غړېږي، رښـتيا چـې ښېګـاه تـه درتـه سـپېلني لـوګی کـړم، چـې لـه نظـره نـشې. د خلکـو درپکې سترګې دي، سترګې نه دې چونه کوي.

ـ مورې که ستا رضا وي، نو سبا ته به په خير سره مونږه کابل ته لاړ شو.

هغـې وې ډېـره ښـه ده زويـه لاړ شـه، چـې غيـر حاضـر نـه شـې. ښېګـاه تـه مـې خپلـوان راټـول کـړل، پـس لـه ډوډۍ نـه مـې لـه هغـوی نـه د تللـو اجـازت واخيـست، هغـوی ټولـو مـونږ تـه دوعـاوې کـولې. سـبا يـې تـرې پـه دوعـا او سـپا رارخست شـو. مـور مـې اوښـکې تـويې کـړې، هوسـۍ يـې لاس او پـښې ښـکل کـړل، لـه خپلـې خوابـې سـره يـې اوښـکې تـويې کـړې، خـدای په اماني مو ترې راواخيسته او کابل ته مو حرکت وکړو.

د جـلال آبـاد پـه ښـار کـې مـو د خـان کاکـا دوی لپـاره مـالټې او سـنترې، ګنـډېرۍ ورسـره واخيسـتې او بيـا د کابـل پـه لـوري روان شـو. پـه درونټـه کـې مـو د څـو دقيقـو لپـاره د ننګرهـار د پوهنتـون ودانـۍ او بڼ لـه نـږدې نـه وليـد. درونټـې لـه بنـده، چـې ورتېـر شـو د ډنـډ پـه غـاړه مـو د ماهيـانو پـروژه وليـده. پـه ډنـډ کـې دومـره هيلـۍ ناسـتې وې، چـې د اوبـو مـخ يـې پوښـلی و. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لغمان په کڅ ورغلو وړاندې دډاک په منځ کې پخوانۍ سپینه او خړ بخښنه تاڼه ښکاریده. له کڅ نه تیر شو د اروابناد الفت صیب زیارت ته مو دوعا وکړه. ځای په ځای هوټلونه وو، د لارې مساپرو پکې دمه کوله. د هوټلو مخې ته به څو ګاډي ولاړ و. سروبي نه راښکته مخامخ د پورې غره د یوه ګړنګ لاندې د سیند په غاړه مو دمه وکړه. موټر مو د سړک پر څنګ کې ودرولو او مونږ سیند ته نږدې ورښکته شو. هلته د یوې هوارې تیږې په سر سیند ته ورځېرمه کېناستو. لومړی مو کباب کړی چرګ چې مور مې راته ایښی و، راواخیست، ډوډۍ مو وخوړه. د سیند شور د غره منظره او ښکلې طبیعت زړه راښکونکی و. هېڅ زړه مو نه کېده، چې له دغه ځایه راپاځېدلي وای. له ډېرې دمې وروسته مو بیا حرکت وکړو. په سروبي راتیر شو، د ماهیپر غرونو ته ورنږدې شو. د ماهیپر په تړۍ کې هوسۍ بیا د پورې غره ښکلې منظرې ته متوجې وه. له ځان سره یې ویلې: څومره ښکلی غر دی؟ د اوبو خړوبې له یوه ګړنګ نه و بل ته د مرغانو الوتل دا څومره په زړه پورې دي. هغه لا د غرونو په تماشه وه، چې تنګي ته ورسېدو. په لړه شېبه کې د حربي پوهنتون نه تیر شو، پل محمود خان ته چې ورسېدو، مازیګر و، کور ته چې ورسېدو، هوسۍ سمدستي خپلې مور ته ټیلفون وکړ، حال احوال یې واخیست، ما هم ورسره خبرې وکړې. هغه ډېره ټینګه شوه، ویلې مونږ کره راشئ، خو هوسۍ ورته وویل:

موري ! سبا شپې ته به درشو، اوس ډېر ستړي یو، چې استراحت وکړو. ما هم ورته وویل. خان کاکا په کور کې نه و، ما وې سبا ته درځو په خان کاکا سلام وایه.

مونږه رښتیا چې ستړي وو، د ماښام ډوډۍ نه وروسته په وخت ویده شو. خدمتګارو ته مو میوې او ځینې شیان ورکړل، هغوی له مونږه سره ډېر خوشاله وو. په ډېره ښه توګه یې زمونږ د کور ساتنه کوله، مونږه د تنخواه نه علاوه ډوډۍ هم ورکوله. زمونږه اشپزه ډېره صادقه او ښه ښځه وه. زمونږ په هر څه یې د خپل کور غوندې پام کاوه. هغې ایکې یوه لور درلودله، مېړه یې پخوا مړ شوی و. د پلار کور یې په شمالي کې و، کله ناکله به یې مور و پلار ورته راتلل. یوه بله خدمتګاره وه، چې هغې به د کور جارو کوله او کالي به یې پرېمینځل. د ماښام ډوډۍ نه به وروسته خپل کور ته تلله. د هغې کور زمونږ د کور ترڅنګه و. په دې شپه هغوی دواړه مونږه په وخت رخصت کړې، مونږه د شپې خبرونه واورېدل او بیا سمدستي مونږه دواړه ویده شو.

سبا ته پخپل وخت وظیفې ته لاړم، ځینې شیان لکه شات او یو لږ څه د غوا سوچه غوړي مې رئیس صاحب ته یوړل. د خپل سفر خبري مې ورته وکړې، چې څنګه په دروازه ورننوتلم، رئیس صاحب رپاځېد، غېږ کې یې ونیوم. لومړی یې ستړي مشي وکړه او بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راته مبارکي وويله. ما وې: د څه شي مبارکي دې راکړه رئيس صاحب؟

هغه وويل: د رياست منظوري دې راغلې ده. په لومړي بست کې رئيس مقرر شوی يې. يو ساعت ورسره کېناستم، بيا يې راته وويل: سبا ته به دې پخپله نوې څوکۍ کېنوو، نن دې خپله پخوانۍ دنده مخې ته يوسه. خپلې شعبې ته لاړم او په کار مې پيل وکړو. لږ ساعت وروسته ډېر کسان راته شعبې ته راغلل او مبارکي يې راکړه. ما سره خو د رياست د څوکۍ دومره خيال نه و، ولې نورو مامورينو ته دا لويه خبره وه. په څلورو بجو چې کور ته راغلم، هوسۍ ته مې کيسه تېره کړه، هغه هم خوشاله شوه، وې ويل: زما قدم درته نيک شو، دواره رئيس شوې.

ما وې: هوسۍ نو دا څوکۍ به ماته څه راکړي، چې دومره.... !

ـ دا څوکۍ ستا شخصيت لوړوي، ايله به په پېنځه وکې ياد شې.

ـ څوکۍ او معراج موقتي شی دی، سړی بايد خپل شخصيت او اهليت ولري. په ټولنه کې د درانه سړيتوب وزن معلوم وي، ولې نه څوکۍ هم ښه شی دی، مګر زړه ورپورې تړل نه دي په کار. کله خو د نن شاه سبا ته ګدا کېږي هم.

ـ سهاره ستا سره يې څوک نه شي ويلې. په خندا شوه او وې ويل: زه به درته هم د ګلو ګېډۍ دروړم.

ـ چې رشتيا رابانديې وايې، ته چې راسره يې، زما هر څه دي. ماته په ژوند کې دا نور شيان نسبي دي، باور يې نه دی پکار. هغې راته له اشپزخانې نه يوه پياله چای راوړو او بيا مې ترڅنګه په کوچ کې کېناسته. ما د کور د ټيلفون نه د هوسۍ مور ته ټيلفون وکړو، د خپل رياست خبره مې ورته وکړه، هغه خوشاله شوه، بيا مې خسر سره هم خبرې وکړې. هغه هم ډېر زيات خوشاله شو. له هوسۍ سره يې هم خبرې وکړې. هوسۍ راته په ټوکو کې ويلې هلکه اوس به درته پس له دينه رئيس صاحب وايم.

ـ نه نه هوسۍ ! پام کوه زه خو ستا همغه سهار يم، دا شيان زما او ستا په منځ کې نه ځايېږي.

ـ ښه ده زما زړه هم په سهار خوشالېږي، تل به د سهار غږ درته کوم.

رښتيا هم زموږ مينه له يوې ورځې نه بلې ته زياتېدله، ترڅو به چې له وظيفې نه کور ته رسېدمه، هغه به له انتظاره ستړې ستړې وه. زه به چې کور ته ورغلم، لکه د ګل غوندې به وغوړېده، وبه يې خندل او ډېره شېبه به يې غېږ کې نيولی وم.

زموږ ژوند ښه تېرېده، يو څه پيسې مو په بانک کې ذخيره کړې هم وې، له هېڅ مشکل سره مخامخ نه وو سبا ته د جمعې ورځ وه، موږ وختي د هوسۍ د پلار کره ولاړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـوی پغمـان تـه د تلـو نیـت کـړی و ، زمـونږ پـه ورتـګ خوشـاله شـول، ویلـې بـه شـوه چـې راغلـئ، پـه ګـډه بـه میلـې تـه لاړ شـو. سـامان او خـوراکي مـواد او د کبـاب نغـری او سـیخونه مـو هـم ورسـره واخیسـتل. پغمـان تـه لاړو. کتـل مـو چـې پـه دغـه ورځ پـه پغمـان کـې د خلکـو ګڼـه ګونـه دومـره زیاتـه وه، چـې پـه سـړک بانـدې د مـوټرو د تېرېـدلو چـاره نـه کېـده. پـه ډېـر ځنـډ سـره پـه کـرار کـرار د درې خـولې تـه ورسـېدو. پـه خـوارۍ سـره مـو يوځـای پیـدا کـړو او پکـې کېناسـتو. دسـتي مـو ځـای مـای برابـر کـړوو د هوسـۍ د کاکـا زوی د کبـاب لـوګي پورتـه کـړل. نـورو خلکـو هـم چـا اتـڼ اچـولی و ، ځینـو سـندرې ویلـې، چـا مـړزان جنګـول او چـا هـم کبابونـه پخـول. یـو شـور ماشـور او پـه زړه پـورې مېلـه وه. تـر مـازیګره مـو بـه سـاعت سـره تېـر شـو ، مـازیګر ناوختـه کورونـو تـه راسـتانه شـو. سبا یـې چـې خپلـې دنـدې تـه لاړم، زمـونږ رئـیس راتـه وویل:

سـهاره ! راځـه چـې د نـشراتو ریاسـت تـه ځـو ، معـین صـیب راځـي، ستاسـې د معرفـۍ پـه هکلـه مـونږه د نـشراتو ریاسـت تـه ورغلـو. کتـل مـو چـې د بېلابېلـو څانګو مـامورین هـم راټـول شـوي دي. پـه دې کـې معـین صـیب راغـی، لـه سـتړي مـشي وروسـته یـې پـس لـه لـږې شـېبې نـه مـامورینو تـه زمـا معرفـي وکـړه او څـو خبـرې یـې وکـړې. مـا هـم پخپـل وار سـره څـو جملـې وویلـې. معـین زه پـه څـوکۍ کېنـولم او ټولـو چـک چـک وکـړو ، چـای او شـیریني وخـوړل شـوه. زه له دغې ورځې نه وروسته د نشراتو رئیس شوم.

څـه مـوده وروسـته مـې اړیکـې لـه لـوړو چـارواکو سـره وغځېـدې، پـه ریاسـت کـې راتـه د مقـالو او راډیـویي داسـتانونو تـه زمینـه برابـره شـوه. هـم بـه مـې مطالعـه کولـه او هـم بـه مـې لیکنـې کـولې. کلـه بـه مـې چـې پـه کومـه مقالـه او کومـه لیکنـه کـې د وخـت نـاخوالو تـه پکـې کلکـه ګوتـه ونیولـه، لـه پاسـه بـه راتـه یـو نـیم ټیلفـون کېـده ، ویلـې بـه یـې: پـام کـوه دغـه شـیانو تـه ګـوتې مـه وروړه، چـې لـه ریاسـته بـه دې ایـسته کـړي. مـا خپلـې لیکنـې همغـسې دوامـداره کـولې، د ریاسـت پـه کلونـو کـې دوه درې ځلـې مـې خـارجي هېـوادونـو تـه سـفرونه وکـړل، لکـه روسـیه، هندوسـتان او ایـران تـه. د پاچـا لـه کـورنۍ سـره د خپـل خسـر د هوسـۍ د پـلار پـه پېژنـدګلوۍ بلـد او پـوره اشـنایي مـې ورسـره پیـدا کـړه. پـه ځینـو خاصـو محفلونـو او ناسـتې پاستې کې به مو لیدنه کېدله.

د پاچـاهۍ دورې پـه اخـرو وختونـو کـې پـه هېـواد کـې حـالات بـدل شـول، د کابـل پوهنتـون پـه محـصلینو او د ښـوونځیو پـه شـاګرانو او اسـتادانو کـې سیاسـي بېلابېلـې مفکـورې راپیـدا شـوې. د شـوروي اتحـاد نـه کمونېـستي مفکـوره، د سـعودي عـرب نـه اخوانیـت او لـه چـین نـه مائوېـستي افکـار راخـواره شـول، ځینـې نېشنلـستي ډلـې هـم راوپارېـدې. دغـو ټولـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښلابښلو ډلو له یوې ورځې نه بلې ته چټک ګامونه اخیستل. د کله نه چې په افغانستان کې د لومړي ځل لپاره اساسي قانون منځ ته راغی او د دیموکراسۍ غږ څه ناڅه پورته شو. له همغې ورځې نه بیا سیاسي ډلې ټپلې او سازمانونه پسې لا ښه رابېداره شول، مظاهرې او اعتصابونه پیل شول. په مظاهرو کې به محصلینو او شاګردانو ظاهر شاه ته ردې بدې ویلې او د وخت د رژیم نه به یې سر ټکاوه.

ورځ په ورځ حالاتو کې توپیر پیدا کېده، په ځینو خپرونو کې انتقادي لیکنې او ګوتنیونې پیل شوې، زما په خپل فکر کې څه کوم نوی بدلون نه و راغلی، خپلې لیکنې مې لکه د پخوا په شان جاري وساتلې. هر څومره چې مې له لوړو چارواکو سره تماسونه زیاتېدل، زما په فکر او خواصو کې کوم تغییر نه راتلو. ډېر راته وویل:

سهاره لکه د پخوا په شان چې څنګه وې، همغسې پاتې یې.

ما هم پخپل طبیعي ډول سره له هر چا سره چلند کاوه، ډېرو د ښلابښلو مفکورو خلکو راباندې خپله وسه وکړه، چې مفکوره مې بدله کړي، ما د هېچا زړه نه بداوه، خو راباندې پوه به شو، چې سهار دې خبرو نه دی. په نورمال ډول مې په دولتي چارو او هم ولسي خلکو سره څنګه چې وم، همغسې پاتې وم.

کله چې پاچاهي نسکوره شوه او د داود خان جمهوري دوره راغله، حالات بدل شول. څه ناڅه تغییرات منځ ته راغلل، د بدلون او نوي توب فکر هر چا سره پیدا شو. زمونږ په وزارت کې هم یو ډول تغییرات پېښ شول. زه لا پخپله څوکۍ پاتې وم، د نوي دولت د روحیې په اساس به نشرات کېدل. ما پخپلو لیکنو کې هېڅ ډول تغییر رانه وست. ورځ په ورځ د ګرز او ګروز شېبې زیاتېدلې، د ټول هېواد د ولس په منځ کې ځینې ګونګوسې رااوچت شول. د داود خان د ډلې ټپلې په څنګ کې نورې ښلابښلې سیاسي ډلې ټپلې راڅرګندې شوې، هر چا به خپلې هلې ځلې کولې، ماته به مې خسر خان کاکا تل ویلې: سهاره بچې! که زما منې په هېڅ سیاسي ډله ټپله کې مه ځه، دا څنګه چې یې، همدغسې اوسه.

ما وې: خان کاکا زه نه پوهېږم په ړندو سترګو یانې په کوم سیاست نه پوهېدل او په ډلو کې تګ زما په فکر لویه ناپوهي ده. پرېږده هر څوک او خپل کار یې.

د داود خان په جمهوریت کې زموږه د مطبعې ټول پخواني رئیسان او نور مامورین په خپل ځای پاتې وو، زمونږ د ټولو ترمنځ نېک روابط پخوا غوندې ښه پاتې و.

هوسۍ چې په کور کې تل بې کاره وه، ورځ پ ورځ یې د بدن وزن زیاتېده، ما به ورسره ټوکې کولې ورته به مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسۍ راځه زما سره سکرتره شه، مصروفه به شې. هغې به راته په ځواب کې وويل:
ولې اوس دې سکرتره نه يم څه؟ هغې غذايي رژيم ونيو، په کور کې به يې دننه سپورت هم کاوه، خو يوه خبره کوم، چې ښاېست يې له پخوا نه څو چنده شو. زموږ د دوارو مينه له يوې ورځې نه بلې ته زياتېدله. کله به مې ورته ويلې: هوسۍ زوی يا لور پيدا کړه، چې ساعت دې ورسره تېر وي. هغه به د معمول سره سم په خندا شوه، ويل به يې: ته خو دا وايې ولې بيا به مو دا خوند نه وي. پرېږده چې څه موده ازاد پاتې شو.
په دې کې کړپ شي د داود خان حکومت چپه شو، خلقي دولت منځ ته راغی. سمدستي راته د هوسۍ پلار خان کاکا وويل: بچی اوس خرابه شوه، په وخت د ځان غم وخورئ، دا زموږ لپاره په ګټه نه ده.
رښتيا همغه و چې دوه مياشتې وروسته خان کاکا ونيول شو او پل چرخي زندان ته يوووړل شو. په ما هم وېره راغله، ما وې چې د خسر په جرم کې مې نيسي، لږه موده پس يې له رياسته ايسته کړم او پخپله پخوانۍ شعبه کې مې کار کاوه.
هر څه يو دم بدل شول، ما هم راډيويي داستانونه او مقالې نه ليکلې، د مطبعې رئيسان ټول بدل شول، په هر چا وېره او ډار پرېوت. زه په خسر پسې ډېر وځغلېدم، خو هېڅ خوند يې ونه کړ. هوسۍ به هره ورځ په سرو سترګو ناسته وه، مور يې هم خپه وه، څو ځلې پل چرخي زندان ته زه او هوسۍ له نورو پايوازانو سره به په کتار کې ولاړ وو. تر پايه پورې به مو پښې وچې شوې، خو د خان کاکا نوم د بنديوانو په لست کې نه و. مازيګر به خپه ستومانه بېرته کور ته راغلو. څو ورځې مونږ د هوسۍ له مور سره تېرې کړې، زه به هم هره ورځ خپلې دندې ته تلمه.
څه موده پس مې له يوه تن نه واورېدل، ويلې:
سهاره په خسر پسې دې مه ګرځه، هغه يې وژلی دی. يو ځل په کورنی چارو وزارت کې د مړو کسانو لست ځړېدلی دی، په هغه لست کې به د هغه نوم وګورې.
زه په چالاکۍ سره د کورنيو چارو وزارت ته لاړم، لستونه مې چې له نظره تېر کړل، په يوه لست کې د هوسۍ د پلار نوم ليکل شوی و. کور ته ناوخته لاړم، هوسۍ رانه پوښتنه وکړه، ويلې:
سهاره نن خو دې زما د پلار په باب څه نه دي اورېدلي؟ زه ورته منکر شوم، ما وې نه والله نن زه ډېر وګرځېدمه، خو هېچا راته څه ونه ويل.
ډېرو راته دا هم وويل:
سهاره ته که دې په خسر پسې داسې لالهاند او سرګردانه ګرځې، داسې نه چې د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټېل کې دې څوک ونه نیسي؟

ـ هوسۍ ددې حالاتو نه مې وېره غونډې کېږي. هغې راته وویل:

ـ سهاره نور بس دی ډېر مه ګرځه، خدای ناخواسته څه درپېښ نه شي. خوابښې مې هم راته ټینګتیا وکړه. زه هم بیا ډېر نه ګرځېدمه، خالي د وظیفې ځای ته به لاړم او مازیګر به خپل کور ته راتلم.

حالات داسې شول، چې روسان افغانستان ته راغلل، د هېواد ټولو خلکو جهاد ته ورودانګل، د روسانو او د هغوی د ګوډاګي دولت په خلاف یې د جهاد چیغه پورته کړه. ورځ په ورځ د افغانستان په هره خوا کې جګړه ونښته، دواړو خواو یو پر بل حملې کولې، د ملک حالات ورځ په ورځ خرابېدل ترڅو مجاهدینو د خپل ملک نه بهر په پاکستان کې څو ډوله تنظیمونه جوړ کړل، چې د ځینو بْرنیو هېوادونو له خوا به دغو تنظیمونو ته وسلې او هر ډول مرستې ورکول کېدې.

زه د حالاتو په ډېر سیاسي توب پسې په دې کتاب کې ډېر څه نه لیکم، خو د وخت ناخوالو ته خالي لږه اشاره خو پکار ده. د روسانو له راتګ نه درې میاشتې مخکې مې زوی شوی و، چې اوس مې زوی (بهادر) د درې کالو شوی و، خبره دې ته راورسېده، چې د کابل په ښار کې هم نورې شپې ګرانې شوې، یوه شپه مو د هوسۍ تره سره خبرې وکړې، هغه داسې فیصله وکړه او وې ویل:

سهاره! ته به له خپلې مېرمنې او زوی سره خپل کلي ته ځې، مور او د هوسۍ مور به خپل وطن جنوبي ته ځو، جواب مې لېږلی دی خلک به نن سبا ته راورسېږي او کډه به راته انتقال کړي. تاسې هم خپل کالي او سامانونه خرڅ کړئ، کور مو هم په چا وپلورئ، پیسې ترې نغدې کړئ او پښې وباسئ، په دې ملک کې نورې شپې نه کېږي.

بس همدا فیصله شوه. مونږ سامانونه خرڅ کړل کور مو هم خرڅ کړو او په پټه توګه سره خپل کلي ته ولاړو. مور مې زمونږ په ورتګ ډېره خوشاله شوه، په کلي کې چې ځینې خلک پاتې وو، هغوی هم خوشاله شول. زمونږه په کورنۍ کې یوازې زما کاکا او د هغې مېرمن پاتې وه، ډېر کم خلک په کلي کې پاتې وو، ځوانان او ماشومان خو بېخي پکې نه وو، ټول باجوړ او پېښور ته تللي وو. ځوانان او د پاخه عمر خلک د جهاد په لیکو کې په بېلابېلو تنظیمونو کې تنظیم شوي وو. ما چې حالات ولیدل، په کلي کې هم د شپو د تېرولو شان نه و. دوه میاشتې مو په کلي کې تېرې کړې، خو هره شپه یې مرګ و. یوه شپه مې کاکا ته وویل:

کاکا جانه! دلته خو ګوزاره ګرانه ده، دا هره ورځ مجاهدینو ته ډوډۍ پخول او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

حجره چلول خورا ګران ښکاري. زوی مې وړوکی دی، مېرمن مې په دې کارونو بلده نه ده، مور مې بوډۍ ده او مجاهد رابانده ناست دي، چاته ډوډۍ پخوو، چا سره د نغدو مرسته او له چا سره نورې منډې ترړې اخر به زموږه څه وي؟

کاکا مې يوه شېبه غلی و او بيا يې وويل:

بچې زه خو داسې نظر لرم، چې تاسې له کلي نه نور ځئ، ځان پېښور ته کړئ، دلته اوسېدل ګران کار دی. مونږ به هم درپسې درځو، يو څوک به پيدا کړم، چې په دې کلا کې واوسېږي او په کور او سامان ورسره پام کوي. تاسې يوازې منډې له مخې د ضرورت وړ شيان له ځان سره واخلئ.

مونږه ټولو همدا مشوره وکړه، چې پاکستان ته کډه شو. له همدغې ورځې نه توده جګړه روانه وه، مجاهدو به د روسانو او حکومت په کتارونو حملې کولې او هغوی به باالمقابل توپونه او ټانکونه کليو ته ونيول، هرڅه به يې لوټه لوټه کړل. دولتي الوتکو به هم بمباری کولې. هوسۍ له دغې وضعې سره سخته نارامه وه، خپه او ستومانه وخت پرې راغی. اخر خبره تر مرګ سرحده راورسېده. نوره نو مونږه د کلي نه د وتلو تياری ونيوله. د شپې سره ټول يو ځل بيا په ګډه کېناستو، فيصله مو وکړه چې په لومړي ځل به زه او هوسۍ سره د خپل زوی بادر خان پېښور ته ځو، مور به مې وروسته له کاکا دوی سره يو ځای راپسې راځي. د کلي نه تر پېښوره مو سړي پيدا کړل، چې زمونږه کډه ورسوي. سبا ته مو له کلي نه د تلو ورځ وه. په دغه شپه تر ناوخته پورې کېناستو، د تلو لارې چارې او نور تصميمونه مو سره ونيول. فيصله وشوه، چې سهار به په جاله پورې وځو او ټاکل شوي کسان به مو اخوا ته ور اړوي. د شپې د پرېوتلو په وخت مې هوسۍ ته له خولې ووتل:

هوسۍ! حالات ډېر خراب دي، هره خوا جګړه ده، ډز او ډوز دی، نه ويل کېږي که مونږه دواړو کې خدای ناخوساته کوم يو نه و، هغه بل به يې د ژوند ټوله کيسه ليکي. دا به زما او ستا ترمنځ زمونږ د مينې او ژوند اصلي خبره وي. ما وې دا کتابچه درسره وساته تراوسه مې ساتلې او تر دې ځايه مې رارسولې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربیم څپرکی

هوسۍ راته د سهار په باب خبرې کولې:

ـ سپین سرې بوډۍ، چې امسا یې په لاس کې نیولې وه، پیوندي ځړې او خیرنې جامې یې په غاړه وې، تور سوري وري ټیکری یې پخپلو سپینو ویښتو چولی و، له لیرې زما خوا ته راروانه وه. زه هم لکه د نورو مهاجرو غوندې پخوا راغلې وم او په دې کمپ کې مې شپې ورځې تېرولې. سپین ږیرې او بې وسې وم کوم کار رانه نه کېده، خالي لارې او کوځې به مې څارلې. سپین سرې بوډۍ راروانه وه زما خوا ته رانږدې شوه، زما دسترګو دید کم شوی و، ځوک مې په اسانه، نه پېژندل. بوډۍ ته ښه متوجې شوم لکه د لېونۍ په شان په نری لاره راتله. چپلکې یې پښو وې د څپلکو ونډني یې شلېدلی و، په سختۍ سره یې ګامونه اخیستل. نرۍ ډنګر کې بوډۍ، چې سترګې یې خچنې او په یوه سترګه کې یې اوښکه ډنډ ولاړه وه، د سر د ویښتانو سپینه څنه یې باد رپوله. د خپل خیرې ټیکري پېڅکه یې په یوه لاس ټینګه نیولې وه، په بل لاس یې امسا نیولې وه، خپلې لارې ته یې کتل. ورو ورو یې قدمونه اخیستل، زه د هغې د لارې په سر په یوه نړېدلي دیوال ناست وم، هغه چې دوه درې ګامه رانږدې شوه، ما پرې غږ وکړو:

ـ ترور ستړې مشې.

ویل یې: خدای دې وبښه.

پښه یې ونیوه، ورو شوه ما پلو یې راوکاته، وې ویل:

وروره د ناصر باغ کمپ ته کومه لاره تللې ده؟

ما وې ترور همدا مخامخ لاره ورغلې ده. ترور یوه پوښتنه درنه کولی شم؟

هغې په داسې حال کې چې د مرۍ غوټه یې ښکته پورته تله، امسا یې ولګوله، ځان یې ټینګ کړو، وې ویل: ولې نه؟ وروره مهرباني وکړه.

یوه شومه چې بوډۍ سواد لري، ترور ته راشه دلته کېنه، لږه دمه برابره کړه، تر کمپه به دې زه ورسوم، هغې دوعا راته وکړه ویلې وروره الله دې ژوندی لره. هغه په ډېر زحمت سره کېناسته، سوړ اسویلی یې له خولې وخوت، ویې ویل:

چا راته زموږ یو کلیوال راښودلی دی، په همدې کمپ کې اوسېږي، ډګروال صابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو مېږي، د هغه کره ورځمه. نه پوهېږم چې څرنګه يې پيدا کړم.

د ډګروال صابر په اورېدو مې نبغ ټوپ وکړو، چوپ پاتې شوم، هغې راته کړه:

وروره! ته خو به دغه سړی نه پېژنې؟

ما ورته وويل: دا کوم صابر دی؟ په کمپ کې خو يو صابر دی، چې هغه.....

بوډۍ زما خبره ونيوله، وې ويل:

زموږ د کلي دی.

د کلي نوم يې واخيست (په زړه کې مې شک راغی، ما وې همدغه خو زه يم کنه. ما وې ښه به دا وي چې کور ته يې بوځم او سمه پوښتنه ترې وکړم).

ـ راځه ترور چې کمپ ته لاړ شو. زه ترې مخکې او هغه راپسې شوه، تر کمپ پورې په ژور سوچ کې لاړم، کمپ ته ورسېدو، ما وې ترور راځه يوه پياله چای به ما سره وڅښې، بيا به د هغه سړي پوښتنه کوو. کور ته لاړو، ما په کمپ کې دوه کوټې درلودې، يوې کوټې ته ورننوتلو. ښځه او واړه مې په بله کوټه کې وو، ښځه مې راغله، بوډۍ ته يې ستړې مشي وويله، ما وې هله دې ترور ته چای تياري کړه، بېچاره ستړې شوې ده. هغې د بوډۍ نه پوښتنې ته خوله سازوله، چې ما ورته وويل:

ورشه ته لومړی د چای غم وخوره بيا به ورسره خبرې وکړې.

مېرمن مې بلې کوټې ته لاړه، ترڅو چای تياري کړي. زه او بوډۍ په کوټه کې ځانته پاتې شو، هغې خپل سوری ټيکری په ځان راخور کړو، خوله يې وچه وه، ما وې ترور اوس به درته چای راوړي، خو اوس راته سم ځان راوښايه، د کوم ځای يې؟ نوم دې څه دی؟ کورنۍ دې مېړه دې څوک دی؟

د خپل کلي نوم يې واخيست، چې زه هم د هغه کلي يم، ويل د خاوند نوم مې سهار دی، په افغانستان کې په يې هره جمعې شپه راډيويي داستانونه خپرول.

ـ اخ دا څه وايې ته.... ته د سهار صيب مېرمن يې؟

ـ هو زه د سهار مېرمن هوسۍ يم.

ـ نو ته اوس په دې حال او دومره بوډۍ؟

ـ وروره زما کيسه مه اوره، په مرۍ کې يې لاړې ونښتې. په دې وخت کې زما لور د چای پياله هغې ته په مخکې کېښوده، ماته يې هم د چای پياله ونيوه. په زړه کې مې وويل پرېږده، چې د ډوډۍ نه وروسته ترې نورې پوښتنې وکړم.)

په زړه کې مې د سهار صيب په باب ډېرې خبرې راپيدا شوې، ښځې مې ډوډۍ ورته راوړه، زه ترې بيرون ووتلم، ما وې ترور ته ډوډۍ وخوره وروسته به نورې خبرې کوو. بهر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور مخې ته ووتلم، نسوار مې واچول، یو ساعت په چرت کې لاړم، همدا مې زړه کې تېرېدل، هغه سهار ورسره څنګه نشته دی؟ خامخا پرې څه مشکلات راغلي دي، خو چې ورشم وي پوښتم او خپله کیسه راته وکړي، کېدای شي په تېرو جګړو کې وژل شوی وي او یا څه بله پېښه شوې وي، خو ته راځه چې د ټولو خبرو پوښتنه ترې وکړم. ښه به معلومه کړم، چې اصلي کیسه څه ده؟

کوټې ته ورننوتلم، ښځې مې ترې دسترخوان بلې کوټې ته یوووړ، ډوډۍ یې خوړلې وه. زه چې ورغلم، وې ویل:

وروره ! خدای دې ژوندی لره، ما سره په تکلیف شوې.

ـ نه نه ترور دا څه تکلیف دی، خو اوس به راته اصلي کیسه وکړې.

هغې د ټیکري په پېڅکي خپلې شونډې پاکې کړې، ویې ویل:

وروره ! پخوا کلونو کې د پلار په کور کې رالوی شوې یم، په اصل کې مونږ د جنوبي یو، پلار مې پخوا په کابل کې وظیفه درلوده. د ظاهر شاه سره یې نزدې اړیکې درلودې، په کابل کې مو کورونه او جایدادونه وو، ما د کابل پوهنتون ادبیاتو پوهنځی لوستلی دی. واده مې د یوه لیکوال او د کابل راډیو د داستانونو لیکونکي سهار سره شوی دی. سهار صیب رئیس هم و، په وزیر اکبر خان مېنه کې مو خپل کور درلود. کله چې ظاهر شاهي ختمه شوه او ورپسې د داود حکومت منځ ته راغی، له همغې ورځې څخه حالات ورځ په ورځ پسې بل ډول کېدل، ترڅو چې د محمد داود حکومت پسې چپه شو، خلقي دولت رامنځ ته شو. بیا چې ورپسې روسان راغلل، په ټول ملک کې ګډوډي پیدا شوه، آخر جهاد پیل شو. مونږه مجبور شو کور مو خرڅ کړو، کلي ته راغلو. په کلي کې هم ګوزاره ګرانه شوه، ورځ په ورځ حالات خرابېدل، مرګ مو اخر تر زنې راورسېد، له کلي نه هم هره ورځ جوپې، جوپې خلک وتل. اخر ټول کلی شاړ شو، له بلې خوا د حکومتي پوستو او هم روسانو له خوا به په کلي توپونه راوربدل. زمونږ د کلي نه ډېرې جنازې ووتلې.

د مجاهدینو او روسانو جګړه ورځ په ورځ تودېدله، کلی له یوې ورځې نه بلې ته خالي کېده، مرګ مو تر دروازې راورسېد. مجبوره شو، چې کلی هم پرېږدو او د پخوا ته رامهاجر شو. یوه شپه مو په کور کې مشوره وکړه، چې سبا ته به له کلي نه ځو. د سهار صاحب کاکا او د هغه مېرمن سره د سهار د مور پاتې شو، هغوی وویل، چې اوس یوازې زه، سهار او درې کلن زوی مې د هغوی په ګډه صلاح او مشوره سبا ته مو د راوتلو نیت وکړو. څو تنه سرې مو په پیسو نیولي وو، ترڅو مونږ راواړوي. کله چې له کلا نه راووتلو، ماسپښین قضا و، مونږه یې سیند غاړې ته راوستلو او هغو څلورو تنو سړو غوښتل، چې په جاله کې مو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینده پوري باسي. په دغه ورځ سخته جګړه روانه وه، د توپونو او ټانکونو ډزې کېدلې. مجاهدو د غرو له ډډو نه په کتارونو سور اور بل کړی و. دومره وخت نه پېدا کېده، چې مونږه له سینده پورې وتې وای. چورلکې هم راتلې او بمونه یې په غرونو او کلیو راغورځول. سور اور بل و، یو هیلیکوپټر یې په توغندي وویشت، د سیند په منځ کې راولوېد. لږه شېبه د سیند په غاړه کېناستو، کتل مو چې جالوان د خیګانو جاله راوستله او موږ یې وروخېژولو. ما خپل ورکوی دري کلن زوی بادر خان په غېږ کې کلک نیولی و، ځکه چې د لومړي ځل لپاره په جاله کې سیند باندې پورې وتلو. د سیند څپو له ډاره مې جامې ګړځېدلې، ډزې او جګړه مې له یاده وتلې وه.

په دې وخت کې یې خوله وچه شوه، د خپلې چای پیالې نه یې ګوټ وکړو، لږه ژړغونې غوندې هم شوه، بیا یې په ارام او ژړغوني اواز خپلې خبرې پیل کړې. ما وې بنه ترور بیا څه وشول؟.

د چای پیاله یې ورو خپلې مخې ته کېښوده، ویې ویل:

وروره ! جاله په سیند کې روانه شوه او موږه پکې ناست وو. د سیند منځ ته چې جاله ورسېده، د ډزو او مرمیو باران رابانديې جوړ شو. د سړک نه رابانديې د عسکرو یوې پوستې ډزې پیل کړې، داسې ډزې رابانديې کېدلې، چې د جالې خیګان په مرمیو سوري وري شول. مونږه په جاله کې پروت کړی و، د سهار له خولې اخ وخوت نېغ شو او له جالې نه سیند ته ولوېد. زما په غېږ کې هلک و، له جالې نه مې په سهار پسې ورټوپ کړل، چې هلک رانه اوبو ته ولوېد. له لوېدو سره د سیند څپو ډوب کړو، چیغې مې له خولې وختې، نیمایي سیند کې وم او یو لاس باندې مې تناب نیولی و. تر شا یوه لاس راوا چاوه له کمیس نه یې ونیولم او جالې ته یې ورپورته کړم. نور مې څه ونه لیدل، سترګې مې توري توري شوې، هېڅ پوه نه شوم چې خاوند مې او زوی مې څه شول؟ بیا په ځان نه وم پوه شوې یو وخت مې سترګې وغړولې، چې د سیند په غاړه لوخو کې پرته وم، سر مې راپورته کړو، شاوخوا څوک نه و، وړانديې یوازې جالوان راروان و. په چالاکۍ سره زما خوا ته راغی، خوا ته مې کېناست، ویې ویل:

خورې پام چې غالمغال ونه کړې، پورې عسکر ناست دي، چې ولې مو. وارخطا نشئ، زړه لږ ټینګ کړه، خدای پېښه کړه که غواړې چې ژوندۍ پاتې شې، په دې لوخو کې غلې کېنه، چې ونه خوځېږې. مونږ سره په جاله کې یو تن بل سړی ډېر زخمي دی، زه به هغه دغه کلي ته ورسوم او بېرته به په تا پسې زر راشم.

په ما څه چل وشو او له ځانه خبره نه وم. ځای پر ځای لوېدلې وم، یو وخت مې پښه څه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوله کې ونیوله او غاښونه یې پرې کېمنډل، زور یې کړو، ما ویل ګنې تېرو بېر یې رانه غاښونه وو ېستل، چې رابېداره شوم تورتم و، څه نه لیدل کېده، خو د سپي په اندازه یو حیوان رانه خوله وو ېستله او روان شو، چې ښه ورته متوجې شوم اوږده لکۍ یې وه لکه سپی، زما له خوا نه په منډه لاړ، په بېله کې پورته روان شو. ما یو ځل سین ته وکتل، بیا مې شاوخوا ته، ځان ته مې فکر شو او د جاله وان خبره مې غوږ ته ودرېدله، ویلې ته له دې ځایه مه ښوره، زه درپسې بېرته راځم. د خپلې پښې په خوږ شوم، یو ځل پاڅېدم بیا بېرته کېناستم. تورتم و، څه نه لیدل کېده، په جاله کې زمونږ سامانونه و، دوه بکسونه ډک وو، جاله وان ځانته وړي و. زه ډېر ساعت نوره کېناستم، بس له ځان سره مې ژړل، ماخستن تېر مې ځانته پام شو، ژړا مې ودرېده، وډار شوم. غوږ مې ونیو، ډزې غلې شوې وې، فکر مې وکړو ما وې که نوره په دې شاړه بېله او د سین په غاړه پاتې شې کېدی شي لېوان دې وخوري، ښه به دا وي چې چېرې ځان کوم کلي ته ورسوم، چې سبا ته خو د سهار او زوی په پته ځان پوه کړم. په کراره له ځایه راولاړه شوم، یوازې د لاس بکس مې غاړې ته پروت و، نور څه راسره نه و. بادر رانه بېل شو، کله به مې په همدغه وخت کې سیند ته غوږ ونیو، ما وې که بادر خان راته غږ وکړي او یا د سهار غږ واورم، بیخي لېونۍ وم، بیا به بې هوښه ولوېدم. څه شېبه وروسته راپورته شوم، زړه مې رالوی کړو، ژړا مې بس کړه، د خپل ځان په وېر شوم، راپاڅېدم پام مې وکړو وړاندې ګڼې ونې ښکارېدلې، ما وې راځه ګنې هلته به کوم کلی وي وربه شم. ټیکری مې له غړۍ نه تاو کړو، د ګڼو ونو په طرف روانه شوم، څو قدمه وړاندې چې لاړم د سین په غاړه فریاد خېژي، د انسان غوندې ځګیروي کوي، په زړه کې مې تېر شو ما وې دا سهار نه وي. ورو ورو فریاد پلو ته وروستنه شوم، شل قدمه وړاندې د سیند په غاړه یو سړی اوږد غځېدلی او فریادونه یې کول. زه په چټکو ګامونو ورنږې شوم، ما وې چې سهاربه وي، چې سر یې راپورته کړم. ښه چې ورنږدې شوم او پې ورښکته شوم، سړي همغسې فریاد کاوه، چې سر مې ورله راپورته کړو په مخ مې ورته لاس وواهه، تورتم و، نه پېژندل کېده، ورو یې په اخري وس سره وویل:

ـ زه جاله وان یم، په خېټه لګېدلی یم.

زر مې ورله سر په مځکه کېښود، ما وې وروره ته خو جوړ وې، زه ستا په تمه ناسته وم.

ویې ویل: روغ چرته وم لګېدلی وم، خو ورسته همتا پسې درتلمه، چې همدلته راپرېوتم. هغه نور ټول مړه شول او سیند ته ولوېدل. ما وې زه اوس څه وکړم؟ جاله وان په ورو او له فریاده ډکه اواز وویل:

ته دومره وکړه، چې هغې کلي ته لاړه شې چاته ووایه، چې ما پسې راشي دلته بې ځایه مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږمه. د جالې خبره کلي ته ورسوه، ځه ولاړه شه. ما وې: وروره کلی چېرې دی؟

په سختۍ يې لاس همغو ونو ته ونيو کوم چې ما هم په هغه لوري د تلو تکل کړی و.

زه د جاله وان له خوا نه پاڅېدم او د کلي په لور روانه شوم، يوه شېبه مزل مې چې وکړو د سپو غپا مې تر غوږ شوه. همغې خوا ته مې حرکت وکړو، يو ساعت وروسته ګڼو ونو ته ورنږدې شوم، د توت او چينارونو ته ورغلم، پام مې کاوه چې وړاندې کلی را معلوم شو. په کلي کې سپو غپلې، ډاډمنه شوم، ما وې چې د کلي خلک به را سره مرسته وکړي. زه به زر خلک خبر کړم، چې جاله وان کلي ته راوړي او زما د سها او بادر خان پته هم ولګوي. په چابکو ګامونو کلي ته ورروانه شوم، خدا يږده چې څو بجې به وې، توره شپه وه، د کلي څنګ ته چې ورسېدم وړاندې د يوې لويې او جګې کلا مخې ته څو تنه سړي ناست وو، خپلو کې يې خبرې کولې، زه هغوی پلو ورغلم. کله چې ورنږدې شوم، هغوی را باندې غږ وکړو، ويل يې: څوک يې؟ ځای پر ځای ودرېږه، چې ونه خوځېږې.

ما ورته په جګ اواز وويل:

وروره زه يوه تور سرې يم، ستا سې خوا ته درځمه. له هغوی نه دوه تنه مخامخ زما په لور را روان شول، دواړو د ټوپکو لټونه راکش کړل، غږ يې کړو ويې ويل: لاسونه پورته ونيسه، چې ونه ښورېږې.

ما ويل: ښه وروره دا دی لاسونه مې پورته دي. هغوی چې ما ته رانږدې شول يوه يې راته ټوپک ونيو او بل يې راغی زما مخ ته يې ناڅاپه بجلۍ ولګوله، زما حال چې يې وليد، هغه بل ته يې وويل: خطر نشته دی.

يو رانه مخکې شو او يو شاته شو، ويلې خورې مخامخ د کلا دروازې ته ورځه. د کلا دروازې ته په څنګ کېې څو تنه ولاړ وو، هغوی سره هم ټوپکې وې، پوه شوم چې مجاهد دي. زه يې د کلا په دروازه ننوېستم، په دروازه کې يې راته وويل:

خورې دلته به قوماندان صاحب ته خپل مشکل ووايې. دروازه بېرته شوه دننه په يوه لويه کوټه کې څو تنه پراته وو، په څنګ کې يوه بله وړوکې کوټه وه، چې په هغې کې قوماندان و. دروازه يې ورو ټکوله، يو تن د پاخه عمر سړی دروازې ته راغی. سمدستي يې وويل: څه خبره ده؟ ما سره چې څوک تللي وو، هغه وويل:

خيريت دی صاحب دا خورکۍ راغلې ده، نه پوهېږم څه ورپېښ شوي دي، تالاشي يې واخله. سړي زر زر تالاشي کړم. قوماندان وويل:

راځه راننوځه. هغه بل سړی هم را سره ننوت. په کوټه کې يوازې د قوماندان کټ پروت و او د سلاګانو نه کوټه ډکه وه. ما ته يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــه دغــه توشــکه کېنــه هغــه بــل ســړي ټوپــک اوږې تــه اچــولی و ، پــه دروازه کــې ولاړ و.
قوماندان وویل:
څه خبره ده؟
ماته ژړا راغله، سلګو ونیولمو هغه په قهر شو ، خبره کوه پرېږده ژړا.
مـا اوښـکې پـاکې کـړې، د ځګـړې او جـالې کیـسه مـې ورتـه تېـره کـړه، د جالـه وان مـې ورتـه وویل. قوماندان دستي په دستي هغه وسله وال سړي ته وویل:
والکـه دا ښـځه دننـه ننباسـه. هغـه پخپلـه بېـرون تـه لاړ. زه یـې د کـلا مـنځ کـې درې څلـور کـوټې نـورې هـم وې، یـوې کـوټې تـه ننوېستم. کوټـه پـه قـالینو غوړېـدلې وه، خـالي یـو کـټ پکـې پـروت و ، یـو وړوکـی میېـز لـه پاسـه لاټـین پـروت و ، یـوه شیـشه دیوالـه تـه ځړېـدلې وه، د کـوټې پـه دروازه کـې چپلکـې پرتـې وې. وسـله وال سـړی رانـه بْـر تـه ولاړ ، مـا پـه کړکـۍ کـې پـام وکـړ و د کـلا پـه دننـه کـې نـور څـوک نـه ښـکارېدل. د نـورو کوټـو دروازې تړلـې وې، هرڅـه رانـه هېـر شـول، د ځـان پـه سـوچ کـې شـوم، مـا وې دلتـه پـه دې کـلا کـې رابانـدې څـه کـوي؟ ځانتـه کوټـه کـې یـې واچولم.
لـږه شـېبه وروسـته همغـه سـړی راغـی، ډوډۍ یـې راتـه راوړه، ویلـې خـورې ډوډۍ وخـوره، قومانـدان صـاحب لـه نـورو کـسانو سـره سـیند غـاړې تـه لاړ ، ترڅـو سـتا د خاونـد او د زوی لټـون وکړي. جاله وان به هم کلي ته راوړي. ته خپه نشې، سبا ته به هرڅه معلوم شي.
د سـړي پـه خبـره مـې لـږ زړه جـوړ شـو ، بیخـي ډېـره وږې وم، یـوه مـړۍ ډوډۍ مـې وخـوړه، ماخـستن تېـر و ، چـې بیـرون درپ دروپ جـوړ شـو ، خبـري شـوې، غـوږ مـې دروازې تـه نیـولی ، چـې پـه دې کـې قومانـدان راغـی.کـوټې تـه راننـوت، ویلـې: جـالوان بیچـارره مـړ شـوی و ، کلـي تـه مـو راوړ، اوس شـپه ده سـبا تـه بـه د کلـي خلـک د سـیند پـه دواړو غـاړو وباسـم، ترڅـو سـتا خاوند او زوی پیدا شي.
زه ورته په ژړا شومه، ما وې: د خدای په خاطر وروره مرسته راسره وکړه.
هغـه د خپـل تنـدي ګـونځې پورتـه کـړې پـه چټکـۍ لـه کـوټې څخـه ووت. وروسـته همغـه بـل وسـله وال راغـی، ویـل یـې: خـورې مـه ژاړه، خـدای مهربانـه دی، مېـړه او زوی بـه دې پیـدا شـي. خدای ته صبر وکړه، دا دی شپه تېره شوه، سهار کېږي.
پـه دې وخـت کـې مـلا د سـهار اذان وکـړ و ، زه هـره شـېبه شـمارم او انتظـار باسـم، چـې کلـه بـه د سـیند غـاړې تـه ورځمـه، هغـه وسـله وال راتـه تـشناب راښـودی و ، مـخ او لاس مـې پریمنځـل، رڼـا یـې ولګېدلـه، چـای یـې راوړو مـا لا د چـای پیالـه نیمـې تـه وروسـتې وه، چـې یـو ګـړاز وشـو. ورپسې د کـلا پـه سر الوتکه رغلـه، غرهار شو ګړوز شو پـه کـلا یې بم راوغورځاوه. یو بم نه و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خداي.ده چې څو به یې راغورځولي وو. دوړې جوړې شوې، سر مې چې له کوټې نه بهر کړو، ټولې کلا اور واخیست او دوړې جوړګ شوې. دوړې او لمبې سم دواره همدغې کوټې ته چې زه پکې وم راورسېدې، ما چیغې کړې له کوټې نه راووتلم، منډې منډې د کلا ګوټ کې د بورج وړوکې کوټې ته ننوتلم او یوه کونج ته غلې کېناستم. غوږ مې ونیو، چې بیا د طیارې غرهار شو. لږه شېبه پس بیا غرهار شو، په کلا او هم وړاندې په کلي بمونه راولوېدل. په کلي درنې او سپکې ډزې کېدلې، زه چې ناسته وم ددې کوټې په سر بورج یې وو بېشت، دیوالونه راچپه شول. دلته مې ځانته فکر شو، سهار او بادر مې له یاده ووتل، د ځان په فکر کې شوم. پوهېدم، چې دولتي قواوې په کلي راختلي دي، سخته جګړه روانه وه. زه همغسې غلې ناسته وم او ډزو ته مې غوږ نیولی و. په کلا کې هېڅوک نه ښکارېدل، ډزې کمېدلې ورو ورو جګړه غلې کېده، ترڅو چې ماسپښین شو، جګړه ختمه شوه. د بورج له کوټې نه په کراره راووتلم او د کلا دروازې پلو روانه شوم. د کلا کوټې رنګېدلې وې، ځینې کوټې سوې وې، دیوالونه یې رالوېدلي و. په لوټ واو رنګېدلو دیوالونو په منځ کې په ډېره سختۍ سره تر دروازې ورسېدم. په دروازه کې درې تنه ټوپک والا مړه پراته وو، وړاندې دروازې نه بهر د یوه سړي نیمایي تنه پرته وه، شاوخوا په وینو سره وو. ټوپکي او کارتوس خواره واره پراته وو، ژوندي څوک نه ښکارېدل. د کلا دروازې نه دیواله بېخ ته وړاندې یو تن پروت و. ماته بې لاس خوځاوه ویلې راشه. زه لکه لېونۍ د هغه خوا ته ورغلم، هغه په وینو کې ډوب پروت و، یوازې دومره یې وویل: خورې د کلي خلکو ته ووایه، چې ما یوسي. بیا یې خپل سر کېښود، نور شاوخوا هېڅوک نه ښکاریدل، ژوندي ځینې تښتېدلي وو او ځینې مړه پراته وو. له دغه ځایه مې ځان د کلي خوا ته ورتګ غوره وګاڼه. خپل ټیکری مې په مخ راخور کړو، بکس مې تخرګ کې ونیو، کلي ته روانه شوم. د کلي او کلا ترمنځ تقریباً سل متره فاصله به وه، د کلي مخې ته ګڼې ونې ولاړې وې. له لیرې نه د کلي ترڅنګ لوړ چینار ختلی و، شاوخوا هېڅوک نه وو، دا دومره لوی کلی مګر هېڅوک پکې نه وو. له ځان سره مې په زړه کې وویل: لکه چې خلک ټول مړه دي او یا تښتېدلي دي. لیرې مې کتل ما وې، چې زه بېګاه شپه په کومه لار تر دې ځایه راغلې وم؟ هېڅ نه پوهېدم، چې دا کوم ځای دی او زه چېرته ځمه؟ زړه نازړه د کلي چینار ته ورنږدې شوم، د چینار لاندې لوی وستل و، دا سې معلومېدل چګې د کلي خلک ورکې کېني. ښه چې کلي ته ورنږدې شوم، غوښتل مې چې د کلي په یوه کوڅه کلي ته ورننوځم، په یوه لویه کوڅه ورسمه شوم، څو ګامه چې ولاړم د ښځو د ژړا اوازونه مې تر غوږ شو. ښه چې مخې ته ورغلم، په یوه کور کې ویرونه وو او د خلکو شور او خبرې راتلې، لږه چې وړاندې ورغلم، هلته یوه بوډۍ ښځه، چې خپل لاسونه یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشو ایښي وو، له سره یې پړونی لوېدلی و، رنګ یې زېړ زبېښلی د خپلې کوټې دروازې ته یې تکیه کړې وه بیرون ته یې کتل. زه چې ورنږدې شوم او خوا ته یې ورغلم، هغې راته هېڅ ونه ویل، همغسې یې کتل ما پرې غږ وکړ:

ترور ! ای ترور.

هغې هېڅ ونه ویل، هک پک ولاړه وه، خوله ترې ورانه پاتې وه، سپین ویښتان یې جاخه په سر سپینه بامبولۍ پراته وو، زه د هغې څنګ ته ورغلم، ما وې: ترور ولې؟ څنګه ولاړه یې؟

ماته یې وویل: ته څوک یې؟

ما وې: زه یو لاروی ښځه یم، لاره نه پېژنم همداسې په دې کلي راننوتلم. دروازې نه یې سر په ما پسې ښه رابهر ته کړو، لورې د خدای لپاره لږه مرسته راسره وکړه.

ما وې: د څه مرسته؟

هغې ویل: ته راشه راشه دننه راننوځه، له دروازې نه ورننوتلم، ومې کتل چې واړه ماشومان، ښځې او یو تن سپین ږیری ډب ډېرې مړه پراته دي. د کوټې غولی له سرو وینو نه ډک شوی و، ان له دروازې پورې لکه د لښتي په شان وینې بېدلې وې. پوښتنه مې ترې وکړه:

ترور دا ولې؟

ـ روسانو له طیارو نه بمونه راوغورځول، دا څښتن مې دوه نږیاندې مې، دا لمسیان مې ټول مړه شول، زه په دغه ساعت کې د بل زوی کره تللې وم، چې ډزې وشوې کور ته راغلم، چې دا ټوله کورنۍ مې تباه شوې وه. هله لورې دې کلي ته په دغه کوڅه کې وړاندې لاړه شه، هر څوک چې دې پیدا کړل، رایې وله چې ددې مړو غم وخوري.

زما له لاسه خو هېڅ نه کېږي زه د بوډۍ په خبره په چالاکۍ سره لکه چې بلده یم په داسې شکل سره په ګړندیو ګړندیو ګامونو په کوڅه کې روانه شوم، ومې لیدل چې له یوې بلې کوڅې نه دوه تنه سړي راووتل، ملاګانې یې تړلې وې، ټوپکې یې څنګونو ته اچولي دي، وارخطا راروان وو. ما پرې دستي غږ وکړو، ما وې ودرېږئ. هغوی پښه نیولي شول، خوا ته یې ورنږدې شوم، ورته ومې ویل:

ورونو ! په دغه وړاندې کور کې ټول خلک له څېرمه مړه شوي دي، یوازې یوه بوډۍ پکې ژوندۍ پاتې ده، که یو ځل ورشئ ښه به وي.

هغه یوه وویل:

خورې زموږ په کور کې هم درې تنه رانه شهیدان شوي دي. خو دواړه چابک راروان شول. زه هم ورپسې شاته راروانه شوم، د بوډۍ کور ته چې ورننوتل، دواړه خالي ورته لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړل وې ویل:

مور ځو ورانـدې بـل کلـي تـه چې خلک راولو او ددې کلي مړي راسره ښخ کړي. پـه کلـي کې ډېـر خلـک مـړه شـوي دي. یـوازې دا نـه دي د کلـي نـور ډېـر ماشـومان، ښـځې او سـړي مـړه شـوي دي. تاسې صبر وکړئ، مه وارخطا کېږئ، هرڅه به خدای وکړي.

هغـوی دواړه ولاړل، زه او زړه بـوډۍ پـاتې شـو. لـه ځـان سـره مـې فکـر کـاوه، مـا وې لـه دې بوډۍ سره پاتې شه، څه کمک به ورسره وکړې او خپله لاره چاره به ترې په کراره سره ولټوې.

بوډۍ ته مې وویل: مورې زه به درسره همدلته یم، ترڅو چې دا مړي ښخ شي.

هغې ویل: لورې خدای دې ژوندۍ لره.

مـا خپلې متې رابډ وهلې، لـه بیرون نـه مې خاوره راوړه او پـه وینـو مې واچولـه. هـر مـړی مې پخپـل ځـای سـنبال او برابـر کېښود ، پـه هـر یـوه مـې سـپینې روجـایې او تـوټې وغـوړولې، بـوډۍ ژړل او مـا هـم ورسـره ژړل، ځکـه چې دغـه حالـت مـا نـه خپـل غمونـه هېـر کـړل، بـوډۍ بېچـاره ګـۍ هسې خوله ورانه نیولې وه، ژړلې نشوای، ولې چې ډېره زړه وه.

زه هـم زیـاتې پـه ژړا سـتړې شـوم، وروسـته دوه زړې ښـځې د کلـي لـه کـومې کـوڅې نـه راغلـې، هغـوی هـم ژړل. بیـا مـې لـه یـوې ښـځې نـه پوښـتنه وکـړه، مـا وې دا کلـی خـو بیخي شـاړ پـروت دی، دومره څوک نشته دی چې دا مړي ښخ کړي. یوې ښځې وویل:

خـورې د کلـي خلـک د بمبـارۍ لـه ویـرې لـه کلـي نـه وتلـي دي، پـه هـر کـور کې مـړي پراتـه دي، نورو کلیو ته استازي تللي دي کېدی شي خلک راشي.

رښـتیا چـې یـوه شـېبه وروسـته د نـورو کلیـو خلـک راورسـېدل، پـه هـدیرې کـې یـې قبرونـه وبـستل، لـه ډاره یـې ماښـام تـورتم پـه خـړه تـول مـړي ښـخ کـړل. د کفـن کـار یـې نـه کېـده، ویـل شـهیدان دي لـه جـامو سـره یـې ښـخول پکـار دي. د بـوډۍ لـه کـوره هـم څلـور جنـازې ووتلـې. کلـه چې یـې جنـازې پـه وره وبـستلې، هغـې خـواره کـۍ پخپلـو دواړو تـشو لاسـونه کېښودل او خولـه یـې ورانـه ونیولـه، مـا ورسـره وژړلـې تـولې جنـازې لـه کلـي نـه ووتلـې. یـو سـاعت وروسـته د بـوډۍ څوک خپلـوان راغـی، یـوه ښـځه هـم ورسـره وه. لـه بـوډۍ نـه یـې زمـا پوښـتنه وکـړه، هغـې ورتـه زمـا د کمـک وویـل او نـوره خـو زه هـم ورتـه معلومـه نـه وم. هغـه غلـې شـوه، سـړي راتـه بـد بـد وکتـل، ځکـه چې زمـا نـوې جـامې پـه تـن کـې وې او پېغلـه ښـځه وم، خـو خدا بزده چـې پـه زړه بـه یـې څـه تېـر شوي وو.؟ پوښتنه یې رانه وکړه، ویل یې: خورې د کوم ځای یې او څنګه دلته راغلې یې؟

د خپـل کلـي نـوم مـې ورتـه واخیـست، د سـهار نـوم مـې ورتـه وویـل او د جـالې کیـسه مـې ورتـه وکـړه. سـړی او ښـځه دواړه خپـه شـول، مـا بیـا پـه سـلګو سـلګو وژړل. هغـوی هـم راسـره پـه ژړا شـول. وروسـته بیـا سـړي وویـل: ستاسـې کلـي بانـدې پـرون بمبـارد شـوی دی، هېڅـوک پکـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندي نه دي پاتې. خبر دی خور مه ژاړه، خدای ته صبر وکړه، اوس خو مونږ ټولو ته راپېښه ده. زمونږ خور یې، پښتنه یې، نن شپه په دې کلي کې چې څوک پاتې دي، چرګ بانګ ټول وځي، کلی پرېږدي. روسان نوره بمباري هم کوي، بله چاره نه لرو، ته به هم له مونږه سره ولاړه شې. ددې بوډۍ سره به یوځای اوسېږې، ترڅو چې کوم سرنوشت معلوم شي.

ما ویل: کاکا جانه د کلي خلک به چېرې ځي؟

هغه ویل: پاکستان ته. دلته نورې شپې نه کېږي. بیا یې بوډۍ ته وویل:

ادې مورې څو چې سامان برابر کړو، تاسې ته به ډوډۍ راولېږو، خپل سامان د وړلو تیار برابر کړئ، چې کله حرکت کېده، چې تاسې تګ ته تیار یاست. که کوم سند او نور مهم شیان چې د وړلو وي له ځان سره یې راواخله، ماته یې کړه خورې ته به له دې بوډۍ سره کمک وکړې. مونږ به چرګ بانګ راشو، یوځای به حرکت وکړو. زړه صبر کړه، شرایط ډېر خراب دي، د سیند پ غاړه څوک ګرځېدلی نه شي، په خدای یې وسپاره اوس د خپل سر اور باید مړ کړې. پخپله مرۍ دې راغلې ده، هر چېرې چې ولاړو له هغې ځایه به بیا پته لګوو.

هغوی دواړه وو تلل او خپل کور ته لاړل. ډېر ساعت وروسته یوه سړي ډوډۍ راوړه او بېرته زر کورته لاړ. ما بوډۍ ته وویل: ادې راځه یوه مړۍ ډوډۍ وخوره، له خېټې نه خو نه رغېږي. ما ورته ډوډۍ تیاره کړه مونږ دواړو ډوډۍ وخوړه، بیا څو تنه سړي راغلل، بوډۍ ته یې فاتحه وکړه، ورپسې دوه ښځې او یو سړی راغلل، هغوی هم لاس پورته کړل او بوډۍ ته یې ډاډ ورکړو. د شپې تر ناوخته پورې خلک د بوډۍ کره راتلل او فاتحه یې کوله. ورپسې یو بل سپین ږیری او درې د پاخه عمر ښځې راننوتې، له یوې ښځې سره په لاس کې څه دېګ او ډوډۍ وه، بوډۍ ته یې ورکړه. هغوی هم دوعا وکړه، سپین ږیري بوډۍ ته وویل:

خورې خدای دې د زړه صبر درکړي، زموږ په کور کې هم یوه ښځه لګېدلې وه، خو مړه نه شوه، هغه بل کلي ته مو یووړه ډاکټر یې زخمونه وتړلي دي، هملتته پرته ده. نور نو په کلي ې داسې کور نه شته دیو چې مړه او زخمي ونه لري. دا کوم کسان چې پاتې دي، ښځې دي او که ماشومان، سبا سهار وختي به کلی پرېږدي او ځي به، ځکه چې روسان بیا هم بمباري کوي.

هغوی هم لاړل، مخکې سړي په کاسه کې څه اچولي و او ډوډۍ ورسره وه. د زړې ادې کره یې راوړه او بېرته ولاړ. ماښام خره په لګېدو شوه، بوډۍ راته وویل: لورې ته دننه دا ډوډۍ درسره کېده، لاټین ولګوه، بس دی په ژړا خو څه نه کېږي، خدای دې مورې ته صبر راکړي. زه به لمونځ وکړم بیا به دواړه دننه کېنو.

ما وې ډېره ښه ده مورې. د حویلۍ له انګړ نه دننه کوټې ته ننوتلم، لاټین مې ولګاوه، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغري په غاړه زړه سترنجۍ پرته وه، خاورې او خزلې پرې پرتې وې، لاټين مې چې کوټې ته رڼا کړو، کوټه له کاليو وچه ډکه وه. د مودو مودو زاړه شيان بسترې او کټونه پکې پراته وو. دومره لويه کوټه وه، چې کونجونه يې نه ښکارېدل. په څنګ کې يې يوه بله کوټه هم وه، له دروازې سره په څنګ کې وړوکې کوټه وه، چې هغوی به پکې اودسونه کول او داسې معلومېده، چې د لمبا ځای هم و.

بوډۍ له لمانځه نه راوګرځېده، کوټې ته راننوتله، په هغې بېچاره ګۍ سخته وه، له يوې خوا په زاړه عمر وه، له بلې خوا پرې ځلور مړي راغلل، خو سره له هغې يوه کلکه ښځه وه، له پښو نه چالاکه وه، په نغري کې يې اور بل کړ، چای يې پخې کړې، زما مخې ته يې پياله کېښوده، رښتيا هم ډېر وخت مې چای نه و څښلی، ډېر ښه راباندې لګېده.

له بوډۍ نه مې پوښتنه وکړه، ما وې: ادې په دې کلي باندې مخکې کله بمباري شوې وه؟

هغې وويل: يوه مياشت مخکې روسانو په دې کلي بمونه راغورځولي وو، دولس تنه په هغې کې مړه شوي وو.

ما وې: مورجانې ددې کلي خلک ټول مجاهد دي. هغې وويل:

هو لورې دا ټول مجاهد دي. شپه او ورځ بېچاره ګان په دې غرونو کې جنګېږي، هره ورځ دې کلي ته جنازې راروانې وي، خلک تباه شول.

بوډۍ له مانه پوښتنه وکړه، ويل يې: لورې ته دې کلي ته څنګه راغلې يې؟

مخکې هغه زما له حاله خبره نه وه، اګرچې ماښام مې خپله کيسه سرې او ښځې ته کړې وه، دا هم ناسته وه خو داسې معلومېده، چې بېچاره ګۍ هر څه له لاسه ورکړي وي، حافظه څه چې خبرې يې سمې نشوای کولای. ما ورته په کرار کرار خپله کيسه له سره تېره کړه، غوږ يې نيولی و. ما چې خبره دې کلي پورې راورسوله، بوډۍ بيا خوله ورانه کړه، ما هم ورسره ښه شېبه وير وکړو. بيا هغې راته تسلي او ډاډ راکاوه، نوره مې ونه ګړوله، ځکه چې بوډۍ د خبرو توان نه درلود، کمزورې وه او هم يې ټوله کورنۍ مړه وه. زه هم له هغې بد تره هره شېبه او لحظه مې له سترګو اوښکې روانې وې. په کوم ځای چې طيارې بمونه راغورځولي وو، لويه کنده يې په کور کې جوړه کړې وه. د نورو کوټو دېوالونه او دروازې يې ماتې کړې وې، يوازې همدا کوټه چې موږ پکې ناست وو، لږ څه ودانه پاتې وه. د شپې له خوا په کلي کې يو نيم سپي غپا کوله، يوه له ډار او هېبته ډکه شپه وه، د کلي ټول خلک چې پاتې وو، پخپل غم اخته و او زه پخپل غم اخته وم. زما فکر او خيال همغې جالې او سيند ته و او په تمه وم، چې بادر او سهار به خامخا د سيند غاړې ته وتلې وي، ژوندي به وي او که مړه؟ چېرته د سيند په منځ کې ډوب شوي نه وي؟ څو مره خوني سيند دی، کېدای شي چې په جالې پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـښتـې وې او د ورځـې لـه خـوا يـې ځـان وچـې تـه راوېستلی وې. پـه دې سـوچونو سـوچونو کـې بـه مـې لـه خـولې نـه چيغـه ووتلـه، بـوډۍ بـه وويـل: ولـې لـورې؟ خيـر دی بچـې خـدای تـه صـبر وکـړه، الله راوسـتې ده نـو. ښېگـاه شـپه راسـره ټولـه کـورنۍ يوځـای پـه همـدې کوټـه کـې ناسـته وه، او دا دی اوس.....

بـوډۍ خپـل ټيکـرې بانـدې پـوزه پاکـه کـړه، ويلـې توبـه خدايـه توبـه ! دا بـه هـم د چـا خـور او لـور وې، ښکلې ځوانه جانه جينۍ په دې حال شوې ده. ښېرا يې خولې ته راغله ويې ويل:

يا الله هر چا چې دا اور دې وطن ته راوړی دی، پخپله يې پکې وسوځوې.

مـا وې امـين. لـه ځايـه پورتـه شـوم او بـوډۍ تـه مـې د پرېوتلـو ځـای برابـر کـړ، مـا وې مـورې لـږه ډډه ولگوه، چې سهار ته بيا ډېره په عذاب يې.

ماتـه يـې کـړه: هـو لـورې تـه هـم کـټ کـې ځملـه، سـترگه پټـه کـړه. بـوډۍ کـټ کېـگ بالـښتت تـه سـر کېـښود، غلـې شـوه. د لالټيـن رڼـا مـې لـږه کمـه کـړه او بيـا مـې کـټ کـې ډډه ولگولـه، پـه ځـای مـې سـترگې ورغلـې. يـو وخـت دروازه وټکېـده، بـوډۍ لـه مانـه مخکـې پاڅېـدلې وه، دروازې تـه ورغلې وه، دروازه يې چې ببرته کړه همغه سړی او ښځه راننوتل. ويل يې:

هلـه ادې بـسم الله کـړئ، چـې ځـو لـه خيـره، د ورځـې پـه رڼـا کـې رابانـدې ډزې کېگـړې، ترڅـو چې رڼايې لگې او له کنډو نه اوښتي يو.

بـوډۍ لـږه ډوډۍ لـه ځـان سـره راواخيـسته، يـو وړوکـی پنډکـی يـې پـه تخـرگ کـې ونيـوه، ويلـې نـور څـه خـو نـشو وړلای. دروازه يـې قلـف کـړه او روان شـو. لـه کلـي نـه چـې ووتلـو، د لارې پـه سـر د کـل خلـک ځـای پـر ځـای ولاړ وو، څـوک روان وو، چـا پـه خـرو بـسترې بـار کـړې وې او ځينـو پېټـې پـه شـا کـړې او روان وو. لا تـورتم و، څـه نـه ليـدل کېـدل، يـوازې مـو لارې تـه کتـل او لـه کلي نه مخ پورته روان وو.

د سـهار رڼـايي چـې ولگېـده، د غـره پـه لمـن کـې يـو کلـي تـه ورسېدو، ترڅـو چـې مـوږه کلـي تـه ورنـزدې کېـدو، لمـر راوخـوت. د کلـي مخـې تـه د غـز لويـه ونـه ولاړه وه، شـاوخوا يـې پلنـې تېـږې د څوکيـو پـه شـان ايـښې وې. هـسگې ښـکارېده لکـه د لارويـو د سـتړو دمـه ځـای و. وړانـدې د يـوه کـور مخـې تـه څـو تنـه وسـله وال ولاړ وو. مـونږه دمـه وکـړه سـيورې تـه کېناسـتو. شـاوخوا ډېـر خلـک کېناسـتل، ښـځې او نـر سـتړې شـوي وو، لـږه شـېبه وروسـته څلـور تنـه ټوپـک والا راغلـل، ټولـو خلکـو تـه يـې سـتړې مـشې وويلـه. ورپـسې يـو تـن ږيـرور سـړی مخکـې او دوه ورپـسې تنـد راروان وو، زمـوږ خـوا تـه راغلـل. ږيـرور سـړي چـې جگـه ونـه، تنگـې سـترگې، سـپينې جـامې يـې اغوستې وې، ټولو خلکو ته يې وويل:

خوېندو او ورونو تاسې دلته ټول رانزدې شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک نزدې راغلل، څوک لا د خپلو پیټو او بار کړو خرو سره ورانده ناست وو او څوک ناست وو ډوډۍ یې خوړله. چا د پیاز و له غوټې سره ډوډۍ خوړه او ځینو لا په چای جوشونو کې له ځان سره چای راوړی و. قوماندان له هر یوه نه پوښتنه کوله، کله چې زما وار راغی، قوماندان خوا ته راغی رانه ویې پوښتل:

ته څوک یې او چېرې ځې؟

ما وې زه د غې بوډۍ سره ملګرې یم، دا چې چېرې ځي، زه هم ورسره یم.

بیا یې رانه پوښتنه وکړه ویل یې:

اصلي کیسه دې راته وکړه، چې د کوم ځای یې؟ د چا څوک یې او چېرې ځې؟

زه یې مجبوره کړم، چې خپله کیسه ورته وکړم، ما چې خپله کیسه ورته نیمې ته ورسوله، په ژړا شوم. قوماندان وویل:

بې بې مه ژاړه، خپل کور او کلي ته به دې ولېږم، د نورو خلکو له خاطره یې وویل: مه خپه کېږه، تا به خپل کورته واپس ولېږم. خپلو وسله والو ته یې وویل: دا د رسره بوځئ، زه درځمه. ناست او ولاړ خلک ښځې او نر یوه شول، چې دا به رښتیا هم خپل کور او کلي ته بیايي. قوماندان خلکو ته وویل: ورونو ډېر مه کېنئ، روان شئ، کېدای شي چې روسان بیا دلته بمبار وکړي. ښه به دا وي، چې حرکت وکړئ او له غره نه واوړئ.

خلکو حرکت وکړو، زه خوشاله شوم، چې ما وې دوباره به خپل کور ته ستنه شم، دوی به مې ورسوي، ترڅو زر تر زره د بادر او سهار پته ولګوم. بوډۍ ته مې وویل:

موري ورځه د خدای په امان دوی به ما کور ته ورسوي. د کلي خلک له دمه ځای نه پورته شول او د کاروان په شکل په نري لار روان شول. زه ټوپک والاو روانه کړم، قوماندان ټوپک والاو ته له مانه جدا ډېر څه وویل او بیا یې ماته مخ راواړاوه، ویې ویل:

تا به دا زما کسان خپل کور ته ورسوي، هېڅ تشویش او خپګان چې ونه کړې. قوماندان جېب ته لاس کړ، پیسې یې ټوپک والاو ته ورکړې، څه پیسې یې ماته هم راکړې. ما سره بې څلور تنه راسره کړل او روانه یې کړم. څو ګامه چې وړاندې ولاړو، قوماندان بیا یوه تن ته په غوږ کې څه وویل او په چالاکۍ سره په مونږ پسې وروسته راروان شو.

لمر ورو ورو تود بېده، مونږه په یوه بله لاره روان شو، د کلي نه ووتلو، د غره په لمن کې په یوه نرۍ لار مو ډېر مزل وکړو. له کلیو نه ووتلو، په شاړ غره کې د ښېرېو په منځ کې هغوی مخکې او زه ورپسې وم، زما له خاطره هغو هم ورو ورو روان وو. کله خو به یې راپسې غږ کړ، هله شابه زر راځه. ډېر مزل مو په غره کې وکړ، اخر زه ستړې شوم، نوره د تګ نه وم، کېناستم. یو د هغوی نه راپسې راغی له لاسه یې ونیولم، ویلې راځه لږه لاره پاتې ده، هلته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبــو چینــه ده، چــې ځــان وروړســوو، پــوره دمــه بــه پکــې وکــړو. مــا وې وروره لاس مــې پرېــږده، پخپلــه تــلاى شــم. هغــه وې زه بــه درســره مرســته وکــړم. لاره بیخــي ســخته وه، لاره خــو اخــر ورکــه شوه، په شاړ غره کې روان وو. ما وې: وروره څه وخت به زموږ کلي ته ورسېږو.؟

هغــې ویــل: یــو څــه لاره لا پرتــه ده. دغــه ســړي، چــې خــړه جامــه یــې پــه ځــان کــې وه، د پښتنــه وپــشتو کــالو زلمــى و. د کمــیس غــاړه یــې خیــرو تــوره کــړې وه، خــړ پکــول یــې پــه ســر کــړى و، لاســونه یــې هــم تــور خیــرې نیــولي وو، خــړې څپلــۍ یــې پــښو وې، زمــا لاس یــې کلــک نیــولى و. پــه تلــو کــې بــه یــې راتــه پــه لاس زور وکــړو. مــا تــرې لاس راکــش کــړو، مــا وې پرېــږده پخپلــه تــلاى شــم. څــو ګامــه تــرې وروســته شــوم، درې تنــه مخکــې روان وو، هغــوى هــم ځوانــان وو، ورتــه کتــل مــې چــې د بوټــو پــه مــنځ کــې د یــوه لــوى کمــر ترڅنګــه یــو ژور خــوړ مخــې تــه راغــى. ســخته ســتړې وم او تــږې هــم، پــام مــې کــاوه چــې د بوټــو مــنځ کــې پــه یــوه ژور ځــاى کــې د اوبــو چینــه ده. هغــوى درې واړه ناســت وو، مــخ او لاس یــې پرېمنځــل او اوبــه یــې څــښلې وې. مــوږ هــم وروړســېدو، هغــوى ټــول ماتــه کتــل او خنــدل بــه یــې. پــه چینــه کــې مــې لــومړى اوبــه وڅښلې او بیــا مــې خپــل لاســونه او مــخ ومینځــل. لــه هغــوى نــه وړانــدې کېناســتم، خپــل ټیکــرى مــې پــه مــخ راخــور کــړو، هغــوى درې تنــه پاڅېــدل، دې بــل تــه یــې څــه اشــارې وکــړې، مــا د ســترګو لانــدې ورکتــل. پــرې پــوه شــومه، چــې څــه اشــارې یــې ورتــه وکــړې. هغــوى روان شــول، زه او هغــه مــا ســره چــې یوځــاى روان وو، پــاتې شــو. لــږه شــېبه وروســته ســړى مــې خــوا تــه راغــى، زړه یــې راتــه بــل ډول شــو، لــومړى یــې لاس رانــه چاپېر کــړو، کلکــه یــې غېــږ کــې ونیــولم، ویــل یــې: کــه غــږ دې لــه خــولې نــه ووېســت، ژونــدى دې نــه پرېږدم.

مــا شــور او غالمغــال پیــل کــړوو مــا وې تاســې خــو مجاهــد یاســت، مــسلماني او پــښتو.... خــو هغــه لکــه د لېــوه غونــدې رابانــدې حملــې کــولې، مــا وې کــه مــې مــړه کــړې هــم پخپــل مطلــب بــه کامیــاب نــه شــې. هغــو نــورو تــه مــې ورغــږ کــړل، مــا وې اى وروڼــو ! اى مجاهــدو ورڼــو ! ځمکــه وچــاوده او هغــوى پکــې ننوتــل، هېڅــا راتــه ځــواب نــه راکــاوه، پــه ځــان پــوه شــومه، چــې کومــه د سیــسه خــو راتــه جــوړه شــوه. دغــه وحــشي مجاهــد رابانــدې پــه ســینه زور وکــړو، خپلــې ســترګې یــې رابانــدې راېټــې کــړې، بــدن یــې لــړزې نیــولى و، یــو لاس یــې زمــا پــه خولــه کلــک کېــښود، ســاه یــې راتــه بنــده کــړه، بــل لاس یــې پرتوګــانښ تــه راتېــر کــړو، خــو مــا کلــه ورتــه ځــان نیــوه، دومــره ډېــر ســاعت مــو خــور لــوټ ســره وکــړو (یــاني غېــږ پــه غېــږ مقابلــه( ) اخــر دومــره ســتړې شــوم، چــې لــه حرکتــه ووتلــم. هغــه ځنــاور رابانــدې پرتــوګ وشــلاوه، بــې حجابــه شــوم، بــده بــده یــې ووهلــم، بــې هوښــه شــوم، مجاهــد وحــشي رابانــدې خپلــه خــوا یخــه کــړه، مــا چــې ځــان جــوړاوه، چــې راپــاڅېږم، یــو بــل یــې راغــى، رابانــدې راپرېوتلــو. پــه دغــه ترتیــب ســره څلــورو واړو زمــا پــت او عــزت لــوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. دا سې حد ته يې ورسولم، چې نوره له حرکته ووتلم، خپلې پښې مې نشوای راټولولی، ځای پر ځای پرته وم. خدا يزده چې څو ځلې هغوی هر يوه زما عزت لوټ کړو.

يو وخت مې په مخ اوبه راوشيندل شوې، سترګې مې وغړيدې، ورو راپورته شوم، چې ځان ته مې پام شو، په چيغو چيغو مې وژړل. سلګو نيولې وم، پرتوګ مې واغوست، يوه شېبه ناسته وم، بيا راپسې يو راغی ويلې پاځه چې ځو.

ما وې ما پريږدئ، زه يو قدم نشم تلای، هر څو چې هغوی وويل، زه ورسره نه تلم. ما وې همدلته مې په ټوپک وولئ، زه نور ژوند نه غواړم. زه نه غواړم، چې کور ته لاړه شم، ما دلته پرېږدئ. هغو دوه تنو له لاسه ونيولم او له مخکې نه يې پورته کړم. زه خو له تلو نه وتې وم، پښې مې نشوای لګولی، په راښکلو راښکلو يې روانه کړم، ما په چيغو چيغو ژړل او هغوی په غره کې رکښولم اخر ستونی مې وچ کلک شو، له ژړا نه زياتې ودرېدم، هغوی سره پټکې کې اوبه وې، په خوله کې يې راتويې کړې، ساه مې سمه شوه. بيا يې په راښکلو راښکتدو روانه کړم.

ماښام خړه لګېدله، چې له غره نه سمې ته ښکته شو، په يو شاړ ډاګ کې مو مزل پيل کړو، لږه شېبه وروسته د سړک غاړې ته ورسېدو، کلي او کورونه نه ليدل کېدل، تورتم شو، يو سرويس موټر راغی، هغوی موټر ودراوه او موټر ته ورپورته شو. ما ټيکری په سر راخور کړو، په يوه څوکۍ راسره يو د هغوی نه کېناست، يو ځل مې زړه رالوی کړو، ما وې چې په موټر کې ناستو کسانو ته ووايم، بيا مې له ځان سره وويل، چې کېدی شي لږ ساعت وروسته مې دوی خپل کور ته ورسوي. هېڅ مې ونه ويل او غلې کېناستم.

موټر روان و، روان و، تر نيمې شپې يې مزل وکړو، چې بيا ودرېد. پام مې چې وکړو، څو دوکانونه معلومېدل، د سړک په غاړه دوه درې نورې موټرې ولاړې وې. له سرويس نه يې ښکته کړم، سمدستي يې بل موټر دربست ونيو او وروختلو. يو تن يې ولېږه، له کوم سماوات (هوټل) نه يې ډوډۍ راوړه. ماته يې هم يوه مړۍ ډوډۍ ونيوه، مانه خوړه خو هغوی راته په قهر وويل: ستا پلار به يې خوري، زر شه ډوډۍ وخوره.

له ډاره مې له ډوډۍ نه لږه وخوړه، اوبه يې راکړې، بيا يې موټروان ته وويل: استاده ځه له خيره.

د موټروان او کلينر خبرې مې چې واورېدې، پوه شومه چې دا خو پاکستان دی. د موټر حرکت ته مې پام کړو، په چپه خوا روان و. زړه کې مې ټکه شوه، ما وې پاکستان ته يې لکه چې راوستم. موټروان ته مې ورغږ کړو: وروره ای موټروانه وروره دا کوم ځای دی؟

هغه زر ځواب راکړو، ويل يې: دا خو باجوړ دی خورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سره په څوکۍ ناست ځناور په نوم مجاهد په خوله یې راته لاس کېښود ، نېغه یې په تشي کې ووهلم، ویل یې: که بل غږ دې له خولې نه ووېست، خوله به دې درماته کړم. په همدې لاره کلي ته ځو ، ته د خبرو کولو حق نه لرې.

هغه بې ناموسه په څوکۍ کې ارامه نه پرېښودمه، تورتم تیاره وه، موټر ګړندی روان و ، زه له خپګان، ژړا او ستومانۍ نه دومره ستړې ستومانه شوې وم، چې په څوکۍ باندې مې سترګې ورغلې وې. یو وخت موټر ودرېد او مونږه له موټره ښکته شو. تورتم و ، څه نه ښکارېدل، شاوخوا ته مې سترګې واړولې راواړولې، خالي څو کورونه او کلاګانې ښکارېدې. زه نه پوهېدمه، چې کوم ځای و ، زه یې روانه کړم، له سړک نه یوه لاره بېله شوې وه. په هغې لاره لږه وړاندې لاړو. د سپو غپا غوږ ته راغله، په زړه کې مې تېرېده، چې ګنې دا به زمونږه کلی وي. یوه شېبه چې نور هم وړاندې لاړو ، ما سره دوه تنه پاتې شول او دوه تنه یې روان شول. لس دقیقې وروسته هغوی بېرته راغلل، ویل یې: راځئ.

تلو تلو د یوې کلا دروازې ته ورسېدو ، په دروازه کې یوه ښځه ولاړه وه او دوه تنه سړي. ماته دوی وویل ته نن شپه له دوی سره کوې، سبا به دې خپل کلي ته ورسوي. مونږ درنه لاړو.

ما ورته داسې وویل:

ځئ بې ناموسانو ، بې غېرتو ، کافرو ، بې پښتو او د بې حیا زامنو ، خدای او د خدای مخلوق غولوئ، د جهاد نوم مو بد کړو. الله مو په دواړو جهانونو وشرموه. په دروازه کې ولاړو ، دوه تنو سړو او ښځې وویل:

راځه راځه شور مه کوه، یو ځل دننه راننوځه.

له دروازې ننوتلم او په ژړا شوم. هغوی ډاډ راکاوه، ویلې خور مه ژاړه، دننه راځه، خدای به خیر کړي.

دننه کلا ته ننوتلوو په یوه کوټه یې ننوېستم. لویه کوټه وه، ټغرې پکې غوړېدلې وې، د کوټې دیوالونو نه کټونه پراته وو ، یو کټ کې یې کېنولم. په مېز لګېدلی لاټین ایښی و ، خو لاټین یې ایسته کړو ، د کور سړې د برېښنا یو ګروپ راواړو او له چته په راځړېدلي برېښنا په ساکټ پورې یې کلک کړو. برېښنا ولګېده او رڼا شوه. نیم زالې غونډې ښځه وه، خوا ته رانږدې شوه، ویل یې:

خورې پښې کټ ته پورته کړه. دواړو سړو هغه ښځې ته وویل: ښو ته یې خدمت وکړه، مونږه حجرې ته لاړو.

هغوی ووتل او زه یوازې په کوټه کې پاتې شوم، ښځه بلې خوا ته لاړه، زه په کټ کې ولوېدم، زړې زړې شوې وم، سر مې بالښته ته ولګاوه، خپل ټیکری مې په مخ راخور کړو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای پر ځای مې سترګې ورغلې او ویده شوم. یو وخت هغې ښځې راوخوزولم، ویلې: پاڅه، پاڅه خورې لومړۍ لړه ډوډۍ وخوره، بیا به ویده شې.

زه په کټ کې راپاڅېدم، ښځې ته مې وویل:

خورې تشناب شته، چې مخ او لاس مې ومینځم؟ ویل یې: هله راځه.

تشناب ته یې بوتلم، مخ او لاس مې ومینځل، کوټې ته چې لاړم، ښځې دوډۍ په دسترخوان ایښې وه. دوه درې ډولې سابه یې پاخه کړي وو، ویل یې: هله خورې جانې ډوډۍ وخوره، نیمه شپه ده، نور خلک ویده دي. دا کلا له خلکو ډکه ده، ته دې ډوډۍ وخوره بیا به خبرې کوو. زه ډوډۍ ته کېناستم، بیخي ډېره وږې شوې وم، ډوډۍ مې وخوړه. ایله بیله مې ساه په مرۍ کې وچلېده. پرتوګ مې ډېر زیات خیرې شوی و، ستن او تار مې له ښځې نه وغوښتل، ویل یې: ولې دا څنګه ډېر خیرې شوی دی؟ زه به خپل پرتوګ درته راوړم او دا به درته وګنډم. هغه په منډه لاړه او خپل پرتوګ یې راوړو. هغې راته په ماشین پرتوګ ګنډلی و او هغه چې راغله، د چای چاینک یې ورسره راوړو. په پیاله کې یې راته د شېدو چای راواچولې.

ما چې دوه درې ورځې څه نه و خوړلي، په ښه مېل مې چای وڅګشلو، بیا راته ښځه رانژدې شوه او داسې پوښتنه یې رانه وکړه:

خورې! اوس نو که راته خپله کیسه وکړې، نوم دې څه دی؟کور او کلی دې چېرې دي؟

ما ورته له سره کیسه تېره کړه، د هغې ښځې په مخ اوښکې راماتې شوې، ما هم پوره په هټکو هټکو ورسره وژړل. په اخر کې یې وویل:

نو دلته یې څنګه راوستې؟

ـ نوره نه پوهېږم، هغه قوماندان ورته وویل دا بوځئ، هغوی ته یې پټې خبرې وکړې، خو ماته یې وویل تا به دوی خپل کلي ته ورسوي. نور نو زه نه پوهېږم، چې دا کوم ځای دی او دا د چا کور دی، چې زه یې ورته راوستم؟ ماته خو یې دا وویل، چې دلته به شپه تېره کړې او سبا ته به دې دوی خپل کور ته بوځي، نور نو تاسې پوهېږئ.

هغې وویل: خورې بلا دې واخلم دا بونیر دی، دا کلا د همغې قوماندان ده، چې ته یې دلته رالېږلې یې.

ـ اخ دا څه وایې؟

ـ هو همداسې ده.

ـ نو ته یې څه کېږې؟

ـ زه یې خور یم، مېړه مې دوه میاشتې کېږي، چې جبهه کې شهید شوی دی، یو زوی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور لرم، دې وړور کړه او سېږم. همدا يو وړور مې دی، ښځه يې په وطن کې په راکټ لګېدلې وه، مړه شوې ده. يوه وړوکې لور لري، پخپله هملته قوماندان دی.

ما ويل: نو زه يې دلته څنګه راولېږلم او په دا وحشي ځناورو يې بې پته کړم دا ستاسې څنګه قوماندانې او جهاد دی؟

هغې راته وويل: خورې ! وړور مې راځي، دا ټولې خبرې ورته خپله بيا وکړه.

شپه اخر په وتو وه، ښځې وې خورې اوس به دواړه ويدې شو. سهار به نورې خبرې بيا کوو. ماته يې کټ جوړ کړو او پرېوتو. تر سهاره مې ښه خوب وکړو، لمر په تودېدو و، چې له خوبه راپورته شوم. چای تيار و، د چای نه مخکې مې په تشناب کې ځان وينځلو. ښځې راته خپلې جامې راوړې، د جامو له بدلېدو وروسته مو چای وڅښلې، پام مې کاوه چې کوټې ته دوه ښځې او ماشومان راننوتل. سترې مشي يې راسره وکړه، هغوی زما له حاله بې خبره وې، يوازې يوه ښځه زما په حال خبره وه، خو هغې ورته زه يوه لاروې ورپېژندلې وم. نور څه يې ورته نه و ويلي او نه يې سړي په ما خبر کړی و.

زما د ژوند راز يوازې د قوماندان له خور سره و، هغې زما ډېر خيال ساتلو، ما سره په جېب کې ډېرې پيسې وې او هم مې په لاسي بکس کې پيسې ايښې وې. له ماسپښين نه وروسته مې د قوماندان خور ته وويل:

خورې تاسې ما څه وخت خپل کلي ته بيايئ؟

هغې وخندل او بيا يې وويل:

دا د نارينه وکار دی خورې ! ته زر مه خپه کېږه، ستا هر مطلب به ترسره شي.

مازيګر نږدې و، چې ښځې راته وويل: ستا کار به زر معلوم شي. قوماندان وړور مې راغی.

ما وې آخر راغی، ښه شوه زما کار به وشي. هغې وې هو ستا کار اوس اسان دی. هغه په حجره کې دی، ډوډۍ خورې نور زموږه ترونه او ورېرونه ورسره دي. لس تنه وسله وال ورسره راغلي دي.

ما وې خورجانې زما ورته ووايه، چې له چا سره مې خپل کلي ته بوځي.

هغې وويل: ښه خورې اوس به راننوځي دا خبره به ورته وکړم.

په دې کې يو هلک راننوت، ويل ترور قومندان کاکا دې غواړي. د قوماندان خور وروو تله. ډېر ساعت وروسته راغله، وضعه يې د پخوا په شان نه معلومېده، پوښتنه مې ترې وکړه:

خورې څنګه لږه خپه غوندې يې، خيريت خو به وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: خیریت دی څه نښته هسې ما وې چې....

ـ څنګه څنګه، څه چل خو نه دی شوی؟

ـ نه کراري ده، له کوټې ووتله. ما له کړکۍ نه بهر پام وکړو، د کلا په منځ کې درې څلورو سړو پسه حلال کړو، ما وې مېلمانه یې دي. قوماندان سړی دی، خود به پسونه حلالوي. په کلا کې درې څلور ښځې او شپږ اووه ماشومان او نارینه هم درې څلور تنه وتل او ننوتل. ماشومانو به منډې رامنډې وهلې، ولې زه چې په کومه کوټه کې وم، په غېږ د هغې یوې ښځې نه بل هم نه راتله، چې هغه د هماغه قوماندان خور وه. ماته هغې دم په دم چای راوړو، تازه مېوه یې راته راوړه. کله به یې له ځان سره وخندل او موسکۍ به شوه. په دغه ورځ یې له ما سره بل شانه ښه سلوک پیل کړو، ما به تري ساعت په ساعت پوښتل، چې قوماندان صیب ته دې زما په باب څه ویلي دي که نه؟

هغې به زر ځواب راکړ: ته مه وارخطا کېږه، هر څه به خدای وکړي.

ماسپښني قضا و، چې قوماندان د تنه کلا ته راننوت، سپینې جامې او تور واسکټ یې اغوستي وو، پکول یې په سر و، نری لوړ سړی و، وړې سترګې یې په اوږده مخ کې ګردې ګردې اړولې. توره ببره ږیره یې نیولې وه، زه چې پکې وم هغې کوټې ته به یې راکتلې. وړاندې یې د خپلې خور او درې تنو ښځو سره څه خبرې کولې. نورو کسانو د پسه غوښې په دیګونو کې وراچولې او لرګي یې ترې دلاندې بل کړل. د کلا په منځ کې لوګي پورته شول، ما همدا انتظار کاوه، چې قوماندان راشي او زما حال واخلي او کور ته مې له چا سره ولېږي.

مازیګر شو، هغه رانغی، زما په باب هېڅ خبره نه وه. ډېر ساعت وروسته چې تقریباً ماښام رانږدې شو، د قوماندان خور راغله. په خندا یې وویل:

خورې ستا په باب مې ورسره خبرې وکړې، قوماندان وویل: مېلمنه سنبال کړئ، چې خپل کلي ته لاړه شي. ویل یې راځه خورجانې په تشناب کې به ځان پاک کړې، جامې به دې بدلې کړې.

ما ویل: خورې ځان مې پاک کړی دی، یوازې زما خپلې جامې راته راوړه، وچې شوې به وي.

هغه بیا وموسکله: راځه راپاڅه کور و کلي ته روانه یې، چې لوټکي ځان خو دې ساز کړې.

ما وې خورې زما زړه خوږین دی، د ډول وخت مې نه دی.

هغې بیا ټینګار کاوه، ویلې راځه ته خو راپاڅه یو وار به تشناب ته لاړ شو.

ورسره روانه شوم، په تشناب کې یې راته نوې جامې ایښې وې، په یوه وړوکې مېز د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینګار سامان پروت دی، یخې او تودې اوبه په سطلونو کې پرتې دي. ما لومړی ځان ښه پاک پرېمینځلو او خپلې جامې مې واغوستې. د قوماندان خور راپسې تشناب ته راننوتله، نوې جامې یې راته واغوستلې، سمه یې سینګار کړم، ویل یې:

بده ده چې زموږ له کوره خړه پړه خپل کلي ته لاړه شې.

داسې یې سینګار کړم لکه ناوې. همغې کوټې ته یې بوتلم، هغه نورې ښځې هم راغلې، ماشومان راننوتل. هر یوه به راته کتل، ښځو راپکې سترګې ښخې کړې وې، خندل به یې او خپلو کې به یې څه پس پس کول. زه هم حېرانه وم، چې دا خلک څنګه له مانه ګرد ګرد ګرځي او ټول خوشاله معلومېږي؟

د ماښام ډوډۍ وخوړل شوه، وریجې، غوښې، پلاونه حجرې ته ووتل، ماته یې هم ډوډۍ راوړه. د قوماندان خور راسره ګډه ډوډۍ وخوړه، زما خو له خپګان نه خوله نه برسېره کېده، هره شېبه راته بادر او سهار سترګو ته کېدل، ناڅاپه به مې اوښکې په مخ روانې شوې.

وایي "انسان له ګله نازک او د اوسپنې نه کلک دی" هر څومره به چې د قوماندان خور راته د خوشالۍ خبرې کولې، په ما یې تاثیر نه کاوه.

د ماښام ډوډۍ مو وخوړه، د شپې ناوخته و، چې د قوماندان خور راته وویل:

خورې راځه چې ورور مې تا غواړي.

ما ویل: قوماندان صیب مې غواړي.

هغې ویل: هو.

ورسره روانه شوم، د کلا له منځه ورتېر شو، د یوې برنډې مخې ته مخامخ دوه کوټې وې، په یوه کوټه کې ښځې ناستې وې او په بله کې نارینه ناست وو. زه یې د ښځو کوټې ته ننویستلم، څلور ښځې او څه ماشومان سره ناست وو. زه یې د یوه کټ په منځ کې، چې ښه سم یې سنبال کړی و، کېنولم. حېرانه پاتې وم، چې دا خلک مې څومره قدر کوي.

لږه شېبه وروسته دوه تنه سړي راغلل، د ښځو کوټې ته راننوتل. ماته مخامخ په کټ کې کېناستل، ټول سره موسکي موسکي کېدل، ما سترګې اړولې وې، چې قوماندان به کله راځي، چې زما د تګ خبره وکړي. په دې وخت کې یوه سړي داسې وویل:

خورې ستا څه نوم دی؟

ـ زما نوم هوسۍ دی.

هغه وویل: هوسۍ موږ د قوماندان له طرفه راغلي یو، چې د خپل طرفه د خپلې خولې اقرار وکړې او قوماندان صیب پخپله نکاح کې قبول کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وي: آخر دا دې څه وویل؟ ستاسې پښتو او غېرت، ستاسې جهاد او اسلام همدا و، چې په یوې پردۍ نکاح شوې ښځې په زوره نکاح تړئ؟ تاسې ته د جنوبي خلک نه دي معلوم، زه خو د قام نسب خاونده یم، مېړه، زوی، پلار او مور هرڅه لرم، خو بدبختانه چې د بدبخت او بدې ورځې له کبله راباندې داسې وشو.

ای ورونو ! له تاسې نه هیله لرم، چې هغه نورې ښځې هم دې کوټې ته راشي، زه به درته بیا اصلي خبره وکړم.

ښځې هم راغلې، ما په داسې حال کې چې له سترګو مې اوښکې روانې وې، بدن مې رېږدېده، په ژړغوني اواز مې له ناستو ښځو نرو نه اجازت وغوښت او هم مې له قوماندان نه اجازت وغوښت، ټولو په یوه غږ وویل: خورې ژاړه مه خبرې کوه. ژړا مې بس کړه زړه مې رالوی کړو، پخپلو خبرو مې هسې پیل وکړو:

زه هوسۍ نومېږم، پلار مې د جنوبي دی، له ظاهر شاه سره یې نږدې کار کاوه. لویې لویې ځوکۍ یې چلولي دي، د هغې وخت له ټولو وزیرانو سره یې پېژندل. په کابل کې مو کورونه دي، بې حده دولت او پیسې مو درلودلې، ما د ظاهر شاه د پاچاهۍ په وخت کې د کابل پوهنتون ادبیاتو پوهنځ لوستی دی. مېړه مې په مطبعه کې رئیس و، نوم یې سهار و. هغه سړی و، چې هره جمعې شپه به په کابل راډیو کې د هغه ډرامه نشرېدله. د هېواد یو نامي لیکوال و، د کابل په وزیر اکبر خان مېنه کې مو پوخ دوه منزله کور درلود. مېړه مې پخپل کلي کې کلا او باغ درلود. زمونږ د شتو او پېسو څه کمی نه و، په کابل کې حالات خراب شول، خلقي دولت راغی، ورپسې روسان راغلل. مونږ مجبور شولو، چې له کابل نه خپل کلي ته ولاړ شو. پلار یې راته ونیو او له کوره یې لاس تړلی یووړو تراوسه یې مړی او ژوندی ورک دی. ټوله کیسه مې ناستو خلکو ته وکړه. مخامخ مې قوماندان ته وروکتل، ورته ومې ویل:

قوماندانه ! ځانته مسلمان وایې، مجاهد ځانته وایې او قوماندان هم یې. ستا هغو ځلورو تنو مجاهدو له ما سره څه وکړل؟ هغو وحشي ځناورو سره دې راولېږلم، په ځنګله کې یې لومړی په وهلو او ټکولو تر مرګه وروستم، کله مې چې ضعف وکړو او له خوده ووتم، هغو ځلورو واړو وحشیانو بې عزته کړم او دومره یې بې پته کړم، چې په لاره د تللو نه وم. په راکښلو راکښلو یې تر سړکه ورسولم، پرتوګ یې راباندې ځیرې کړی و. د قوماندان خور ته مې لاس ونیو، دغې خور زما حال لیدلی دی. ای ناستو ورونو، خوېندو او مېندو ! اوس تاسو قضاوت وکړئ.

په دې خبره قوماندان سپک له ځایه پورته شو، نورو ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلکو راځئ راپسې، زه به هغوی ژوندي پرې نه ږدم.

ما بیا په ژړا پیل وکړ، زما د ژړا له سوقهارې سره ناستې ښځې ټولې په ژړا شوې، نارینه ټول سپک پاڅېدل، زما له ژړا او چیغو سره د کور ښځو هم په زوره زوره وژړل، سړو هم ځوق ځوق کول او په دروازه ووتل. د کلا په منځ کې یو ځل بیا قوماندان په زوره وویل:

زه به هغوی ژوندي پرې نه ږدم.

نارینه ټول ووتل، یوازې ښځې پاتې شوې. ما د قوماندان خور ته وویل: خورجانې ما هغه بلې کوټې ته بوځه، چې ارام وکړم. هغې ژړل، د کور ښځو د نارینه و په وتلو سره زما سره سم ویر جوړ کړو. یو ساعت وروسته مو ژړا بس کړه. هغو ماته ډاډ راکاوه، ما به یوازې هغوی ته دا ویل:

خوېندو د خدای لپاره قوماندان صیب ته ووایئ، چې ما خوشې کړي او خپل کلي ته ځان ورسوم، ترڅو ماشوم زوی او سهار مې له سینده وغواړم.

په دې خبره یې بیا راسره وژړل. پخوانۍ کوټې ته یې بوتلم، شپه په تېرېدو وه. له ځان سره مې د تېښتې پلان پټ په زړه کې جوړ کړو و ما وې بې له هغې ټول نارینه یې له قوماندان سره تللي دي، همدا نن شپه دې د وتلو وخت دی. په دغه کوټه کې یو پکول دیواله ته ځوړند و او د نارینه و جامې د کوټې د یوې ستنې مېخ ته ځوړندې وې. د کوټې په دروازه کې یوه جوړه د نارینه و څپلۍ پرتې وې، په زړه کې مې له ځان سره جوړه کړه، چې همدا د نارینه و جامې به واغوندم، پکول به په سر کړم، څپلۍ به په پښو کړم، یو زوړ څادر د یوه کټ لنګې ته پروت و، ما وې دا څادر به په ځان راخور کړم او له کلا دروازې نه به ووځم. په یو ترتیب به ځان پېښور ته او بیا له هغې ځای نه جلال آباد ته ورسوم.

ما سره د قوماندان خور پرېوته. د شپې کله چې په کټ کې راپاڅېدم، هغه ویده وه، لومړی مې خپلې پخوانۍ جامې واغوستې او بیا مې پرې دپاسه د نارینه و جامې واغوستې، پکول مې په سر جوخت کړو، څادر او څپلۍ مې په لاس کې ورسره راواخیستل. خپل بکس او بوټان مې هم له ځان سره راواخیستل، په کرار مې دروازه رابېرته کړه او د کلا لویې درلوازې ته ورغلم. ورو مې د دروازې زنځیر خلاص کړو او دروازه مې رابېرته کړه. لومړی مې ښه پام وکړو، هېڅوک نه و، له کلا نه ووتلم او پښو ته مې زور ورکړو. د خدای فضل و، مخې ته مې سړک راغی. ما وې په دې سړک به ځم کېدای شي، کوم موټر راشي. لږه شېبه مزل مې چې وکړ، لوی کلی و، دوکانونه وو، درې څلور موټري ولاړې وې. د یوه موټر خوا ته ورنږدې شوم، چې په سیټ کې یې کلینر پروت و. دروازه مې وروټکوله راویښ شو، ویل یې: څوک یې؟ څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته په کرار وویل: وروره که دربست راسره پېښور ته ځې، مړی شوی دی. استازګړی ته ځمه.

هغه وویل: وروره دا خو نیمه شپه ده.

ما ویل: استاده کرایه رانه دوه چنده واخله، خو که راسره لاړ شې.

هغه له موټره راښکته شو او کوم سماوار ته ورغی، هلته یې ډرېور ویده و. پام مې کاوه، دواړه راغلل، د موټر خوا ته چې راغلل، ویل یې: وروره په دې وخت درسره په دوه زره ځمه.

ما ویل: ډېره ښه ده استاده، ضرورت مې دی، حرکت کوه. موټر یې چالان کړو او د موټر په دویم سیټ کې ورسره کېناستم. ما وې، چې ومې نه پېژني. موټر د پېښور په لور روان شو.

ښه و، په لاره هېڅ موټرې نه وې، موټروان په پوره سرعت ګاډی چلاوه. سهار لا رڼایي نه وه لګېدلې، چې د پېښور د موټرو په اډه یې ودرلوم. کرایه مې ورکړه او ه ترې روان شوم. وړاندې د موټر اډه کې ناري وهل کېدې لواړګی، لواړګی، له یوه نه مې پوښتنه وکړه، ما ویل: وروره تورخم ته ځمه، چې په کوم ګاډي کې کېنم. هغې ویل: وروره هغه ګاډی لواړګي ته ځي، بیا د لواړګي نه مزي ته په بل ګاډي کې تلی شې. سمد ستي همغې ګاډي ته وختلم. په لږه شېبه کې ګاډی ډک شو ا د لواړګي په لور روان شو. زه د ګاډي په اخر سیټ کې ناسته وم، پکول مې په سر راجوخت کړی و، څادر مې هم له ځانه تاو کړی و. کله چې لواړګي ته ورسېدو، له ګاډي نه ښکته شوم. په یوه دوکان کې مې پیسې ماتې کړې، څو کسانو راته کتل، د یوه سړي مشدۍ لونګۍ په سر وه، د عمر نه پوخ سړی و، د کلیوالي سړي مینه په کېده. له لواړګي نه د تورخم سرحد موټر کې کېناستم. همغه د مشدۍ لونګۍ سړي مې په څنګ کې راسره کېناست. ما ته یې تر یوې شېبې پورې هېڅ نه کتل، خو چې کله موټر لس کیلومتره لاره لا وهلې نه وه، چې د څنګ سړي راته ورو او په احتیاط سره وویل: انډیواله چېرې ځې؟

ما ویل: جلال آباد ته ځمه. د خبرو په وخت کې یې راته سترګې راواړولې، لاندې باندې یې راته وکتل. ما هغه ته هېڅ نه کتل، له کړکۍ نه مې بهر پام کاوه.

کله چې په مزي کې له موټره ښکته شوم، سمد ستي د سرحد دروازې پلو روانه شوم. هغه سړی په چالاکۍ سره کوم ځای ته ورغی، سمد ستي راپسې غږ وشو:

د ګرمې ټوپۍ والا ودرېږه!

ما ځان پرې ناګاره کړو، روانه وم. د دواړو سرحدونو مزی په منځ شاته یو تن په شدیده لهجه وویل:

والکه ته ودرېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ورته ودرېدم، هغه وویل: ته څوک یې او چېرته ځې؟

ما ویل: د جلال آباد یم وروره پېښور ته راغلی وم، د خپلوانو کره اوس بېرته ځم.

ویل یې: ته راځه یو ځل د صیب نه اجازت واخله، بیا به ځې.

ورسره راوګرځېدمه، هغه راته پښه نیولی شو، ویل یې: مونږ د څه لپاره ولاړ یو؟ هسې خوشې مفته خو را نه څوک تېرېدی نه شي.

زه څه پوهېدم، چې دا روپۍ اخلي، ګنې پیسې به مې ورته ورکړې وای، په خپله مخه به تلمه. همغه و، چې صیب ته یې بوتلم. پام مې کاوه، د صیب خوا ته همغه د مشدۍ لونګۍ سړی ناست و، هغه اصلاً سیدې یانې جاسوس و. هغه سړی له صیب نه پاڅېد لاړ، صیب راته وویل:

ته څوک یې؟ او څنګه پېښور ته راغلی یې؟

ـ زه د جلال آباد یم، پېښور ته د خپلوان کره راغلی وم، اوس بېرته کور ته ځمه.

ویل یې: اسناد (پاسپورټ) دې راکړه.

ما سره خو هېڅ اسناد نه و، ما وې اسناد مې په کور کې پاتې شوي دي. د هغه راباندې ښه شک راغی.

ما ورته وویل: صیب دا ټول افغانان په دې سرحد ځي او راځي، موږ خو مجاهد خلک یو مهاجر، موږ همېشه بې کاغذونو ځو راځو.

هغه دستي په یوه ته امر وکړ، ویل یې هله دا تلاشي کړه. زړه کې مې ټکه شوه ما وې څه اوس خو ګیر شوې. په بله کوټه کې یې تلاشي کړمه، د تلاشۍ سړي چې رانه پکول له سره ابسته کړو او وېښتان مې په مخ راخواره شول، چې سینې یې زما ولیدې، هغه دومره وویل:

سړی درسره نشته او تښتې. په زوره دې خپل ځان په شک کې اچولی دی، نور یې څه ونه ویل، صیب ته ورغی، ورته وې ویل:

صیب هغه خو ښځه ده، سړی نه دی. د صیب خوا ته چې ورغلم د هغه راباندې د کوم جاسوس ګمان وشو. نور یې څه ونه ویل، خو یوازې نوم او د پلار نوم او پته یې زما ولیکله او بیا یې زما عکاسي وکړه. د دوه تنو سره یې روانه کړم، وړاندې یې یوې ودانۍ ته ننوېستم. په یوه وړوکې کوټه کې یې بندي کړم، په کوټه کې یوه کړکۍ وه، چې د کړکۍ د شیشې په مقابل کې د اوسپنو لښتې ښکته پورته کلکې شوې وې. له کړکۍ نه مې پام کاوه، وړاندې یو تن پولیس په پهره ولاړ و. زه تر مازیګره په دغه کوټه کې ناسته وم، یوه چپاتۍ او دال یې په یوه نالبکي کې راته راوړل. هغه مې چې وخوړل دومره مرچ پکې و، چې خوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـې ترخـه شـوه او لـه خوراکـه ولوېدم. مـازيګر ناوختـه يـې لـه کـوټې نـه وېستلم، پـه يـوه وړوکـي مـوټر کـې يـې کېنـولم، دوه تننه يـې راسره پـه مـوټر کـې کېنـول او مـوټر روان شو. لـه جـم نـه تېـر شـو، پېښـور تـه ورسېدو، لـومړۍ يـې د سـيډو دفتـر تـه بـوتلم. هغـو يـوه سره زمـا پـه بـاب څـه کاغذونـه ورسره و، د سـيډې د دفتـر مـشر تـه يـې ورکـړل. د سـيډو مـشر راتـه ښـکته پورتـه وکتـل، ماتـه يـې وويل:

پکـول اېسته کړه، څـادر هم لـه ځانـه لېرې کـړه. مـا چې پکـول لـه اېسته او څـادر مې پـه مځکـه کېښود او چتـه ښـکاره شـوم. هغـه خپـل سـر وخوځـاوه، يـوه بـل تـه يـې وويـل: دا بوځـه او لـومړنۍ پوښتنې تـرې وکـړه. لـه هغـه دفتـره بـوتلم او پـه بلـه کوټـه کـې يـې کېنـولم، پـه استعلام کـې يـې رانـه نـوم، د پـلار نـوم، اسـتوګنه، ولايـت، وظيفـه، تحـصيل او د عمـر پوښـتنه کـړې وه، هغـه مـې ورجـواب کـړل. همداسې نـورې ډېرې پوښـتنې يـې رانـه وکـړې، هـره پوښـتنه مـې ورتـه ښـه منطقـي ځوابولـه. کـوم پنځـه شـپږ اسـتعلامونه يـې رانـه وکـړل، بيـا يـې يوځـای تـه بـوتلم پـه يـوه کوټـه يـې ننويستلم، چـې پـام مـې وکـړو پـه کوټـه کـې څلـور ښـځې نـورې هـم ناسـتې دي. پـه کوټـه کـې بـدبوی، غـول او متيـازې د ټټـۍ نـه بهـر راوتلـې وې. پـه دغـه وړوکـې کوټـه کـې تـشناب او د متيـازو ځـای هـم و. د کـوټې دروازې تـه لـوی مـضبوط قلـپ پـروت و. هغـه نـورې ښـځې زمـا پـه ورتـګ حېرانـې شـوې، چـې دا خـو سـړی دی او زمـوږ کـوټې تـه يـې راننوېست. سمدسـتي رانـه يوې ښځې پوښتنه وکړه:

وروره ته يې د لته څنګه راوستې؟

مـا وې زه ښـځه يـم سـړی نـه يـم، پـه کوټـه کـې مـې ځـای پـر ځـای د نارينـه جـامې ويـستلې لانـدې مـې خپلـې جـامې پـه تـن کـې وې. هغـوی راتـه هـک پـک حېرانـې شـوې، مـا وې خوېنـدو مـا د مجبـورۍ نـه د نارينـه و جـامې اغوسـتې وې. تاسـې بـه څـه فکـر کـوئ، خـو زمـا کيـسه بـل ډول ده. خدای مو زما د حاله مه خبروه، هغوی راته ويل: خورې مهاجره يې؟

مـا وې هـو اوس خـو مهـاجره يـم. زه د بـرې خـوا پـښتنه يـم، بـدو حـالاتو تـر دې ځايـه رارسـولې يـم، چـې نـور بـه رابانـدې څـه کېـږي. مـا هغـوی تـه اصـلي کيـسه ونـه کـړه، پوهېدمـه چـې څـه ګټـه راتـه نـه لـري. ضـرور نـه وه چـې هـر چـا تـه مـې خپـل حـال وايـه. يـوازې مـې د سـيډې د دفتـر کيـسه ورتـه وکـړه، خـو هغـه راتـه پـه ځـواب کـې وويـل، چـې داسـې خبـرې او کيـسې ډېـرې شـوې دي، خـو اصلي خبره او مطلب بـل شـی کېـږي. مـا لـه ښـځو نـه پوښـتنه وکـړه، هغـوی څـوک پـه جنـايي پېـښو کـې راغلـي وې، ځينـې د جاسوسـۍ پـه کـيس کـې وې، يـوې ښـځې چـې د عمـر نـه پخـه وه، تکـه تـوره بدشـکله وه، هغـې يـو ماشـوم وژلـی و او پـه خېټـه کـې يـې ورتـه اپـيم اچـولي و. پـښتو يـې نـه شـوای ويلـې، څـه بلـه ژبـه يـې ويلـې. د ماښـام ډوډۍ يـې دال او چپـاتۍ راوړه، لـه يـوې خـوا وږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم، لـه بلـې خـوا پـه کوټـه کـې بـد بـوی او چټلـي پرتـه وه، د ناسـتې ځـای پـه کوټـه کـې نـه و. هغـو نـورو ښـځو ښـه پـه مـزه مـزه دال او چپـاتۍ خـوړل، ماتـه يـې ويلـې خـورې ډوډۍ خـوره، مجبـوري ده چـاره څـه ده. وږې ځـان مـه پرېـږده. پـه سـختۍ سره مـې لـږې مړۍ وخـوړه. بيـا مـې لـه هـرې يـوې پوښـتنه وکـړه، هغـوی هـرې يـوې دوه شـپې او درې شـپې پـه دغـه کوټـه کـې تېـرې کـړې وې. لـه يـوې خـوا ګرمـي وه او لـه بلـې خـوا د کـوټې بدبوی دومره پـه عـذاب کـړم، چـې څـو ځلـي مـې پـه بـدن بـې هوښـي راغلـه. هـر څـومره مـې چـې ځـان ټينـګ کـړ، نـه کېـده، اوښـکې مـې روانـې وې، د هغـو نـورو ښـځو دومـره پـروا نـه وه، د کـوټې پـه بـدو شـرايطو کـې هغـوی لـه ډوډۍ نـه خرپـا اېستله. خپلـو کـې بـه يـې خنـدل او پـه مـا پـورې بـه يـې هـم مـسخرې کـولې. شـپه شـوه، ناوختـه د شـپې يـوه بجـه وه، چـې يـو پـوليس راغـی، دروازه يـې خلاصـه کـړه. ماتـه او يـوې بلـې ښـځې تـه يـې وويـل: تاسې راځئ.

لـه کـوټې نـه يـې وويستلو او پـه يـوه مـوټر کـې يـې د سيډو دفتـر تـه يـوورو. پـه دفتـر کـې يـوه پنجـابي افسر تـه يـې بـوتلم. يـو پګـښتون ترجمـان يـې راسره کېنـولی و. ډېـر استعلامونه يـې رانـه وکـړل. مـا بـه ورتـه ځوابـول، پيـا يـې پـه مـوټر کـې ځانتـه يـوړم. پـه يـوه وړوکـې کوټـه کـې يـې ورننويـستم، ترجمـان رانـه ولاړ. کوټـه ډېـره وړه وه، يـوازې زه پکـې ځايـدلم. ډېـره ګرمـي وه، پـه کوټـه کـې وړوکـې کړکـۍ وه، چـې د چـت لانـدې وه، د ګرمـۍ نـه مـې ضـعف وکـړو. بيـرون وړانـدې پـوځي عـسکر لـر بـر کېـدل، دروازه مـې پـه لاسـونو ودربولـه، کتـل مـې چـې يـو پـوځي راغـی، مـا ورتـه وويـل: اوبـه راتـه راوړه. هغـه پنجـابي و، اوبـه يـې نـه پېژنـدلې. بيـا مـې ورتـه پـه انګليـسي کـې وويـل. لـږه شـېبه وروسـته يـې راتـه اوبـه راوړې. اوبـه مـې چـې وڅـښلې، ايلـه بېلـه مـې سـاه سـازه شـوه. سـمټي ځمکـه بانـدې پرېـوتم، يـوازې هغـه د نارينـه جـامې او څـادر مـې سـرته کېـښود. ځای پرځای مې سترګې ورغلې وې.

يـو وخـت راتـه دروازه وټکـول شـوه، سـر مـې راپورتـه کـړو ومـې ليـدل، چـې يـوه عـسکر دروازه ببرتـه کـړه. همغـه مـوټر چـې زه يـې پکـې راوړې وم، ولاړو او همغـه ترجمـان او يـو تـن بـل مـوټروانز مـوټر کـې يـې کېنـولم، دفتـر تـه يـې يـوورم. لـومړی يـې چـای راکـړل، چـې کلـه د چـای څـښلو نـه وزګـاره شـوم، دفتـر تـه يـې بـوتلم. پوښـتنې يـې رانـه بيـا پيـل کـړې ان تـر ماسپـښينه پـورې يـې رانـه پوښـتنې وکـړې. عکـسونه يـې راتـه واخيـستل، پـه همدغـه ورځ تـر مـازيګره بـې دفتـر کـې کېنـولې وم، بـدن مـې لـه خيرنتيـا نـه خارګـشت کـاوه، جـامې زمـا بيخـي نـورې د اغوستلو نه وې. د دفتر صيب ته مې همدا مشکل وو ايه. هغه ترجمان ته وويل:

دا بوځه، چې ځان ومينځي.

تـشناب تـه يـې بـوتلم، ځـان مـې ومينځـو، خـو جـامې مـې خېرنـې وې. د دفتـر صـيب راتـه وويـل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جامې به درته سهار ته راوړي. د شپې له خوا يې بيا هغه جېل ته بوتلم. شپه مې پکې تېره کړه. سهار يې بيا دفتر ته راوستلم، په موټر کې يې کېنولم او مرکزي (سنټرل جېل) ته يې يووړم. مرکزي جېل ډېر لوی جېل و، د نارينه و زندان بېل او د ښځو زندان يې په څنګ کې و. زه يې د ښځو زندان کې يوې کوټې ته بوتلم، چې درې تنه ښځې پکې نورې هم وې. کوټه خو نورمال لويه کوټه وه، په کوټه کې د هرې ښځې ځای معلوم و. هرې ښځې الماری معلومه وه، د هغو نورو ښځو بسترې وې، زما په ځای کې بستره نه وه. يوه ښځه په پښتو پوهېده، مګر هغه نورې دوه تنه په پښتو نه پوهېدې، اردو کې يې خبرې کولې. هغوی هره يوه له د پرشو کالو نه پورته وه. يوه ښځه بيخي زړه وه. په پښتو چې پوهېدله، هغه به د څلوېښتو کالو وه. هغه يې د قتل په موضوع کې بندي کړې وه او هغه دوه نورې يې په کومه بله موضوع کې بندياني کړې وې. په دغه مرکزي جېل کې مو شپې ورځې شوې. پښتنې ښځې ځان د مردان د علاقې ښوده. هغې څلور کاله بند تېر کړي و، يو کال ورته پاتې و. د خوی او اخلاقو نه ډېره ښه ښځه وه، خو خدای خبر چې اصلي ګناه يې څه وه. له ما سره يې لکه د خور غوندې چلند او ګوزاره پيل کړه، هغه نورې دواړه هم بدې ښځې نه وې، خو زه يې په ژبه نه پوهېدم. ولې وروسته مې ترې ښه اردو زده کړه، چې په لوستلو او ليکلو کې مې ترې اردو ياده کړه. هغه کومه چې لږه ځوانه وه، هغې تر لسمه پاس کړي و او هغه زړه ښځه چې وه په ليک او لوست ډېره کمه پوهېده. په پښتو چې پوهېده، هغې هم تر لسمه ښوونځی لوستی و.

په محبس کې يې راته له نورو سره سمه ډوډۍ حواله کړه. يو ډول د بنديانو جامې يې راکړې، چې د اغوستلو نه وې، بيا مې هغې پښتنې ښځې ته وويل، چې جامې راته پيدا کړه. هغې راته له خپل کوره جامې راوغوښتلې. خپلې جامې مې ووېستلې، نورې نو د اغوستلو نه وې. په جېب کې را سره ښې ډېرې پيسې پاتې وې، چې وروسته مې پرې د همدغو ښځو په واسطه ځينې ضروري شيان له بيرون نه راوغوښتل. بس همدغه زندان مې کور شو. لا نه پوهېدم، چې څومره به په دغه زندان کې پاتې کېږم؟ هېچا مې پوښتنه نه کوله، چې زما قيد د زندان وخت او ګناه معلومول هېڅ پته نه وه. بس مياشتې، کلونه تېرېدل، ترڅو چې لس کاله مې په مرکزي جېل کې تېر کړل. هر څه مې له لاسه ورکړي وو، نه د مور و پلار نه خبره يم، سهار او زوی خو مې سين يووړل. کور او کلی، خوانبې هرڅه مې له منځه تللي دي. اوس دا څو ورځې کېږي، چې د طالبانو په وخت کې له بنده راخوشې شوې يم، څو شپې مې د جلوزو په کمپ کې تېرې کړې، له هغې ځايه راته چا د صابر ډګروال نوم راښودلی دی، چې هغه زموږ د کلي و. ما وې چې لومړی به دا پيدا کړم او بيا به دده په واسطه سره د کور او کلي او خوانبې پته ولګوم او ورپسې به د قوماندان حضرت پته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګوم، چې هغه مې په پوهنتون کې همصنفي و.

ما چې خپلې خبرې تر دې ځایه راورسولې، د سړي په مخ اوښکې روانې وې، خپل سر یې خوځاوه، خوله ترې ورانه پاتې وه. له خولې نه یې په ژړغوني اواز وویل:

هوسۍ خورې زه ډګروال صابر یم، ستاسې کلیوال.

ـ آخ ته ډګروال صابر یې؟ مور دواړو ژړا غبرګه کړه. په دې کې د هغه مېرمن راننوتله، حېرانه پاتې شوه، ویل: ولې؟ څه پېښ شوي؟ هله ما خبر کړئ، څه چل دی؟

مېړه یې خپلې سترګې له اوښکو نه وچې کړې، ویې ویل:

دا خو د سهار صیب ښځه ده، هوسۍ!

ـ دا څه وایې؟ دا هوسۍ ده؟ هوسۍ ترور ته په دې حال؟ دا څنګه؟ خوا ته مې مخې ته کېناسته، ویې ویل:

کیسه څه ده؟ ژړغوني شوه، مېړه یې ورته زما کیسه زر زر تېره کړه او بیا تر ما راغاړې وته، په سلګو سلګو یې وژړل، ما هم ورسره اوښکې تویولې. مور دري واړو ژړل، یوه شېبه غلي پاتې شو. د صابر د ښځې لا سو قهارې ختل، صابر خان په ټیټ غږ وویل:

یو لاس به پورته کړو. مونږ دري واړو دوعا ته لاس پورته کړلو پس له دوعا نه صابر خان راته ډاډ او تسلي راکړه. مېرمن یې هم راته تسلي راکړه، ویې ویل:

ترور جانې! راځه چې په تشناب کې دا ویښتان درته پریمینځم او جامې دې بدلې کړم. توبه توبه خدایه دا څومره سختې دې تېرې کړې دي. هغه پاڅېده او زه یې له لاسه ونیولم، له خپل ځایه یې پورته کړم. صابر خان وویل: خورې ته اوس جامې بدلې کړه، نورې خبرې به وروسته کوو.

تشناب ته یې ننوېستلم او نوې جامې یې راوړې. له تشناب کولو نه وروسته هغوی دواړه نزدې راسره کېناستل، ما ترې د خپلې خوانبې، کور او کلي پوښتنه وکړه. صابر خان راته وویل:

هوسۍ خور لکه څنګه چې په تا دومره سختې تېرې شوې دي، دغسې په هر افغان او بیا په تېره خو زمونږ د سیمې په خلکو باندې ډېر ظلم او تېري وشو. تا ته خو به پته وه، چې زه په هغې وخت کې د کابل په بالاحصار کې وم او د جګړو په ګرمو شپو ورځو کې سروبي ته زمونږه عسکري غونډ راغی. په دغه وخت کې چې تاسې له کلي نه وتلي وئ، په دویمه ورځ زمونږ په کلي لومړی هوایي بمبار شوی و او بیا افغان او روسي عسکر له ټانکونو او نورو درنو وسلو سره په کلي راننوتلي وو. زمونږ او ستاسو د کلي خلکو ورسره سخته جګړه او مقاومت کړی و. بالاخره د کلي خلکو سره خو دومره قوت نه و، ټول کلی محاصره شوی و، روسي او دولتي عسکر په کلي ورختلي وو. وروسته چې خلکو مونږ ته وویل زیات د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال خلک ستاسې په کلا او د بر چم د ملک په کلا کې یې سنګرونه نیولي وو. کوم وخت چې په کلي ورننوتلي وو، ټول کلي ته یې اورر اچولی و، ستاسې په کلا یې د راکټونو او توپونو ډزې کړې وې. بیا یې بمونه ورارتولي وو. وروسته یې د کلا دروازه ماته کړې وه او دننه په کوټو کې خلک پټ شوي وو. کوټو ته یې اور اچولی و، څه خلک چې په کوټو کې وو، ټول سوي وو. یو نیم سړی له کلي نه چې په وخت تښتېدلی و، هغه به ژوندی پاتې و، نور ټول یې وژلي وو. نو ستاسې په کلا کې ستا خوښې او د سهار صاحب تره او د تره زامن نور د کلي پېنځه د برش تنه مجاهد په شهادت رسګېدلي وو. په هغې جنګ کې زما دوه زامن او یوه تنګور، یو لمسی هم شهیدان شوي وو. دا ښځه او دا نور واړه مې له ما سره په کابل کې وو، دوی ژوندي پاتې شوي دي. نور کلی تباه شوی دی. په هر کور کې تصادفي یو او یا دوه تنه ژوندي پاتې شوي دي. ډېر داسې کورونه شته دی، چې ټوله کورنۍ یې تباه شوې ده.

د صابر خان د خبرو په پای کې ما بیا وژړل، دغه ورځ مو ټوله په ژړا تېره کړه. ماښام ډوډۍ نه وروسته راته ډګروال صابر خان ډاډګیرنه راکړه، ویلې هېڅ تشویش مه کوه، زما خور یې له موږ سره به اوسې، زموږ چې څه حال و، هغه به ستا هم وي. کله چې کراري شوه او ملک ازاد شو، بیا به په ګډه یو ځای که ژوندي وو خپل کلي ته لاړ شو. نور نو چې ته هېڅ فکر ونه کړې، ته مې خور او زه دې ورور یم.

ما وې صابر خانه وروره! زما د پلار کورنۍ به څنګه شوې وي؟.

هغه پخپله ډېره لاس تېر کړ، ویل یې: هوسۍ خورې الله به ترې خبر یې، داسې حالت راغلی او هغه څه په وطن کې وشول، چې د نړۍ په هېڅ ځای کې به نه وي شوي، پلار د زوی نه جدا او زوی له پلاره! زموږ د وطن هرڅه په پاکستان وپلورل شول، سوي ټانکونه، موټرې، الوتکې، اوسپنه، هرڅه کباړ شول او د پاکستان په کباړیانو خرڅ شول. هغه راته راوړاندې شو، په غلي اواز یې وویل: پاکستان زموږ وطن سم لوټ کړ، اوس خو لا بیخي ددې طالبانو سره پنجابي عسکران په افغانستان کې اوسېږي او جنګېږي. هوسۍ خورې تور لینګیان مې په وطن کې ښکته پورته کېږي، زړه مې اور اخلي، خو..... !

د هغه زړه د پاکستان ناخوالو خوړین کړی و، په دغه شپه راته صابر خان ډېرې خبرې وکړې، له هرڅه نه یې خبره کړم. وروسته له ډېرو کلونو نه مې ایله په دې شپه ساه سمه شوه. په دې شپه مې خوب وکړو، بې له هغې راپکې څه نه وو پاتې، خوشې هډوکي پوټکي شوي وم، خوب مې بې له هغې درې ساعتو نه زیات نه و، د لسو کالو جبل بوډۍ کړې وم، دال او چپاتو مې د معدې زخم راپیدا کړی و، د ناصر باغ په کمپ کې مې د صابر خان ورور سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې ورځې شوې، د هغې مېړمن ګل پري هم بې اندازې ښه ښځه وه. زما يې ډېر خدمت کاوه. اګرچې هغه هم زړه شوې وه، لونې او زامن يې ورته مخې ته ګرځېدل، ژوند يې دومره بد نه و. له څو ورځو وروسته راته صابر د يوه قوماندان نوم واخيست، چې ګلشېر نامه يې وه. ما وې خو ښوک به يې، هر چېرې قوماندان موجود و. ما وې دا به هم څوک وي نو، له ځان سره مې فکر وکړ دا هغه زموږه همصنفي ګلشېر نه وي. په ادبياتو پوهنځي کې مونږ سره يو هلک و، نوم يې ګلشير و. په درسونو کې يې هېڅ خوند نه و، خو هغه د ننګرهار د سيمې و.

ما وېل: صابر خانه وروره ! ددا ګلشير قوماندان د کوم ځاى دى؟

ـ خورې دا هم د ننګرهار دى، خو ډېره دنيا يې پيدا کړې ده، مخکې په کوم بل تنظيم کې و، مګر اوس له طالبانو سره غېږ سړى دى.

ـ صابر خانه کېداى شي همغه وي، که دلته چېرې نږدې اوسي خو يوه ورځ به دواړه ورشو، ګوندې زما د کور او کلي او د پلارګنې په باب راته څه معلومات پيدا کړي.

صابر خان ويلې ښه ده خورې، خو په دې وختونو کې زيات په افغانستان کې وي، کله کله دلته خپل کور يې دى راځي. زه به يې پوښتنه وکړم، که چېرته راغلى وي، وربه شو.

ما وې ښه ده وروره ور به شو.

سبا يې له چاى نه وروسته مونږه دواړه د ګلشېر قوماندان کور ته ور روان شو. په لاره کې مو دوه درې ځاى پوښتنه وکړه، يوه دوکاندار د هغه کور له ورايه راوښود. مونږه د هغه کور خوا ته ورو ورو روان وو، نږدې چې ورغلو مې ليدل، چې ډېر خلک له وسلو سره د قوماندان ځاى ته ورځي او راوځي. نږدې دغې ځاى کې نوره ودانې نه وه، له قوماندانۍ نه ګرد چاپېر په څو جريبه ځمکه کې ديوال راتاو شوى و. د کور مخې ته يې لوى پراخه باغ او ونې ولاړې وي. صابر خان راته وويل:

خورې زه به درته بيرون کېنم، ته دروازې ته ورشه يوه ته به خپل نوم ووايې، چې قوماندان خبر کړي او ځانته دې وغواړي.

د صابر ورو مې ومنله، هغه د يوه دوکان ترڅنګه کېناست او زه د قوماندان د کور دروازې ته ور روانه شوم. دروازې ته، چې ورغلم وسله وال کسان وتل او ننوتل. يوه د تورې ږيرې سړي ته مې وويل:

بچې ما تر قوماندان صيب پورې ورو له.

هغه راته ښکته پورته وکتل، وې ويل:

بوډۍ ترور قوماندان صيب سره تهايم نشته دى. همدا خبره يې وکړه او ګړندى ننوت. يو بل ځوانکى هلک ايله يې د ږيرې خط راغلى و، په دروازه کې ننوت ورغږ مې کړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه که تکلیف درته نه کېږي قوماندان صیب ته ووایه یوه ښځه په دروازه کې ولاړه ده، غواړي چې تا سره ملاقات وکړي.

هلک وې ښه مورې ستا سوال ځواب به یوسم.

ډېر ساعت ولاړه وم، هغه هلک هم ورپسې ورک شو، دریم تن یو بل د پاخه عمر سړي ته مې وویل: وروره قوماندان صیب ته به مې بو نه ځې، یو ضروري کار مې ورسره دی.

هغه راته راوړاندې شو، ویل یې: څه کار دې دی مورې؟

ما وې: پټه ضروري خبره ورسره کوم.

په دې خبره سړی لږ غلی شو، بیا یې وویل: ښه ده مورې زه به ستا خبره هغه ته ورسوم. یو بل وسله وال راغی ویلې مورې راځه. له دروازې نه یې ننوېستم، دننه ډېر کسان ښکارېدل، څوک تلل او ځینې به راتلل. زه یې د قوماندان د کوټې ترڅنګه ودرولم، ویل یې: مورې قوماندان صیب به دې وغواړي.

ډېره اوږده شېبه تېره شوه، خو قوماندان ورونه غوښتلم. زه له دروازې ترڅنګه په یوه وړوکې دیوالګي پورې مې تکیه وکړه، ما وې چې دمه برابره کړم. په دې کې قوماندان د خبرو په حال کې راووت، څو تنه باډي ګارډان ورپسې وو، زه ورپاڅېدم، غږ مې پرې وکړ وو خو هغه کله زما غږ اورېدو، منډه مې ورواخیسته، هغه موټر ته خوت، چې وررسېدم. ما وې قوماندان صیب مرسته راسره وکړه. هغه دروازه نیولې وه ویې ویل:

د څه شي مرسته درسره وکړم؟ بوډۍ وخت مې مه نیسه موټروان ته یې وویل: مه دریږه ځه ما په جګ اواز ورغږ کړل: ګلشیره هوسۍ یمه ستا د ادبیاتو د پوهنځي همصنفۍ. ویلې څه ځه بوډۍ وخت مې مه نیسه، تاته هېڅ وخت نه لرم.

موټر یې روان کړو دوړې په ما راخورې شوې، خپلې سترګې مې د ټیکري په پیڅکې پاکولې او بېنوا ترې رارروانه شوم. کتل مې چې صابر خان زما خوا ته راروان و، ما له ځان سره ګلشېر ته ښېرا کولې، چې هغه راباندې غږ کړو: ولې خورې څه خبره ده؟

ـ وروره دا خو هغه ګلشیر و، زما همصنفي، لومړی خو یې ځانته نه ورغوښتمه، خو زه ورته د کوټې دروازې سره ولاړه وم. له دننه نه چې راووت، ماته یې هډو پام هم ونه کړو. موټر ته چې ختو ورمنډه مې کړه، غږ مې پرې وکړ، ما وې ګلشیره زه هوسۍ یمه، ستا همصنفۍ ودرېږه کار مې دی درسره. هغه راته سم دم مخامخ کتل، یوازې دومره یې وویل: بوډۍ پرېږده، وخت مې مه نیسه په شتاب سره یې موټر روان شو. دوړې او خاورې یې راباندې راباد کړې. که خدای دا بې غېرته وشرموي، هېڅ د انسان په سترګه یې هم راته ونه کتل. ته ګوره صابر خانه دا به په صنف کې داسې غلی ناست و، چې له چا سره غږېدلی هم نشو. څلور کاله فاکولته یې په یو زوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتلون کې وویله، اوس په دغه حال کې دی.

صابر خان وویل: خورې راځه، چې ځو، هېڅ پسې زړه تړل نه دي په کار. ورو ورو به ځو، مشغولتیا به هم کوو. هوسۍ خورې مونږ چې لومړی پاکستان ته رامهاجر شو په باجوړ کې یې زړې زړې خیمې راکړې، د خېمو کلی جوړ شو، راشن پاسونه یې په مهاجرو ووېشل. کله چې هوا مخ په تودېدو شوه او بیا چګې اوړی شو، په خېمو کې ګوزاره ګرانه شوه، له خېمو نه خلک پورته شول. په بېلابېلو ځایونو کې ورته کمپونه جوړ شول، ځینې خلک پېښور ته وکوچېدل. ګوزاره ګرانه شوه، ته باور وکړه، چې مونږه به سهار راووتلو مزدورو لپاره به ودرېدو، چا به له ځان سره کار ته بونه تلو بېرته به کور ته لاړو. څو ځلي پولیس زما وړوکی کراچۍ، چې مېوه مې پکې خرڅوله چپه کړې ده او رد بد یې راته ویلي دي. ښه به مو لیدل، چې د ډېر اب خلک به بې آبه شول. د افغانانو بې عزتي شوې ده، غریبي او بې وسي خو پرېږده. ډېر ماشومان بې دوا او بې درمله د پېښور په مېرو کې قتل شول.

صابر خان له مانه مخکې روان و، شاته به ورپسې خپلو څپلو دوړه کوله، زما سینه ونښته، ساه مې بنده بنده کېده، صابر خان ته مې ورغږ کړ: وروره لږ دمه به وکړو، ساه مې نښلي.

هغه زر مخ راواړاوه، ویلي ښه ده. زما خوا ته په ما پسې راوګرځېده، له لاسه یې ونیولم او د یوې ونې لاندې یې کېنولم. هغه شاوخوا پام وکړو، چې ګڼې اوبه پیدا کړي. هلته وړاندې په یوه لږ واټن کې د څاه ارهټ تاوېده. دی ورغی، چې اوبه راوړي. ما ونې ته تکیه ووهله، په زړه کې مې تېر شول، زه خو د ډېر عمر ښځه نه یم، د پاکستان جبل بوډۍ کړم، له خپل سهار او وړوکي زوی نه یې خلاصه کړم، له هر څه نه د پاکستان راتګ خلاصه کړم او لا اوس هم دلته پکې او سېږم. نه نه نوره به یوه شپه هم پاتې نه شم.

صابر خان راته غږ کړ: خورې اوبه مې راوړې، ښې یخې اوبه دي.

هغه لوټه د اوبو ډکه کړې وه، ما ته یې ونیوه، ویل یې خورې دا اوبه وڅښه. ما له اوبو نه یو ګوټ وکړو، مری مې لمده شوه، مخ ته مې هم یوه لپه اوبه واچولې، دواړه پښې مې هم لمدې کړې. صابر خان ته مې دوعا وکړه، هغه پخپله سپینه ږېره لاس تېر کړو، د لوټې نه یې اوبه وڅښلې، غاړه یې تازه کړه، ویل یې:

خورې اوس خو لږه ښه شوې؟

ما وې هو وروره بیخي ښه شوم. ویل ښه نو زه به دا لوټه بېرته یوسم، بیا به په کرار کرار کور ته ځو. ما وې ښه ده وروره په عذاب شوې. هغه د اوبو لوټه ارهټ ته یووړه او بېرته راغی. موږه دواړه کور ته روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـور تــه لا یـو تهِوتِـه مـزل پـاتې و ، مـا صـابر خـان تـه وویـل: وروره یـوه خبـره د سـره شـریکوم. سـتا نظر مې اخیست. صابر خان وویل:

مهرباني وکړه خورې ولې تا سې خو خبره وکړئ.

مـا وې وروره ! د الله تعـالی کارونــه خــو د الله دي، مگــر لــه مانــه زمـا ژونـد ، زمـا هرڅـه رانـه د پاکستان پـه راتـگ کـې لـه لاسـه لاړل، بې موجبـه، بې گناه یې لس کالـه رابانـدې پـه جېـل کـې تېـر کـړل، بې وختـه بـوډۍ شـوم. نـور مـې دلتـه یـوه شـپه هـم زړه نـه غـواړي، چـې اوسـم. پـه هـر ترتیـب چې کېږي، خپل کور و کلي ته ځان رسوم.

هغــه وویــل: خــورې پــه کــور کــې بــه مــشوره وکــړو ، هــر څنگــه چــې دې خوښــه وه، هغــسې بــه وکړو.

ـ رښتیا صابر خانه ! اوس خو به جنگونه نه وي؟

ـ نـه نـه خـورې اوس خـو طالبـان پـه واک کـې دي، د مـلا عمـر اخونـد پاچـاهي ده، پـوره امنیـت یې راوستی دی، دا نورې تنظیمي ډلې ټپلې یې کونج ته کړي دي.

صـابر خـان پــښه ونیولــه، پخپــل ځــای ودرېـد ، خپلــې ســترگې یــې شـاوخوا وگرځــولې، بیــا ماته راواړاندې شو ، په ورو او غلي اواز یې وویل:

نـیم د پاکـستان پـوځ ورسـره دی، هـسې خبـره د طالـب ده، خـو دا تـور مخـي پنجـابي ورسـره دي. مـخ یـې ببرتـه سـتون کـړو د کـور پـه لـور یـې گـام واخیـست. تـر کـوره یـې د پاکـستان لـه حکومتـه سـر ټکـاوه، کـور تـه ورسـېدو. د صـابر خـان مېـرمن ډوډۍ تیـاره کـړې وه، هغـې لـومړۍ لـه مانـه پوښـتنه وکړه، ویل یې:

هوسۍ ترور ! څنگه چل وشو ، قوماندان مو ولید.

ـ هـو خـورې ومـې لیـد ، خـو د هغـه زړه د تیـرې دی، هـډو یـې خبـرې هـم راسـره ونـه کـړې. اوس خو بدل دی، هرڅه بدل شوي دي، زړه پسې تړل په کار نه دي.

مـوږ ډوډۍ وخـوړه او چـای تـه سـره ناسـت وو ، مـا صـابر خـان تـه بیـا د خپـل تـگ پـه برخـه کـې ورته یاده کړه. هغه لږه شېبه غلی و ، بیا یې ځواب کې راته وویل:

خـورې ډېـره ښـه خبـره ده، خـو لـومړۍ بـه زه او تـه پـه دې بـاب ښـه ځـان پـوه کـړو ، بیـا همغـسې وکړو.

ـ وروره تـه پـه دې بـاب څـه فکـر کـوې؟ زمـا خـو فکـر او عقیـده خوځېـدلې ده، سـم سـوچ نـه شـم کولای، ته چې هرڅه راته وایي، همغسې به وکړو.

ـ هوســۍ خـورې، زه خـو داسـې نظـر لـرم چـې لـومړۍ تـه کـوم ځـای تـه غـواړې، چـې لاړه شـې؟ او هم دا وو ایه، چې هلته څه کول غواړې، چې ویې کړې؟ چې زه ستا په پلان پوه شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د هغه دې پوښتنو ته په ځواب کې غلې پاتې شوم، هغه خپله پیاله پورته کړه او غړپ یې ترې وکړو. د صابر خان مېرمن زموږ خوا ته کېناسته، ما ورته وویل:

زه غواړم چې لومړی خپل کلي ته لاړه شم، که څوک ژوندي پاتې شوي وي او د سهار څوک نږدې خپلوان په کلي کې موجود وي، پیدا یې کړم او بیا ترې د سهار او د خپل زوی په باب پوښتنه وکړم، چې یو ځل دومره څوک پیدا کړم پیا به نورې لارې چارې لټوو.

صابر خان وویل: ما خو اورېدلي دي، چې د کلي ځینې کسان له پېښوره تللي دي، په کلي کې دوباره څه ناڅه ژوند پیل شوی دی. ولې په دې پوه نه یم، چې څوک به تللي وي؟ خدا پېږو زه خو نشم تلای، ځکه چې له طالبانو سره نه یم، نو ځکه خو په ځان ډارېږم، خو زما یو دوست دی او هغه اړیکې له طالبانو سره لري. یو ځل به ورسره ستا د تګ خبره وکړم، کېدای شي ګوندې له ځان سره دې بوځي. د هغه دلته هم پوخ کور دی او هلته یې هم ښه واک شته دی. په کلي کې به درسره ستا په هر مشکل کې مرسته وکړي. په ځینو کارونو کې ما ازمېښت کړی دی، ښه سړی دی. مونجې وریجې رېږه پي ده، تیار دلته راغلی دی زه به ورپسې همدا اوس ورشم خبرې به ورسره وکړم. ستا په باب به یې پوره پوه کړم. باور لرم، چې پوره مرسته به وکړي.

زه لمانځه ته پاڅېدم او هغه په هغې سړي پسې لاړ وې ویل زه به د مازیګر جمه د هغوی په جومات کې وکړم، که په جومات کې مې ولید لا ښه ده.

زه چې له لمانځه نه وزګاره شوم، چرت کې لاړم (هغه زموږ کلا او هغه کلی به هغسې ودان وي او که؟ په لومړي ځل چې له سهار سره له کابل نه کلي ته راغلم، هغه خلک، هغه عزت او هغه خوشالي، له ما سره د سهار د خپلوانو مینه او محبت څومره خوږې شېپې ورځې وې) له سترګو نه مې اوښکې جاري شوې، تر ډېره وخته ځای پرځای ناسته وم. د صابر خان مېرمن راپسې راغله، له لیرې یې راغږ کړو:

ترور جانې راځه دې پکې خوا ته رانږدې شه ګرمې ده. ما خپلې اوښکې وچې کړې، د هغې خوا ته ورغلم. مخامخ پکې ته کېناستم. د هغې زامن او لوڼه یو پر بل پسې رانوتل، ترڅو چې خړه لګېده. د کور ماشومان او لویان ټول رانوتل. زه د صابر خان په تمه وم، د هغه د راتلو شېبې مې شمارلې. په دې کې د ماښام ډوډۍ تیاره شوه، د صابر خان مېرمن وویل: موږ او تاسو به ډوډۍ وخورو، هغه معلوم نه دیو چې کله راځي.

د ماخستن تر لمانځه وروسته صابر خان راغی، مېرمن یې ترې د ډوډۍ پوښتنه وکړه، هغه وویل: ډوډۍ مې خوړلې ده. د چای پیاله یې ورته مخې ته کېښوده، زه لا د کوټې مخې ته په لمانځه ولاړه وم. لمونځ چې مې خلاص کړ، ورننوتلم، ستړي مشې مې ورته وویلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته يې اشاره وکړه، ويلې راځه خوري دلته چې نږدې په دغه توشکه کېنې. زه د هغه خوا ته په توشکه کېناستم. ماته د صابر خان مېرمن د چاى پياله مخې ته کېښوده، صابر خان بې له دې، چې ما ترې پوښتنه کړې واى، ويې ويل:

خورې ښه شوه سړى مې وليد له جومات نه يې له ځان سره کور ته بوتلم، ټولې خبرې مې ورسره وکړې. ما چې ستا د ژوند کيسه هغه ته وکړه، لومړى هک پک حېران پاتې شو، ډېر خپه او ستومانه شو، ډېره شېبه غلى و، بيا يې ماته داسې وويل:

داسې به وکړو، چې خداى بې کوي، زه به يې خپل کلي ته ورسوم او په کلي کې به چاته وظيفه ورکړم، چې کمک ورسره وکړي. دده چې هر ډول مشکلات و، هغه به ورسره مرسته کوي. زه پخپله ته پوهېږې، چې په جلال آباد کې ډېر مصروفيت لرم، له دې سره پخپله نشم ګرځېدلى. ولې يو تن به ورسره کړم، ددې خدمت به کوي.

ما وې خداى دې سرلوړې لره صابر خانه وروره! له ما سره دې ډېره نيکي وکړه، الله دې مه بدرنګوه. رښتيا وروره پوښتنه دې ترې ونه کړه، چې څه وخت ځي؟

ـ خورې سبا نه بل سبا ته ځي.

ما وې ښه شوه په لنډو ځي. صابر خان راته وويل:

هوسې خور! ته چې ځې په خير څه خرڅ مرڅ درته تيار کړم، خو تشويش مې درسره دا دى، چې ته به په کلي کې يوازې څه وکړې؟

ما وې صابره وروره! هلته خو پښتو ده، غيرت دى، دومره څوک به پيدا شي، چې مرسته راسره وکړي.

صابر خان زما خبره ونيوله ويې ويل: اګرچې دغه سړى، خو پوره لاپه راته وکړه، ويې ويل چې ته بې فکره اوسه، هيڅ مشکل به ورته پېښ نشي.

ـ صابر خانه وروره! ډېرې پيسې راسره وي، تصادف دا ښه و چې زما د لاس او غاړې بکس تر اخره راسره پاتې و او ښې پوره پيسې پکې وې. کيسه خو يې داسې ده، چې کوم وخت يې له مانه تحقيق کاوه، په هغو ورځو کې هغه زما ترجمان، چې يو پښتون هلک و، خو د پنجابي ژبې ترجماني يې ماته کوله، هغه راسره دا مرسته کړې وه، چې ځينې افغانۍ يې راته ډالر کړې وو او څه پيسې يې راته کلدارې کړې وې. په جېل کې مې خپله ګوزاره کوله، يو څه پيسې راسره پاتې دي، تاسو ته تکليف نه درکوم. دا چې زما دومره خدمت تاسې وکړو، تر قيامته به يې نه هېروم، الله دې ستاسو مددګار شي.

هغه خوشاله شو، ويلې د خور غوندې حق راباندې لرې، هر چېرې چې لاړه شې، زه به دې خامخا پوښتنه کوم، هيڅ تشويش مه کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه تېره شوه، سبايي وختي صابر خان او ښځه يې بازار ته لاړل، ماته يې جامې ګنډلې وې، يوه چادري يې راته واخيسته، نوې څپلۍ يې راته واخيستې، ما وې وروره دې نويو جامو او شيانو ته څه ضرورت و، زه خو بوډۍ ښځه يم او دا نوې جامې را سره ښې نه ښکاري. د صابر خان مېرمن وويل:

ترور جانې ! خېر جامې مې درته جوړې کړې دي، ستا د شان سره مو هرڅه درته برابر اخيستي دي.

ما وې کور مو ودان مهاجر خلک ياست، دومره تاوان مې درواړاوه. دواړو ويل: نه نه دا څه تاوان دی او ته په موږ ډېر حق لرې.

ما زيګر صابر خان بيا د هغه دوست کره ورغی، چې د سبا تګ په باب ترې پوښتنه وکړي. هغه د ماښام لمونځ کور ته راروساوه، د مانځه نه وروسته يې وويل: خورې سبايي وختي به د هغوی کره ورځو. هغه ويلې وختي حرکت کوو، چې په رسمياتو کې جلال آباد ته ورسېږو.

سبايي وختي مې د صابر له مېرمنې نه د تلو اجازت را واخيست، هغې بېچاره اوښکې توبې کړې، ما ترې ډېره ډېره مننه وکړه، صابر خان را سره د هغې دوست کره لاړ. مونږ چې ورورسېدو، هغه دروازې ته راوتلی و. ويلې راغلئ صابر خان ويلې و. ماته يې وويل:

خورې سترې مشې. ما مخ پټ کړی و، خالي سترګې مې ښکارېدې. په جګ اواز يې وويل:

زما خور يې او زه دې ورور يم، هېڅ خپګان چې ونه کړې، ټول مشکل به دې الله اسانه کړي.

د صابر خان نه مې اجازت واخيست، لاس مې ورته موچي کړل، ډېر خپه او ستومانه ښکارېده، زما ستوني ژړا ونيوه، د هغې په سترګو کې مې اوښکې ښکته پورته وځغلېدې، هغه رانه پاتې شو او زه د هغه دوست طالب ګل خان سره روانه شوم. د لواړګي د موټرو هډې ته ورسېدو، ما د ګل خان نه پوښتنه وکړه:

وروره په تورخم به ورځو که......

هغه وې هو خورې په تورخم به جلال آباد ته ځو.

په زړه کې مې تېر شول د تورخم سرحد خو راباندې لس کاله جېل تېر کړو، دا ځل.....

ګل خان بيا وويل: خورې ته زړه ښکته پورته نه کړې، زه درسره يم هلته زموږ عسکر ولاړ دي، د بخوا کسان هم پېژنم راځه راځه هغه ګاډی د تورخم او لواړګي ناري وهي، تيار ډک دی.

موټر ته وختو او لږه شېبه پس يې حرکت وکړو. زما کرايې هم ګل خان ورکړه. کله چې په تورخم کې مزي ته ورسېدو، هغه ته مې د کرايې پيسې ونيوې، خو هغه وې خورې ته په ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

حق لري، پروا نه لري. له سرحده تېر شو، ولې زما زړه په سرحد کې رپېده، ما وې چې بيا مې غېر حق ونه نيسي. له سرحده ورواوښتو، د جلال آباد ګاډۍ ته وروختو، ګل خان لږه شېبه طالب عسکرو سره څه خبرې کولې، بيا موټر ته راوخوت. ما سپېښين تېر جلال اباد ته ورسېدو. له موټره چې ښکته شو، ګل خان راته کړه:

خورې راځه، چې ځو، دلته زمونږه کور دی. دلته مې ورور او کډه يې اوېسګړي، زما زوی هم د خپلو ورو سره همدلته دی. راځه دلته به د هرڅه پوښتنه وکړو، په کرار به کلي ته لاړه شې.

د ګل خان کور ته لاړو، رښتيا چې کور کې ښځې وې، ما شومان وو، کله چې کور ته ورسېدو، هغه د کور لوی ورو ته وروپېژندم او دا خبره يې ورته وکړه: تاسو ټول به ددې خور پوره پوره خيال ساتئ، پام چې درنه خپه نشي.

ما وې مننه وروره خدای دې ژوندی لره. د کور ښځو ډوډۍ تياره کړه، ګل خان چې ډوډۍ وخوړه ما ته يې وويل:

خورې زه ولايت پورې ځم، خپه نشې دا خپل کور وګڼه. يو څه معلوماتونه به هم درته د کلي راوړم.

ما وې وروره په مخه دې ښه شه. په کور کې ګڼه ګونه زياته وه، ټول په لمانځه باندې ښه ټينګ وو، هېڅ قضا يې پرې نه وه.

ما خستين تېر ګل خان او ورور يې کور ته راغلل، زه يې ورور ته وروپېژندم. د ګل خان وررو سيد خان نومېده، خو له ګل خان نه کشرو، مګر د دواړو يو شان سوچه اوږدې ږېرې وې. رښتيا چې ما وليدل، ځوانانو او سپين ږيرو يو شان اوږدې ږيرې پرېښې وې. په تورخم چې راتېرېدو طالبانو د خلکو ږيرې ورمېچ کولې، که د چا به ږيره لنډه وه، رډ بد به يې ورته ويل.

ګل خان ماته وويل: ترور خپه شوې خو نه يې؟

ما وې نه وروره دې خوښ دو زما ډېر قدر وکړو. خپل کور يې ګڼم، تاسې خو زما ورونه ياست. ګل خان ويل ترور زمونږ ډېر کارونه دي، دا ورور مې په ولايت کې اداري مدير دی. له والي صيب سره وځنډېدم، نور څوک مې لا نه دي ليدلي. اوس به ځينې معلوماتونه سيد خان راکړي. سيد خانه د سيند نه پورې کليو کې څه حال دی؟

ـ کراري ده لالا هېڅ مشکل نشته دی. په دغو کليو کې يوازې نه، بلکې په ګرد مشرقي کې ارامي ده. ټول خلک د شپې او ورځې له يو ځای نه بل ځای ته ځي راځي، خالي په پنجشېر او شمالي کې ځای ځای ډزې مزې کله ناکله کېږي. درته ويلی شم، چې په ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان کې امنيت دی، تر ننه پورې کومه خبره نشته دی.

ـ وروره ما خو درته په لاره ددې ترور د کلي نوم واخيست، رښتيا چې هلته زمونږ طالبان ستاسې په نظر داسې څوک به پيدا شي، چې دې ترور سره مرسته وکړي؟

سيد خان لومړی لږ غلی شو، د چای پياله يې کېښوده، خپله ږيره يې په موټي کې ونيوله، ويې ويل:

ولسوال ته به ووايو، چې د دوی د کلي يو تن طالب راولېږي. سهار به ورته ټيلفون وکړم، څوک به راولېږي.

ګل خان دستي ماته وويل:

ترور جانې سبا ته به په خير سره ستا کار وشي، اوس به ارام وکړې، ستړې يې کرار ويده شه.

سيد خان خپلې مېرمنې ته وويل: هله دې ترور ته ځای برابر کړه، چې ارام وکړي، بېچاره ګی ستړې ده، چې بيده شي.

زه د ګل خان دوی په اجازه سره بلې کوټې ته د خوب لپاره لاړم، په بستره کې مې چې په بالښته سر کېښود، سمدستي خوب وړې وم. سهار وختي لمانځه ته پاځېدم، ګل خان دوی جومات ته جمعې ته تللي وو. لمر په غرونو ختلی و، چې کور ته راغلل. زه يې هم د سالون کوټې ته وروغوښتم. د سيد خان مېرمنې چای راوړو، ټولو په ګډه سره چای وڅښلې. له چای نه وروسته هغوی دواړه له کوره ووتل. ګل خان چې وتلو ماته يې وويل:

ترور ستا په اجازه مونږ لاړو، ته چې قيد نه شې، هر کله چې خسته شوې نسيمه به دې بيرون ته وباسي.

ما وې نه نه وروره ولې قيد شم، ځئ په مخه مو ښه شه. هغوی لاړل او زه په کور کې له ښځو سره پاتې شوم. د غرمې لس بجې وې د سيد خان مېرمنې د کور کارونه سرته رسولي وو. زما خوا ته راغله، په سالون کې راسره خوا ته کېناسته، ويې ويل:

ترور چې خپه نه شې، زمونږ ددې کور کارونه هېڅ غوڅون نه لري، تراوسه مې ستا سره هېڅ د زړه خواله ونه کړه. له پرون راهيسې مې درسره څه خبرې نه دي کړي. خير دی اوس به درسره خبرې وکړم. رښتيا ترور جانې ستا دا خبرې خو ددې ځای د خلکو په شان نه دي کنه؟

ـ هو لورې زه خو په اصل کې د پکتيا يمه، خو دلته ستاسې دې سيمې ته نصيب قسمت راوستې وم.

ـ هغه څنګه ترور.

مجبوره وم، چې خپله تبره کيسه مې ورته کړې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ لوري زما د ژوند کیسه مه اوره، ستومانه کېږې. د هغې لا سودا زیاته شوه، خوا ته مې ښه راوړاندې شوه، ویلې ترورجانې زه دې هم لور یم که...؟

په زړه کې مې تېر شول (ما وې پرېږده، چې زما په کیسه هر څوک خبر شي.) هغې ته مې د خپل ژوند تېر سرګذشت بیان کړو، لا ټوله کیسه مې خلاصه نه وه، چې د هغې په مخ اوښکې راماتې شوې. زما هم ستونی راډک شو، ولې کیسه مې ورته تر پایه تېره کړه. هغې راته کتل، سترګې یې رانه ویستلې، یوه یوه اوښکه به یې راوڅڅېده. زما له خوا پاڅېده، ویل توبه خدایه دا څنګه مسلماني شوه؟ غږ یې کړ: ترور زه به درته چای راوړم. ما پخپلو سترګو لاس تېر کړو، په شونډو مې ژبه ووهله، خو مرۍ مې وچه وچه کېده. د ګل خان مېرمن چای راوړو، پیاله یې راته په مخکې کېښوده. نسیمه له بیرون نه راغله، خپل وړوکی ورور یې له لاسه نیولی و، مور یې ورته وویل:

نسیمې لورې! ترور به بیرون ته وباسې، چې لږه وګرځي، زه به ډوډۍ تیاره کړم. هغې ویل ښه مورجانې ان تر ډنډ غاړې پورې به لاړ شو. له چای نه وروسته له نسیمې سره بهر ته ووتلم، نسیمې ویلې: ترور د ډنډ غاړې پورې به چکر ووهو.

ـ بچې ډېر لیرې مې مه بیایه، چې زه دومره شیمه نه لرم. نسیمه چې ایله به د یارلسو کالو وه، غوښنه مسته جلکۍ ښکارېده. سپینه ښکلې جینۍ وه، ودرېده ویلې ترورجانې د ډنډ غاړه نږدې ده. لاس یې ونیوه، ویلې هاغه د پیپل ونې، چې ښکاري هلته د ډنډ غاړې بازار دی.

ما وې لورکۍ راځه دلته به وګرځو، بېرته به کور ته ځو. د ماسپښین د لمانځه وخت رانږدې دی، چې مونځ رانه قضا نه شي. هغې د ډنډ بازار سره علاقه وه، غلې یې وویل: ښه ده چې ته وایې نو....

یوه شېبه وګرځېدو، نږدې دوکانونه او بازار مو له سترګو تېر کړل(په زړه مې پخوانی وخت چې کوم وخت به له سهار سره جلال آباد ته راغلم، نو څومره به په دې بازار کې سره وګرځېدو.) تیر شول. نسیمې راته راوکتل، ویلې یې ترور څنګه ورو شوې؟ ستړې خو نه شوې؟

ـ نه نه لورې، هسې دا بازار راته نا اشنا ښکاري. په تلو تلو کې د کور دروازې ته ورسېدو د نسیمې مور چې په اشپزخانې کې یې پخلی کاوه، راغله ویې ویل:

ترور جانې راغلې؟

ـ هو لورې راغلو، وخت د لمانځه دی. دغه ورځ مې تر بېګاه پورې په سوچونو کې تېره کړه، ما وې چې د کلي شرایط به څنګه وي؟ څوک به را سره مرسته وکړي او که نه؟ همدا سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوري ډېرې پوښتنې به مې په زړه کې ګرځېدې. ماخستن تېر سيد خان او ګل خان دوی دواړه کور ته راننوتل، مونږه د سالون په کوټه کې سره ناست وو، چې هغوی راغلل. سيد خان راته وويل:

ترور خپه شوې خو به نه يې؟

ما وې نه نه وروره زما خو دومره خيال ساتل کېږي، چې څه درته ووايم. د ګل خان مېرمن دې رب ښاده لري، پوره پوره خيال مې ساتي.

سيد خان او ګل خان ته د ګل خان مېرمن ډوډۍ تياره کړه، دواړه په ډوډۍ کېناستل، زه د ماخستن لمانځه ته پاځېدم. ما چې تر څو لمونځ خلاصاوه، د ګل خان مېرمن راغږ کړ:

ترور که مونځ دې خلاص کړی وي، راځه چې سيد خان لالا دې غواړي.

له دوعا کولو نه وروسته د سالون کوټې ته ورغلم، هغوی ته يې د چای پيالې ډکې کړې. ماته يې هم پياله مخې ته کېښوده، سيد خان وويل:

ترور سبا سهار ته به ستاسې د کلي يو تن راشي، وبه ګورو چې هغه څه کولی شي؟ خبرې به ورسره وکړو، معلوماتو نه به تري واخلو. که ستا زړه ومنله او مشکل دې حل کېدی شو، ورسره لاړه به شې او که څه ستونزې موجودې وې، بيا به بله چاره ګورو، ته هېڅ تشويش مه کوه.

ـ نه وروره تشويش ولې وکړم، خو هسې وايم چې زمونږ په کلي کې به څوک وي که نه؟ زمونږ د نږدې خپلوانو نه به څوک پاتې وي او که نه؟ نور خو شکر دی جنګ کړی نشته دي، داسې راته ښکاري چې ارامي ده.

ګل خان وويل: ترور د امنيت په باب خو هېڅ فکر مه کوه، طالبانو په ټول ملک کې امنيت راوستی دی، هغه خبرې لاړې انشاء الله چې ټول کارونه به دې سم شي.

سيد خان وويل: توکل په خدای دی، سبا ته به معلوم شي. ترور جانې که خوب درځي ځه لاړه شه، بې غمه ويده شه. د ګل خان مېرمن راته وويل: راځه ترور جانې ځای مې درته جوړ کړی دی، چې ويده شې.

له دواړو مې اجازه واخيسته او په بله وټه کې په بستره کې پرېوتم.

خوب نه راتلو، اوښتم راواوښتم، په زړه کې مې ګرځېدل (سبا ته به څنګه سړی راځي او څه به وايي؟ او هغه زمونږ کلا به ودانه وي؟ څوک به پکې وي او که....؟) رښتيا چې کلي ته ورسېدم، لومړی به د سهار د تره او ماما پوښتنه کوم، بيا به خپل کور ته ورشم، عجبه ده زه به ګنې بيا خپله کلا او کلی ووينم، خو چې سهار....؟ اوښکې مې وڅڅېدې، دغه شپه مې شوګير کړه، تر سهاره مې سترګه ورنغله. سبايي وختي ټول ويده وو، چې زه پاځېدم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمانځـه تـه پورتـه شـوم. لـه کـوټې نـه ووتلم، رڼـايي لګېـدلې وه، مـلا اودس کـاوه، چـې ليـرې لـه کـوم جومـات نـه د مـلا اذان غـوږ تـه راورسـېد. سـيد خـان او ګـل خـان دواړه کـوم جومـات تـه جمعـې تـه لاړل، د ګـل خـان مېـرمن هـم راپورتـه شـوه، هغـې هـم د لمانځـه بنـدوبس کـاوه. مـا چـې لمـونځ وکـړو، د خپـل خـوب پـه ځـای کـې مـې ډېره ووهلـه، پـه ځـای مـې سـترګې ورغلـې وې. يـو وخت راته د ګل خان مېرمن اواز کړ:

تـرور جـانې ! پاڅـه چـای تيـار ادی. زه چـې سـالون تـه ورغلـم، سـيد خـان او ګـل خـان دوی سـره د ورو پـه چايو ناست وو. دواړو وويل:

راځـه تـرور جـانې دې بـرې غـاړې تـه راشـه، دغـې توشـک بانـدې کېنـه. مـوږ لا پـه چـايو ناسـت وو، چـې بيـرون دروازه وټکـول شـوه، د ګـل خـان يـو وړوکـی زوی ورغـی، کتـل مـو چـې پـه منډه ببرته راغی، خپل پلار ته يې وويل:

دادا څوک سړی راغلی دی، تا غواړي.

هغـه پـه چـالاکۍ دروازې تـه ورغـی، لـږه شـېبه پـس چـې راغـی، ويـې ويـل: د تـرور د کلـي نـه يـو سړی راغلی دی، په حجره کې مې کېناوه، هله چای ورته تياري کړئ.

ګل خان وويل: زه به له هغه سره په حجره کې کېنم.

سيد خان وويل: تاسو هغه ته چای مايي ورو ړئ، موږ به هم درشو.

لـږه شـېبه وروسـته سـيد خـان لـه خپـل ځايـه پاڅېـد، ويـې ويـل: تـرور جـانې زه بـه ورشـم او پوښتنې به ترې وکړم، ته به بيا وروسته ورسره وګورې.

پـه دې کـې زه او د ګـل خـان مېـرمن سـره پـه خبـرو کـې وو، چـې سـيد خـان راغـی. ويـل يـې تـرور جـانې دا زلمـی، چـې راغلـی دی دا زمـوږ ملګـری دی، مـا تـرې ستاسـې د کلـي پـه بـاب پوښـتنې وکـړې، ويـې ويـل، چـې کلـی لـه خلکـو ډک شـوی دی، خـو دا زلمـی دی، د کلـي هغـه پخـواني خلـک نـه پېژنـي. خـو دی وايـي، چـې پـه کلـي کـې هـېڅ ډول مـشکل نـشته دی. مـا ورتـه سـتا د بيولـو او پـه کلـي کـې سـتا د خـدمت کولـو ويلـي دي، د هـر ډول منـډې رامنـډې خـدمتګار دی. يوازې دا نه، بلکې په کلي کې به دده غوندې نور هم ستا په خدمت کې وي.

ما وې ښه ده، چې داسې وي، نو ستا په اجازه به ورسره لاړه شم. سيد خان وويل:

هـو تـرور لـه ده سـره بـه لاړه شـې، زه بـه دې څـو ورځـې وروسـته پوښـتنه وکـړم، هـېڅ فکـر ونـه کړې، چې ګنې پوښتنه دې نه کوم.

خپـل پنـډکی مـې راواخيـست، د ګـل خـان مېـرمن نـه مـې د تلـو اجـازت واخيـست، هغـه خـواره کـې بيـا راغـاړې وتـه، اوښـکې يـې تـويې شـوې، مـا يـې بچـې ښـکل کـړل او هغـه مـې هـم پـه سـترګو سـترګو ښـکل کـړه، د حجـرې دروازې پـورې يـې راسـره مخـه ښـه وکـړه، حجـرې تـه ورننـوتم. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري ږيرې نرى لور زلمى راپاڅېد ، سټرې مشي يې راسره وکړه، هغه لاس نه راکاوه، خالي د خولې د سر سټرې مشي بې وکړه. کټ ته کېناستم، سيد خان هغه ته وويل:

وروره دا ترور به خپل کلي ته رسوې، هر خدمت چې يې و ، مرسته به ورسره کوې.

طالب زلمي وويل: څه چې د الله رضا وه، هغسې به کيږي. تاسې ډاډه اوسئ. دې ادې ټول خدمت په وشي. په دې وخت کې سيد خان او ګل خان دواړو جېب ته لاس تېر کړ، پيسې يې راوويستې، ويلې هن دا کرايه د موټر درسره واخله.

ما وې شته راسره تاسو ځان مه په عذابوئ، هر څو مې چې ورته وويل، هغوى راته په جېب کې پيسې کېښودې. تر دروازې راسره راووتل او مخه ښه يې راسره وکړه.

زه او هغه زلمى روان شو ، هغه رانه مخکې شو يوازې دومره يې وويل: ادې ما پسې راځه، چې د موټرو ځاى ته ځان ورسوو. هغه مخکې او زه ورپسې وم، په بازار کې روان شو. په بازار کې تلو تلو په يوه ګڼ بازار ورغلو ، هرڅه راته نا اشنا ښکارېدل، يو ځاى ته چې ورسېدو ، د ميوو ډک ډک دوکانونه، په دوکانونو کې د انګور وانښکي په تارونو کې راځړېدلي وو. هر ډول وچې او تازه ميوې په دوکانونو کې لکه خرواروته ډېرې ډېرې پرتې وې، سمدستي مې زړه کې تېر شول، دا خو به هغه دوکانونه وي، چې کله به زه او سهار له کابله راغلو ، نو خامخا به مو پکې مالتې او سنترې رانيولې او بيا به د کلي په لور روان شو. په دې وخت کې لږه پيښه نيولې شوم، د کلي نه راغلى زلمى رانه مخکې لاړ، مخ يې راواړاوه، ودرېد او ماته يې کتل، زما زړه راډک شو ، ستونى مې ونيول شو ، ټيکرى مې په سر راخور کړو ، ورو ورو مې ګامونه واخستل، هغه راته هم په ښه نيولى شو. زه چې ورنږدې شوم، وې ويل:

ادې څنګه په تکليف خو به نه يې؟

ـ نه نه بچې هسې ددې بازار يوه پخوانۍ خاطره مې زړه کې راوګرځېده، ځکه ورته ودرېدم.

هغه زما له حاله څه خبر و ، ويلې ادې په کرار کرار راځه لږه لاره تر هدې پاتې ده. زما په زړه همغسې د غم څپه زياتېدله.

د جلال آباد ښار ليدل نه و ، پخواني يادونه مې قدم په قدم يادېدل. په تېره بيا هغه د لومړي ځل له سهار سره يوځاى دې ښار ته راغلم. هغه شېبې مې رايادې شوې، ګامونه مې ورو ورو اخيستل، راغږ شو: ادې و ادې، هله زر راځه، چې موټر تيار دى. هغه له لاسه ونيولم او موټر ته يې ورپورته کړم. کلينر په جګ اواز ويل: ځه له خيره.

ګاډى روان شو ، د ښار او بازار دوکانونه يو پر بل پسې پاتې کېدل، ترڅو موټر له بازاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووت. ښه شېبه وروسته کچه سړک مخې له راغی. کله به موټر په خاورو او دوړو کې پټ شو، خپل مخ او سترګې مې په ټیکري پټې کړې، موټر روان و، اوږده شېبه وروسته موټر ودرېد، خلک ترې ښکته شول. ماته طالب زلمي وويل:

ادې راځه کلي ته راورسېدو. زما تلوسه وه ان له موټره مې پام وکړو، ما وې چې هماغه زموږ کلی دی او که...؟ هغه راسره مرسته وکړه، له لاسه يې ونيولم، له موټره ښکته شوم. خپل ټيکری او جامې مې له دوړو او خاورو نه وڅنډلې، خپله غوټه مې تخرګ کې ونيوله، سترګې مې وغړولې، وړاندې کلی ښکاره شو. موټر ودرېد، دوه موټرې نورې هم ولاړې وې، کلي ته راغلي خلک د کلي په لور وخوځېدل، زلمي راته کړه: ادې دغه کلی دی، اوس به نژدې ورشو. خپل کور به دې وپېژنې.

د هغه له دې خبرې سره، چې خپل کور به دې پکې وپېژنې، نبغ مې زړه ته سهار او د هغې مور (خوابښې مې) سترګو ته ودرېدل، په سوچ کې شوم، هغوی به په کلا کې...؟ ګمان کوم چې کلا به شاړه وي، هېڅوک به ورکې نه وي، د هغې وخت د کلا دننه دالان کوټې او د کلا برج رایاد شو. پښې مې لنډې ګنډې شوې، طالب زلمی راته ودرېد، پوه شو، چې زه نشوم تلای، راوګرځېد او خوا ته مې راغی، ويې ويل: ادې څنګه تکليف خو به نه لرې؟

ـ نه نه بچی هسې پخوانی وخت مې راياد شو، رښتيا قربان دې شم ستا نامه څه ده؟

ـ ادې زما نوم ګل نور دی، ددې کلي د پېروز خان زوی يم، پلار مې روسانو وژلی دی، پخوا چې روسانو په دې کلي بمبار کړی و، ددې کلي ډېر خلک پکې شهيدان شوي وو، ما ته د هغې وخت جنګونه، نه دي معلوم، خو مشرانو وايي چې د کلي ډېر اوسېدونکي په هغې وخت کې له منځه تللي دي.

په خبرو خبرو کې د کلي مخې ته راورسېدو، د ماسپښين دوه بجې وې، چې مونږه د کلي مخې ته ورسېدو. ګل نور راته وويل:

ادې پام وکړه دا کلي دې وپېژانده؟

ما ټول کلی له نظره تېر کړ، هغه زموږه کلا او د کلا لوړ بورج مې په نظر رانغی، د کلي د هر کور د يوالونه نړېدلي وو.

ـ ګل نوره بچی زموږ د کلا هغه لوړ بورج کوم دی؟

ـ ادې زه چې د کوم وخت نه دې کلي ته راغلی يم، دا کلی مې همدغسې وران ليدلی دی، ما پکې لوړ بورج هېڅ نه دی ليدلی. له خلکو مې ځينې کيسې اورېدلي دي. په دې وخت کې د کلي په يوه کوڅه ورسم شو، خو ما پکې خپله کلا ونه ليده. ګل نور وويل:

ادې جانې کېدای شي ستا سې کلا به د کلي هغه بل اړخ ته وي. دا سړک نوی دی کلي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتېر شوی دی، پخوانی سړک د کلي ښي اړخ ته و. ته راځه راځه زما د بابا نه به د هر څه حال احوال واخلو.

ـ ستا بابا؟

هو زما بابا د دې کلي یوازینی پخوانی سپین ږیری پاتې دی، هغه ته به هر څه معلوم وي.

مور دواړه په خبرو خبرو کې د کلي په کوڅه کې وړاندې تللي وو. هغه یوې دروازې ته ودرېد او دروازه یې وټکوله. لږه شېبه کې دروازه خلاصه شوه، په دروازه کې یوه پېغلوټې جینۍ راووتله، مور ته یې پام وکړو، ویلې لالا ستړی مشې. یوه شوم چې د ګل نور خور ده. ماته یې غلي شان وویل: ستړې مشې ادې! هغې دروازه ښه راخلاصه کړه، ګل نور وې راځه ادې دا زمور کور دی. د ننه چې ننوتلو د کور په برنډه کې یو بوډا سړی په کټ کې ناست و، بالښت ته یې تکیه وهلې وه، امسا یې د کټ سرته درولې وه. یو د پاخه عمر سړی، چې ببره ږیره، خړ پکول یې په سر و، د ږیرې زیات ویښتان یې سپین ښکارېدل. ښه چارشانه سړی و، لګیا و څرخکې یې تاواوه. د وړیو نه یې موټۍ ډک نیولی و. یوازې یې څرخکې په لاس کې ونیو، ویل: ګل نوره ستړی مشې. ماته یې کړه، ترور ستړې مشې، په خیر راغلې. یوه د عمر نه زړه ښځه د کوټې نه راووتله، زما خوا ته راغله، لومړی یې ګل نور ته ستړي مشي وویله، بیا یې ماته لاس رااوږد کړو، ویې ویل:

ترور ستړې مشې، په خیر راغلې. نوره ښه ګړه بړه یې راسره وکړه. بوډا چې په کټ کې ناست و، یو لاس یې په تندي کېښود، ماته یې راوکتل، په ګینګړو اواز یې وویل:

خورې ستړې مشې. ما ویل خدای دې ژوندی لره کاکا څنګه یې؟ نور ګل ټولو ته وروپېژندلم، یوازې دومره یې ورته وویل:

د خیر ګل اکا له کوره مې دا ادې راوستله، دی وایې چې دا زمور کلی دی، ما ترې پوښتنه نه ده کړې، تاسې به ترې پوښتنه وکړئ، که کوم خدمت و، مونږ به ورسره مرسته کوو. نور ګل خپل پلار ته، چې هغه لا همغسې څرخکی تاواوه، وویل. پلار یې د څرخکې تاوول پرېښودل، زما خوا ته رانږدې شو، نور ګل وویل:

ادې دا دی خپل کور دی، چې خپه نه شې. مور ته یې ورغږ کړو مور دې ادې ته ډوډۍ تیاره کړه، زه بیرون ته وځم.

مور یې ویل ترور دې بالښت ته ډډه ولګوه، چې دمه شې. زه به درته ډوډۍ تیاره کړم، چې خپه نشې. د نور ګل پلار په یوه بل کټ کېګ مخامخ راته کېناست، ویې ویل:

ترور خپه نشې په دې کلي کې د چا څوک یې؟

ما وې وروره زه د سهار صاحب مېرمن یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغــه تــورې ګڼــي وربځــې پورتــه وارتــولې، ورو يــې لــه ځــان ســره وويــل: ســهار صــاحب؟ کــوم هغــه ســهار چــې پــه کابــل کــې مــامور و د برجــورې کــلا؟ پــه راډيــو کــې بــه يــې د جمعــې پــه شــپه داستانونه ويل؟

ـ هو هو هماغه سهار.

هغه بوډا ته مخ ورواړاوه، ويې ويل:

دادا ! ستا ورته فکر دی؟ بوډا خپلې تسپې اړولې، ويې ويل: بچې ته څوک يادوې؟

ـ هغــه د کونــډې زوی، چــې پــه کابــل کــې مــامور و ، وروســته يــې چــې پــه کلــي کــې هغــه لويــه برجــوره کــلا جــوړه کــړه. دادا هغــه نــه و ، چــې د هــرې جمعــې پــه شــپه بــه يــې راډيــو کــې داســتانونه ويل کېدل او موږ به ورته ناست وو.

بوډا وويل: ومې پېژاند بچې، هغه خو.... !

تــه ودرېــږه دادا. ددې لپــاره چــې بــوډا د ســهار صــيب تېــره کيــسه کولــه، خــو زوی يــې ورتــه پــه خبــره کــې ورودانګــل، لــه دې وجــې چــې زه پــوه نــشم او لــومړی زمــا پــه حــال ځــان پــوه کــړي. بــوډا ماته کتل، خو سم نظر يې نه لګېد ، زوی يې وويل:

ترور ته د هغې کورودانه يې.؟

مــا وې هــو هغــه زمــا خاونــد و. بــوډا او زوی يــې دواړه پــه تعجــب کــې پــاتې شــول، پــه دې وخــت کــې ښــځې لوښــه او چيلمچــي راوړل، ويلــې تــرور لاس وينځــه چــې ډوډۍ وخــورې، ځــښتن يــې هــم راته کړه. ترور ته لومړی ډوډۍ وخوره بيا به نورې خبرې سره کوو.

زه د هغــې لــه مېــرمن ســره لاړم، پــه ډوډۍ کېناســتم بــوډا او زوی يــې خپــل مــنځ کــې ســره څــه خبرې کولې، هغوی ډېر څه وويل، زه ورته متوجې وم. وروسته له ډوډۍ نه يې راته وويل:

ترور ستا به سودا وي، راځه چې ستاسې کلا ته ورشو ، هرڅه به پخپله وګورې.

د کــور ښــځه او مېــړه بــې دواړه راســره شــول، د هغــوی لــه کــوره ووتلــو او پــه کلــي کــې پــه يــوه اوږده کوڅه کــې ورسم شــو. لــه کــوڅې نــه چــې ووتــو ، د کلــي بــل اړخ تــه ورســېدو. مــا بــه د کلــي هــرې کــوڅې او هــر کــور تــه کتــل، د خپــل کــور ليــدو تــه مــې تلوســه وه، تلــو تلــو چــې پــه يــوه ګــوټ ورواوښــتو. ســړي وويــل: تــرور هغــه مخــامخ ستاســو کــلا ده، هغــه بــورج بــې پخــوا پــه ډزو کــې نړېدلی دی.

پــه زړه کــې مــې تېرېــدل، چــې پــه کــلا کــې خــو بــه ســهار او زوی مــې نــه وي؟ کېــدای شــي چــې پــه هغــې وخــت کــې چــا ژونــدي لــه ســينده راوېــستلي وي. نــه پــوهېږم، چــې پــه کــلا کــې بــه څــوک وي نــو؟ څو ګامــه لا کــلا تــه پــاتې و ، ودرېــدم ښــه مــې شــاوخوا تــه وکتــل، بيــا مــې مخــامخ کــلا تــه ورپــام کړو ، هېڅ باور مې نه راتلو ، چې ګنې دا به هماغه کلی او زموږ کلا وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړي مېرمن هم راسره وه، هغې وويل:
ترور څنګه ودرېدې؟
ـ هسې لورې دا هرڅه راته نااشنا ښکاري.
ـ ترور د کلا دروازې ته چې ورسېدو، بيا درته پته لګېږي.

د کلا دروازې ته چې ورسېدو، مخامخ ودرېدم د کلا دروازې او ديوالونو ته مې پام وکړو ومې پېژندله. د کلا بورج نړېدلی و، دروازه يې ماته وه، د کلا د مخې بڼ نه و. پخواني خيال کې لاړم، بدن مې وربېده، ځای په ځای کېناستم. د کلا ديواله ته مې تکيه ووهله، سړي دروازه وټکوله، ښځې زما سر ونيو، ويلې ترور جانې ولې؟ زما له خولې غږ نه خوت، اندامونه مې له کاره ولوېدل، بې هوښه شوم، هېڅ په ځان نه وم پوه شوې. يو وخت مې سترګې وغړولې څه ډېر کسان ښځې واړه سړي ناست دي، دوه ښځو په کراره سره په کټ کې کېنولم، دوه بالښتونه يې راته شاته کېښودل، يوې ښځې په ګيلاس کې اوبه راکړې، سترګې مې شاوخوا ته واړولې،د همغې ښځې مېړه راته وويل:

ترور دا ستاسې کلا ده. يو زلمي ته يې لاس ونيو، چې توره رېره لوړ سړی و، ويلې دا ستا د خاوند د تره زوی دی. هغه راغی په ما راښکته شو، له خولې يې ووتل: اخ تندار ته؟

ما په غېږ کې ونيوله، له غږه لوېدلې وم، خالي اوښکې مې روانې وې. بيا د هغې مېرمن راغله راغاړې وته، د سترګو په رپ کې د چم ګاونډ ښځې او سړي کلا ته راننوتل. کلا له خلکو ډکه شوه، په يوه پښه لوی واړه کلا ته راننوتل. لکه د خوب غونډې پرېشانۍ يووړم، څه مې نه ليدل، خو دومره مې اورېدل چې هر چا به يو بل ته ويلې: د سهار صيب مېرمن راپيدا شوې ده. د سهار د نوم په اورېدو به مې په زړه چړې منډل کېدې. د خلکو شور او زوږ دومره زيات شو، چې چا د چا خبره نه اورېده. له يوې خوا هوا ګرمه وه او د خلکو ګڼه ګوڼه هم زياته وه. يو وخت چې مې سترګې وغړولې، يو چا په ګيلاس کې اوبه راته ونيوې. مری مې لمده شوه، پخپل ځای کېناستم. پام مې کاوه د خدای مخلوق په کلا کې راټول شوی و. په کټ کې راسره ناستې ښځې راته په سر ټيکری ساز کړو، ټولو ماته کتل او يو ډول د خپګان په حالت کې ليدل کېدل. يوه سړي په جګ اواز وويل:

خوېندو ورونړو ښه به دا وي، چې دا بيروبار کم کړو، دا بېچاره ګۍ به لږه دمه شي، په کرار او نوبت سره به ورسره وګورئ، اوس همدومره بس دي، راځئ چې ځو.

دوې وويل: سمه ده. خلک په کرار سره له کلا نه ووتل، ښځې هم لاړې، يوازې د کلا اوسېدونکي کسان پاتې شول.

د نور ګل پلار او مور چې دواړه راته نژدې ناست وو، زما خوا ته نور هم نژدې شول، ويې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل: ترور ښه شو، چې ستا د خاوند د تره زوی شته دی، دا مېنه پرې ټینګه ده. نور دې له خیره تکلیف نشته دی. اوس به ستا په اجازت سره درنه لاړ شو، بیا به دې احوال واخلو. والکه وراره مونږ به درنه ولاړ شو، ښه شوه زما زوی نور ګل دا ترور کلي ته راورسوله، بیا به سره ګورو.

ـ نه نه کاکا جانه ډوډۍ به راسره وخورئ بیا به ځئ.

ـ خیر یوسې دا زموږ خپل کور دیو بیا به شي. پاڅېدل له ما یې اجازت وغوښت او له کلا نه ووتل، د کلا لویو وړو ورسره مخه ښه وکړه، د کور ښځه او سړی، بچیان یې ټول رانه راتاو شول. د سهار د کاکا زوی شیر خان او مېرمن یې دواړه راسره په څنګ کې کېناستل، شیر خان وویل:

تندار کسم په خدای چې ستاسې د ټولو فاتحه موږ ته په همغه وخت کې شوې وه او دا دی، چې ته الله ناڅاپه په موږه رانوبستې. دواړو خپل لاسونه غوړونو ته یوړل، خدایه توبه توبه مې ده، دا څنګه چل وشو. ای تندار دا دومره وخت نو ته چېرې ته وې، هله کیسه کوه، چې....

د شېر خان دوه پېغلې لونه او درې زامن هم په یوه ځای راتاو وو، ما ورته خپله کیسه تېره کړه، ولې ماشومان ناست وو، هغه ځینې زیاتې چې راسره شوي وو، په اصل شکل مې ورته ونه ویلې، خو نوره ټوله کیسه مې ورته بیان کړه، ټولو لویو وړو سم په سلګو سلګو وژړل، هر یوه ماته کتل او له سترګو یې اوښکو دارې وهلې، ټول مې له ځان سره ښه په ژړا سترې کړل. هغوی راته هم د روسانو د وخت جګړې او په کلي د بمبارۍ راته ټولې کیسې وکړې. د کلا د برج په توپونو وېشتل، د خپل پلار او د سهار د مور وژل او هم یې د کلي د هر کاله د مرګونو راته بېلا بېلې کیسې وکړې. بیا یې راته وویل:

تندار راځه، چې د کلا په کوټو دې وګرځوم، هر دېوال د توپونو او راکټونو مرمۍ خوړلې دي، کلا هغه ډول نه ده پاتې، ګرچې ما یې ځینې برخې دوباره جوړې کړې دي. د کلا بورج رانه نیمګړی پاتې دی، که ژوند و په خیر سره سږکال مې ورته نیت دیو چې ودان یې کړم.

شېر خان له لاسه ونیولم ورو ورو یې د کلا په بېلا بېلو کوټو وګرځولم، زموږ د خوب کوټې ته چې ننوتلم ستونی مې راډک شو، په دواړو تشو مې لاس کېښود، اوښکې مې وڅڅېدې، هغوی هم راسره اوښکې تویولې. د کوټې دیوالونه لا هماغسې لړ لړ سپین و. شېر خان په ژړغوني غږ وویل:

تندار په دې کوټه کې اوس مونږه ویده کېږو. ورمنډه یې کړل دیواله ته د سهار عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوړند و، ویلې تندار دا مې د سهار لالا عکس دی، ماته یې ونیو. ما چې عکس د کوټې په دروازه کې رڼا ته ونیو، د چوکاټ په شیشه مې او ښکې ډنډ شوې، هغه رانه عکس بېرته واخیست ماته یې وې تندار راځه چې په نورو کوټو کې وګرځو، د کلا په کوټو او بامونو وګرځېدو، د کلا هغه لوړ بورج نیمایي راکټونو غورزولی و. د دویم پوړ په کوټو کې هم وګرځېدو، زمونږ د وخت سامانونه د هغې وخت جهادي غلو لوټ کړي وو، د کلا ترځنګ بڼ و چې اوس پکې یوازې د سیترون ونه جګه ختلې وه او یوه ونه د نارنج ولاړه وه، چې ډېره زړه شوې وه. د لاندې ترې چرګان ګرځېدل. د کلي د وستل چیناران نه وو، زیات کورونه هما غسې لا وران پراته وو.

دغه ورځ ټوله په ژړا انګولا تېره شوه، ماخستن له ډوډۍ نه وروسته چای ته ناست و، ما ویل:

شېر خانه بچې! لومړی دا خپله مېرمن دې راته راوپېژنه، دا بچیان دې بېل بېل په نومونو یاد کړه، بیا به نورې خبرې کوو.

هغه راته خپله ښځه یاده کړه، ویې ویل: دا د کلي حیدر خان لور ده ګلابه نومېږي. دا مې میرخان مشر زوی دی او هغه خیرو دی او دا وړوکی افضل دی. دا مشره لور مې غوټۍ نومیږي او دا بله پاڼه نومېږي.

ـ ډېر شکر دی زویه په تا او په دې اولادونو دې ډېره خوشحاله شومه، زړه نازړه د نورګل د پلار و مور سره راتلمه ما وې چې په دې کلي کې به زما څوک پاتې وي او که نه؟ بچې په دې ساعت هم شکر دی.

شېر خانه زویه! بلا دې واخلم زه نور د ډېرو خبرو طاقت نه لرم، څوک ه ته راته د سهار او زما د زوی په باب یو څه ووایې... نوره پاتې کیسه او د سهار په باب شېرخان داسې پیل وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورم څپرکی

ـ تندار ! تاته خو به معلومه وي، چې زه په هغې وخت کې ایله وخت رسینده وم، کوم وخت چې تاسو له کلي نه د تلو نیت کړی و او په جاله کې د شپې په سیند پورې وتلئ. په همغه شپه له پلار سره دلته ستاسې کور ته راغلو. زړه ادې دې خدای وبښي (ستا خوابښې) ځانله ناسته وه، ژړل یې. پلار مې ورته خبرې وکړې، ژړا یې بس کړه. د شپې تر ناوخته پورې هغوی دواړه مشغولېدل او زه ورته ناست وم. پلار مې ورته وویل:

سبا ته یا بل سبا ته په دې کلي روسان حمله کوي، ښه شوه چې سهار دوی ځانونه ووېستل. مونږ به چې د کلي خلکو څه حال و، هغه به زمونږه وي.

تر نیمې شپې پورې دواړه په همدې خبرو سره ګړېدل، پلار مې بیا کور ته لاړ او زه له زړې ادې سره پاتې شوم. سهار وختي یې راویښ کړم، ویل یې بچی پاڅېږه نن څه بل شان درنې ډزې کېږي. له بام نه مې پام کاوه، څو توپونه د کلي بر سر کې ولګېدل. له ځان سره مې وویل:

والکه ! ته یو ځل پلار پسې دې ورشه، چې په احوال ځان پوه کړې. ماته به زر بېرته معلومات راوړې. ما خپلې سترګې موښلې او پلار پسې کور ته لاړم. د کلي په وستل کې هېڅوک نه و، د خپل کور په کوڅه چې ورسم شوم، پلار مې د څو تنو کلیوالو سره ولاړ و. زه چې ورننـزدې شوم، هغوی خپلو کې همدا خبرې کولې، چې د کلي بر سر یې وویشتو، پلار مې هغوی ته وویل:

ځئ خپلو کورونو کې کېنئ، بیرون مه ګرځئ. ماته یې وویل: کور ته ننوزه هېڅوک باید له کوره راونه وځي. زه به د سهار دوی کره ورښکاره شم. زه چې کور ته ننوتلم، په تشناب کې خپل مخ او لاسونه مې پریمینځل، له نورو وړو سره چای ته کېناستم، مونږ لا چای نه و خلاص کړی، چې پلار مې وارخطا غونـدې راننوت، ویلې هله زر کوئ، چې د سهار دوی کور ته لاړ شو، هغه لویه کلا ده دیوالونه جګ دي، که روسان حمله وکړي، کېدای شي چې بچ پاتې شو. ویل یې هله پاڅېږئ، چې کلي کې څو د هوان ګلۍ ولګېدې، خدای دې خیر کړي، وضعه خرابه راته ښکاري. ماته یې وویل: ته او خور دې په کور کې پاتې شئ، وروسته به بیا احوال سره واخلو. مور مې او پلار مې له نورو وړو سره دلته راغلل.

شېبه په شېبه ډزې زیاتېدلې، یو میزایل د کلي په منځ کې ولګېد، زه په منډه بلۍ ته وختم، ما وې چې پام وکړم. زه چې بام ته وختم، په کلي کې دوړې پورته شوې، شور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

غالمغال ورسره سم پورته شو، چې غړز شو څو مېزایل غبرګ په کلي ولوېدل. په هوا کې جنګي الوتکې تېرې شوې، په کلي يې بمبارې وکړه. ښه مې ورته کتل، چې د کلي په سر تېرې شوې. نورې ډېرې د توپونو په کلي راډېرې شوې، اخر زه وډار شوم خور مې راغږ کړل: راکوز شه شېر خانه وبه لګېږي. زه له بامه راښکته شوم، زه او خور مې د کور په برنډه کې غلي کېناستو، غوږ مو وینو چې له کلي نه ژړاګانې پورته کېدې. ډېرې دومره زياتې شوې، چې ما او خور مې خبرې سره نه اورېدلې. زموږ د کور شاوخوا ته توپونه ولګېدل، زه او خور مې وارخطا شو، په کوټه کې د دوو کندوانو په منځ کې ورننوتلو او غلي کېناستو. په هوا کې د الوتکو کرنګا او بمبارۍ او د توپونو او راکټونو ډزو دومره وارخطا کړو، چې زه او خور مې دواړو سره يو بل په غېږ کې ونيول او رېږدېدلو.

په کلي کې وړې ډزې هم پيل شوې. موږ دا فکر کاوه، چې ګنې د کلي خلک به ډزې کوي، حال دا چې په کلي روسان راورننوتي وو. زموږ کور د کلي په منځ کې و، د کور ديوالونه خو لوړ و، د دروازې زنځير مې اچولی و، په دروازه کې د اوسپنې پټۍ اوښتې وه. ډېره کلکه دروازه وه. يوه شېبه وروسته دروازه وټکول شوه، ما وې چې ګنې پلار مې راغلی دی، زه ورو ورو دروازې ته ورغلم، غوږ مې ونيو، چې بدلې خبرې کېدې، له دروازې راستون شوم، بېرته مې د کندوانو منځ خالیګاه ته ځان خواته ورنږدې کړو، هغې ويل څوک و، ما وې بل څوک دي، کېدای شي روسان راغلي وي.

مونږ دواړو له وېرې سپوږ نه کاوه، غلي او درنې ډزې غلې شوې، خو يوازې د کلاشينکوف وړې ډزې ډېرې کېدې. په هوا کې الوتکې تېرېدلې، خو بمبارې يې نه کوله. دروازه په زوره ټک ټک شوه، مونږ ځان غلی نيولی و، په کلي کې ګنې ډزې روانې وې. زمونږ له دروازې نه راغلي کسان لاړل، مونږه د کندوانو ترمنځ په ناسته ستړي شو، کوټې نه راووتلو، چې غوږ مو ونيو په کلي کې همغسې شور او زوږ پورته کېده، ولې ډزې کمې شوې. له ځينو کورونو نه د ژړا غږونه راتلل. شېبه په شېبه ويرژړا زياتېدله. ورځ زياتي په وتو وه، زه ورو شاني بام ته ورپورته شوم، ټول کلی ويرژړا پسې اخيستی و. د کلي ځينو کورونو نه لوګي او لمبې پورته کېدې، وړاندې په سړک خړې عسکري موټرې روانې وې. په هوا کې يوه نيمه الوتکه او څرخې الوتکې هم ګرځېدلې. زموږ د کور شاوخوا ګاونډيان هېڅوک نه ښکارېدل، يوازې د ښځو ژړاګانې زياتې وې، چې د کلي په هر کور کې اورېدل کېدې.

د کور د دروازې زنځير مې خلاص کړ، دروازه مګې رابېرته کړه، په کوڅه کې مې شاوخوا ته وکتل، وړاندې يو نيم سړی په منډه تېرېده، زه دوباره کور ته ننوتلم. خور ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

په کلي نوره جګړه غلې ده، خلک ګرځي راګرځي، راځه چې دواړه په منډه د زړې ادې کلا ته لاړ شو، چې د هغوی احوال واخلو.

له کوره ووتلو او په یره یره په کوڅه کې راروان شو. د کلي په هر کور کې ژړا وه، په ځینو کورونو کې لا همغسې لمبې وې، ټول کلی لوګو او بوی نیولی و. ډېر کم کسان په کوڅو کې وارخطا وارخطا ګرځېدل. مور له ویرې په یوه منډه تر کلا ورسېدو. د کلا بورج نیمایي راکټونو غورځولی و، د کلا لویه دروازه ماته وه، دیوالونو مرمۍ خوړلې وې. په دروازه چې ورننوتلو د کلا په دالانه کې زما پلار مړ پروت و. مور او زړه ادې مې په برنډه کې مړې پرتې وې. د کلا کوټې ورانې ویجاړې شوې وې، ټول سامانونه یې خراب کړي وو، بکسونه مات پراته وو، مور دواړو چیغې کړې، په ژړا مو پیل وکړ. د کلا دروازه کې ودرېدو او چیغې مو وهلې، ښه شېبه وروسته دري تنه د کلي سړي راغلل، ویل یې مه ژاړئ، کلا ته ننوتل زما پلار او مور یې ولیدل او زړه ادې یې ولیده، چې ټول مړه دي. څوق څوق یې وکړ، لاس یې ورته پورته کړ، مور ته یې وویل:

تاسو چیغې مه وهئ، صبر وکړئ. هغوی یوازې مړي په کټونو کې پرېستل او سپینې روجایي ګانې یې پرې خورې کړې. مونږ ته یې وویل:

په دې خبره د تندار (هوسۍ) له سترګو اوښکې روانې شوې، خپل ټیکری یې سترګو ته ونیو، اوښکې یې پاکې کړې، ما ویل تندار نو بیا ډېر ساعت وروسته زمونږ نزدې خپلوان او د کلي څو تنه، چې ژوندي پاتې وو، کلا ته راننوتل، څو د چم ګاونډ ځینې ښځې هم راغلې، مونږ ته یې وویل: دا غم په ټول کلي دی، په هر کور کې دري او څلور وژل شوي دي، مونږ نورو ورانو کلیو ته استازي لېږلي دي، چې خلک راشي او د شپې د ددې کلي ټول مړي ښخ کړي، ځکه چې د ورځې کېدای شي بیا بمباري وشي باید چې مړي د شپې ښخ شي. ملا وایي چې غسل مړو ته مه ورکوئ، ټول شهیدان دي، له خپلو جامو سره یې ښخ کړئ. دري ښځې او څو تنه سړي مونږ سره پاتې شول، زمونږ له خپلوانو سره یې یوځای مړي په اب و تاب کړل، وینې یې پاکې کړې.

د ماښام خړه په لګېدو وه، د کلا په برنډه کې دري جنازې د لاټین رڼا ته کېښودل شوې، مونږ ورته په ویر اخته وو. د شپې ناوخته خدا بزده، چې څو بجې وې کلا ته خلک راننوتل او زر زر یې دري واړه جنازې پورته کړې او هدیرې ته یې یوړې. مونږ په جنازو پسې وروسته په چیغو چیغو ژړل او روان وو. خور مې خلکو راستنه کړه او زه ان تر هدیرې پورې ورسره لاړم. په هدیره کې خلکو نور مړي ښخول. تر نیمې شپې پورې ټول مړي ښخ شول، په پای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا دوعایه ولوستله. د کلي خلکو او د نورو کلیو خلکو عمومي دوعا وکړه او بیا یوه تن سپین ږیري په جګ اواز وویل:

ددې کلي پاتې خلکو ته دا اعلان کوم، چې سهار وختي په خړه کې له کلي نه ووځي او نورو کلیو ته ولاړ شي، ځکه چې امکان شته چې روسان بیا بمبار وکړي، خدای ناخواسته پاتې خلک مړه نه شي.

ټول خلک له هدیرې نه خواره شول، د نورو کلیو خلک خپلو کلیو ته لاړل، زموږ د کلي پاتې کسان خپل کلي ته راستانه شول. زه چې کلا ته راغلم، خور او نور خپلوان مې ویده وو، یوازې زما د پلار خور چې زما ترور کېده، د لاټین رڼا ته ناسته وه او ژړل یې. زما په لیدو راپاڅېده، ویل یې: شېرخانه زویه څنګه چل شو؟

ما وې عمه جانې ټول مړي ښخ شول، خلک خواره شول، خو خلکو وویل، چې سبا ته وختي به کلی خالي کېږي او پاتې خلک به نورو کلیو ته ورځي. په دې وخت کې زما د ترور خاوند هم راننوت، ډېر خپه او ستومانه و. هغه وویل:

ځینې ضروري سامانونه چې له ځان سره یې وړی شو، سر له اوس نه باید برابر شي. نور سامانونه به په کوټو کې پرېږدو، دروازې به ورپسې راپورې کړو، د کلا دروازه به هم کلکه کړو، سهار وختي به له کلي نه وځو.

لږه شېبه مو سترګې لا ورغلې نه وې، چې راپاڅولو، ویل یې هلئ روانېږئ. سهار وختي تورتم کې له کلا نه ووتلو او د درې لاره مو ونیوله. ترڅو چې لمر راختو، د درې برسر کلي ته ورسېدو. هلته زما د پلار خپلوان و، د هغوی کره مو پوره لس ورځې تېرې کړې. بیا خبر راغی، چې کلي ته راشئ، امنیت دی. دوباره کلي ته لاړو، په مړو پسې مو خیرات وکړ، مګر په کلي کې دومره څوک نه وو، ځوانان خو بیخي نه وو، ځینې د پاخه عمر خلک او سپین ږیري یو نیم چېرې په کومه کوټه کې اوسېدل، د لویو ښارونو نه په غیر نور ټول کلي له مجاهدینو سره و.

تندار! زه خو په هغې وخت کې وړوکی وم، دا ټول غمونه ماته راپه غاړه شول. خپلوانو راسره لاس اړاوه، ولې دا ټولې ستونزې زما په سر وې. تاسې مې بیخي له یاده وتلي وئ، یوازې دومره خبر وم، چې په جاله کې له سینده پورې وتلئ او پاکستان ته تلئ، خو له هغې پېښې نه چې ستاسې په جاله یې ډزې کړې وې او دغه پېښه شوې وه، هډو معلومات مو نه درلود. ډېرې ورځې وروسته یو تن، چې په جاله کې له تاسې سره ملګری و، هغه کلي ته راغلی و. موږ ته هغه دا خبر راوړ، چې ستاسې په جاله باندې حکومتي پوستو ډزې کړې وې. هغه داسې کیسه کوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې په جاله ډزې پیل شوې، ما دستي سیند ته ځان وغورځاوه او د جالې پړی مې کلک ونیو، نور بدن مي په اوبو کې و، خالي سر مې خیګانو پورې نیولی و، چې ډزې به زیاتې شوې، ځان به مې په سیند کې غوپه کړو. په لومړي ځل ډزو کې سهار ولګېد او بیا ورپسې یو یو لګېده او اوبو ته به لوېدل. یوازې یو تن په جاله کې مړ پروت و، خو څه وخت چې جاله وان مرمۍ وخوړه، له خولې یې آخ وخوت، نوره نو هغه بیا لامبو نشوای وهلی، تر یو وخته پورې یې پښې خوځولې، تورتم تیاره و، څه نه لیدل کېده، د جالې نه هم د چا غړیا کوم فریاد نه پورته کېده. ما فکر کاوه، چې یوازې همدا زه ژوندی یم، نور ټول مړه دي. جاله مې ورو ورو کښوله، ترڅو د سیند غاړې لوخو ته ونښته. څنګه چې جاله ودرېده، ما په چالاکۍ سره د سترګو په رپ کې ځان وچې ته ورساوه، څپلۍ او څادر مې رانه سیند وړي وو. څنګه چې وچې ته شوم بیا مې جالې ته نه دي کتلي، تورتم و څه نه لیدل کېده، په یوه خوا مې منډه واخیسته، له کمیس او پرتوګ نه مې اوبه څڅېدلې او روان وم. هېڅ نه پوهېدم، چې په کومه ځم؟ یبلې پښې وم، په پښو کې مې غنې لاړې، زیږو تیږو مې پښې راته ویني کړې وې. زه له وېرې نه په ځان نه پوهېدم، دومره ډېر مزل مې وکړ، چې د اوبو ډکې لمدې جامې رابانديې وچې شوې وې، نیمه شپه وه چې په یوه کلي ورپېښ شوم، هغه څنګه چې له لیرې مې د سپو غپا واورېده. په همغه د سپو غپا پسې تلمه تلمه چې یوه کلي ته ورسګېدم. کلی د غره په لمن کې اباد و، دومره لوی کلی هم نه ښکارېده، د کلي مخې ته څو ګورې ونې ولاړې وې، ما ځان ونو ته ورساوه. د ونو لاندې بیخي تورتم و، ډېر ستړی شوی وم، ومې پتېیله چې دمه وکړم. یوې تیږې ته کېناستم، د تیږې سر هوار و، خوا ته یې هماغسې نورې هوارې تېږې پرتې وې. پوه شوم، چې دا وستل دی، غلی کېناستم، کلي ته ځکه نه ورتلمه، چې ما وې نیمه شپه ده خلک ویده دي، څوک نه پېژني. وخت خراب دی ما وې چې هسې بوسو کې لاړ نه شم. د ونو لاندې وستل کې ناست وم، ترڅو چې د سهار سپیدې وچاودې او رڼایي ولګېده. له کلي نه څه کسان په بېلابېلو کوڅو کې راوتل او پخپل کار پسې تلل. زه له ځایه پورته شوم او وړاندې په لاره یو تن سړی روان و، زه د هغه خوا ته ورغلم. د جومات پوښتنه مې ترې وکړه، هغه جومات راوښود، ویلې په دغه کوڅه سم مخامخ لاړ شه. جومات د کلي په منځ کې دی، هلته بیا له چانه پوښتنه وکړه در وبه یې ښايي.

زه لکه د لېوني غوندې چې نه مې خولۍ په سر پاتې وه او نه مې څادر درلود. د کلي منځ ته ور روان شوم، جومات مې پیدا کړو، زر زر مې اودس وکړو، د سهار جمعه تیاره وه، درې صفه خلک په امام پسې ودرېدل، زه په اخر صف کې ولاړ وم. کله چې لمونځ خلاص شو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا دوعا وکړه، زه جګ شوم، ملا صیب ته مې وویل:

استاذه ! زه یو مسافر یم، نه پوهېږم چې دا کوم کلی دی؟ ماغزه مې لا په ځای نه دي، په جالا راپورې وتلو، حکومتي پوستې رابانديې ډزې وکړې، شپږ اووه تنه په جاله کې وو، ټول بېچاره ګان ولګېدل، سیند ته ولوېدل، یوازې زه ژوندی پاتې شوم. خولۍ او څادر رانه سیند وړي دي، چې تاسې ته بل شان ښکاره نه شم، که څه کمک را سره وکړئ.

ملا وویل: وروره ته د کوم ځای یې؟

خپل نوم مې ورته یاد کړ او د خپل کلي نوم مې هم ورته وښود. په جومات کې ناستو خلکو ټولو وویل:

وروره ستړی مشې هر یوه راته په اخلاص سره ستړي مشي وویله. په لومړي صف کې یوه تن، بلکې درې څلورو کسانو غبرګ وویل: ستاسې کلی روسانو پرون بمباري کړی دی، طالع دې ښه ده، چې ژوندی پاتې شوی یې. یوه سپین ږیري ملا صاحب ته غږ کړ، ویې ویل: استاده لاس پورته کړئ، چې ټول شهیدان الله وبښي. د جومات خلکو په ګډه دوعا او فاتحه وکړه، یو تن وویل:

مېلمه راځه ما سره چې کور ته لاړ شو، هرڅه به خدای وکړي، ته مه وارخطا کېږه.

سړی مخکې او زه ورپسې وم، د لمر وړانګې راختلې وې، چې د سړي کور ته ورننوتو. په حجره کې یې کېنولم، هغه چای راوړو، لومړی مو چای وڅښلې، بیا هغه کور ته ننوت، یو پکول او خپل زوړ غوندې څادر یې راته راوړو، ما ترې مننه وکړه. بیا راته هغه زموږ د کلي لاره راوښوده او خپل کلي ته راورسېدم. د کلي نور خلک خو پرېږده، چې زما پلار او دوه ورونه هم شهیدان شوي وو. درې ورځې په خپل غم اخته وم، په څلورمه ورځ مې د کلي پاتې خلکو ته د جالې کیسه وکړه.

تندار زه د کلي د خلکو له خولې چې خبر شوم، دستي په دستي په دغه سړي پسې لاړم. هغه راته ټوله کیسه وکړه، ولې ستا د ژوندي پاتې کېدو او لیدلو یې څه ونه ویل، نو پس له هغې زه پوه شوم، چې تاسې ټول به سیند وړي یاست. له هغې ورځې نه وروسته زه او زموږه نور خپلوان څو کسان د جالې له ځایه ښکته د سیند د غاړې په لټولو کلي په کلي او بېله په بېله د سیند دواړه غاړې لټول پیل کړل. د سیند په دواړو غاړو به روان وو، ټوله ورځ به مو د سیند منځ بېلې او غاړې کتلې او هم به دوه تنو په کلیو کې د مړو د پیدا کېدو او ښخېدلو پوښتنه کوله. شپې به مو د کلیو په جوماتونو کې تېرولې، څلورمه شپه مو د سیند د غاړې په یوه وړوکي کلي کې، چې د کلي مخې ته بېله وه او په بېله کې رنګې رنګې اوبه بهېدلې، تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـونږ پـه دغـه ورځ ډېـر سـتړي شـوي وو ، ځکـه چـې مـونږه سـره دوه خيګـان (شـنازونه) هـم موجود وو ، بېلـه بـه چې مخې تـه راغلـه پـه خيګـانو بـه ببلـې تـه ورپـورې وتلـو او مـړي بـه مـو کتـل. دوه تنـه لامبـوزن راسـره و ، هـره شـيله، د سـيند د مـنځ ټاپوګـان او بېلـې يـې ښـې سـمې لټـولې. کلـه چـې پـه دغـه شـپه مـونږ دغـې واړه کلـي تـه شـپه راوړه، د ماښـام لمونځونـه قـضا شـوي وو. لـه جومـات نـه خلـک وتلـي وو ، جومـات کـې مرغکـۍ غوړېـدلې وه، د مـلا پـه ممبـر کـې پـوزې پـروت و ، پـه تـاق کـې د تيلـو ډيـوه پرتـه وه. مـونږه ټـول ځلـور سـره پـوره وږي شـوي وو ، يـو بـل تـه مـو سـره د لـوږې پـه بـاب يـاده کـړه. فيـصله پـه دې وشـوه ، چـې دوه تنـه بـه پـه کلـي کـې خيـرات راټولـوي او دوه تنـه بـه پـه جومـات کـې پـاتې کېـږي. همغـه و ، چـې زه او تـرورزی مـې (نـواز خـان) کلـي تـه د خيـرات راټولولـو لپـاره پـه يـوه کوڅـه ورسـم شـو ، پـه کلـي کـې مـونږه ښـه ډېـر خيـرات راټـول کـړو. جومـات تـه چـې راغلـو ، هغـو نـورو دوو لـه کـوم کـور نـه پـه چـای جـوش کـې چـای راوړی و ، ګـوره ورسـره وه. لـه چـای او ډوډۍ نـه وروسـته پـه جومـات کـې ځملاسـتو. سـهار وختـي پاڅېـدو ، لـومړی مـو اودسـونه وکـړل، مـلا اذان وکـړو ، د کلـي خلـک جومـات تـه راغلـل. ټـول بـه دوولـس تنـه وو ، پـه جمعـه ودرېـدل. د جمعـې نـه وروسـته کلـه چـې مـلا دوعـا وکـړه، زه پاڅېـدم او د کلـي خلکـو تـه مـې د خپلـو مړو د پيـدا کېـدو او ښـخېدو وويـل. لـه خلکـو د جملـې نـه سمدستي يوه تن وويل:

وروره لومړی خو ځان دې مونږ ته راوپېژنه، چې د کوم ځای نه راغلی يې؟

خپـل ځـان مـې ورتـه وروپېژانـد ، بيـا مـې ورتـه د خپلـو مـړو د نـښو نـښانو وويـل، نـوم او پتـه مې ورته وويله. ټولو خلکو وويل:

وروره يـو مـړی مـوږ پـه ببلـه کـې مونـدلی او پـه هـديره کـې مـو ښـخ کـړی دی او د ماشـوم پـه باب معلومات نه لرو. په دې وخت کې ورينداري وويل:

ښه بچی نو بيا څه وشول؟

ما د جومات خلکو ته په ډېره چټکۍ سره وويل:

وروره کله مو دغه مړی ښخ کړی دی؟

يوه د پاخه عمر سړي وويل:

دا يوه جمعه به کېږي.

بل تن وويل: يره پنځه شپږ ورځې کېږي.

ـ وروره دغه مړي څه نښې درلودې؟

يـو زلمـي پـه داسـې حـال کـې، چـې نـوی يـې سـلام وګرځـاوه، لمـونځ يـې خـلاص کـړو ، داسـې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

انډیوالـه پـه هغـې ورځ زه سـهار وختـي لـه کـوره ووتلـم، د ببلـې غـاړې تـه ورغلـم، غوښـتل مـې چې پـه اوبـو کـې د سـیند غـاړې تـه ولاړ مـبم. مـا چې جـامې وو پـستې، اوبـو تـه روان شـوم، وړانـدې د ببلـې پـه سـر کـې مـړی نـښتی و، ولـې او سـر یـې ښـکاریده، نـور پـه اوبـو کـې پـټ و. زه دوبـاره د خپلـو جـامو خـوا تـه راغلـم، خپـل څـادر مـې لنـګ کـړو، پـه شـیله ورپـوې وتلـم. د ببلـې سـر تـه ورغلـم، د مـړي خـوا تـه ورو ورو ورتلمـه، ترڅـو چې وروررسـېدم. یـوازې کمـیس او پرتـوګ یـې پـه تـن کـې وه، نـسکور پـروت و. لـه اوبـو نـه مـې راووېست، پـه ببلـه کـې مـې پـه کبلـو واچـاوه، ددې کلـي نـسیم اکـا چې اوس بـه هـم موجـود وي، هغـه لـه نغـري غـاړې نـه غـږ کـړو: هـو زه وم. ده تـه مـې لـه ببلـې نـه ورغـږ کـړل، مـا وي چې د کلـي نـه یـو څـو تنـه راولېـږه، چې یـو کـټ هـم راوړي، چې دا مـړی راسـره لـه ببلـې نـه پـورې باسـي. همغـه و، چې پېنځـه شـپږ تنـه هلکـان راغلـل او مـړی مـو راپـورې وېست او د کلـي جومـات تـه مـو راوړو. بیـا مـو چې وکـوت راوکـوت، داسـې خاصـې نـښې یـې نـه معلومېـدې، خـو ځـوان و مـخ یـې روغ و. د سـینې پـه سـر یـې دوه سـوري و او یـو وړوکـی سـوری یـې پـه تـشې کـې و. ټـول و ویـل چې حتمـي پـه ټوپـک ویـشتل شـوی دی. ولـې مـړی پـه هغـې ورځ تازه ښکاریده، ډېرې ورځې پکې نه وې تېرې شوې.

یوه سړي د جومات له بل کونجه غږ کړ، ویې ویل:

وروره دا څوک و؟ د کوم کلي و؟

تندار په چټکۍ سره وویل:

تا ورته څه وویل، چې څوک دی؟

مـا وې هغـه زمـا د کاکـا زوی و سـهار نومېـده. کاکـا جانـه دا هغـه سـړی و، چـې د هـرې جمعـې پـه شـپه بـه یـې راډیـویي داسـتان پـه کابـل راډیـو کـې خپرېده. ټولـو پـه جومـات کـې ناسـتو کـسانو وویل: آخ دا څه وایې؟ هغه سهار خو په کابل کې و، دلته یې څه کول؟

یـوه تـن داسـې پوښـتنه وکـړه. د تنـدار فکـر لـه سـهار سـره چې لـه کابـل نـه کلـي تـه راتلـل شـو او پـه چـرت کـې ډوبـه لاړه. مـا خلکـو تـه د هغـه کیـسه وکـړه او د جـالې مـې ورتـه وویـل. ټـول پـه جومـات کـې ناسـت د کلـي خلـک خپـه شـول، یـوه سـپین ږیـري وویـل: وروڼـو ښـه بـه دا وي، چـې ددې قبر معلومات وشي. قبر وسپړل شي، لومړی وکتل شي، دوی به یې پېژني.

ټولـو پـه همـدې خبـره سـلا وکـړه، د کلـي خلکـو چـارۍ او ببلونـه راواخیـستل او لـه مـوږه سـره یوځای د قبر راسپړلو ته لاړل. تندار فکر دې دی؟ هغې مخامخ رراوکتل ویې ویل:

هو نو بیا څنګه چل وشو؟

ـ قبـر چـې مـو رابرسـېره کـړ، لومړی مـو تـرې د سـر تختـه واړولـه او کفـن یـې نـه و، خلکـو ویلـې لـه یـوې خـوا شـهید دی او لـه بلـه خـوا د جـامو سره مـو ځکـه ښـخ کـړی و، چـې مـوږ ویلـې کـه څـوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلوان یې راشي او ویې پېژني، نو کله چې مې د قبر نه د سر تختــه راپورتــه کړه او ومې لید، سمدستي مې وپېژانده. نور زیاتي ټینګ نه شوم، سلګو ونیولم، تختــه مې پرې دوباره سمه کړه، خلکو لــه قبره راپورتــه کړم، ښــه شېبه لــه ځانــه خبر نــه وم. خلکــو راتــه تسلي او ډاډ راکاوه، یو وخت کې مې چې اوسون پرځای شو، د کلي خلکو او په تېره ملا وویل:

وروره ټولــه یــو شــان د خدای خــاوره ده، څــه دا کلــی او څــه ستاسې کلی، یــو شــان هــدیره ده، همدلتــه یــې پرېــږده، اوس خــو بــې لــه هغــې وپېژنــدل شــو. جنــګ جګــړه او نــښته پــه زور کــې ده، هــرې خــوا تــه ډزې دي، توپونــه ویــشتل کیــږي، د وړلــو چــاره یــې ګرانــه ده. یــوازې همــدا کلــی د حکومــت او روسانو د بمبارۍ نــه پــه امــن دی، ځکــه چــې دومــره غــټ کلــی نــه دی، دا څــو کورونــه دي د چا ورتــه هــډو پــام هــم نــشته دی. کــه ژونــد بــاقي و او پــه راتلــونکي وخــت کــې شــرایط برابــر شول، بیا یې یوسئ. اوس یې همدلته پرېږدئ.

مــا چــې فکــر وکــړو تنــدار ! ربــښتیا چــې هــرې خــوا تــه جګــړه وه، د وړلــو چــاره یــې نــه کېــده. د کلــي خلکــو یــو بېــرغ د هغــه پــه قبر ودرولــو، ټولــو پــه ګــډه دوعــا ورتــه وکــړه او مــونږ تــرې کــور تــه راغلــو. وروســته مــې هــم بیــا څــو ځلــي د هغــه د مــړي د راوړلــو نیــت وکــړو خــو هــر چــا راتــه ویلــې: ټولــه یــو شــان خــاوره ده، همدلتــه دې وي. بــس تــر ننــه لا پــاتې دی او د وروکــي هلــک پــه هکلــه هــم ډېــر د ســیند پــه غــاړو وګرځېدمــه ان تــر اخــره پــورې لاړم، کلــي پــه کلــي مــو پوښــتنه وکــړه، د ســیند دواړو غــاړو کلــي او بېلــې مــې چــاڼ کــړې، مګــر هــېڅ پتــه ونــه لګېــده. درې مــړي نــور هــم پیــدا شول، خو ستا د زوی هېڅ پته ونه لګېده.

لــه دې خبــرې ســره هوســۍ تنــدار خپــل ســر پــه بالــښت ولګــاوه، یــوازې یــې لــه ســتوني نــه ژړغــوني فریــاد راوخــوت، ډېــره شــېبه یــې وســوقلې، مېــرمن مــې او زه هــم ورســره پــه ژړا شــو. دغــه ورځ مــو ټولــه پــه ژړا او خپګــان ووتلــه، پــه سبا تــه هــم د کلــي ځینیــې ښــځې او ســړي مــونږ کــره د هوســۍ تنــدار لیــدو تــه راتلــل. د هغــې وخــت همزولــي کلیــوال یــې ټــول زاړه شــوي وو، پــه درېمــه ورځ راته هغې وویل:

زما د پلارګنۍ معلومات به خو نه لرې؟.

ـ نــه تنــدر خــدایږو دا یــو کــال کېــږي، چــې طالبــان راپیــدا شــوي دي، پــه ملــک کــې لــږه ارامــي راغلــې ده، لــه دینــه پخــوا دا کلــی شــاړ و. مــوږ د بــاجوړ پــه کمپونــو کــې اوســېدلو، لــه پروســږ کــال راهیــسې راغلــي یــو. زمــوږ او ستاســو ټــولې ځمکــې شــاړې پرتــې وې، دا ستاســې بــاغ وچ پــروت و. یــوازې دا څــو ناجوګــان او توتــان پکــې پــاتې دي، نــورې ټــولې ونــې او مېــوه دار بــوټي لــه منځــه تللــي دي. د کلــي ویالــه وچــه وه، کلــی بیخــي کنډوالــه پــروت و. ســږکال پــه کــې ایلــه بېلــه لــږ لــږ خلک راپیدا شوي دي. ستا د پلارګنۍ نه هېڅ معلومات نه لرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې سوړ اسويلی ويوست، ويل يې: بچی زما مور او پلار به حتمي مړه وي، خپل ورور نه لرم، چې پوښتنه يې زما کړې وای، پوهېږم چې کاکا به مې هم مړ وي، په هغې وخت کې لا سپين ږيری و. د کاکا زامن مې خو وو، هغوی بې غېرتو هم زما پوښتنه ونه کړه.

ـ که رښتيا رابانـدي وايـې تنـدار! نـو هغـوی بـې چـاره ګـان بـه چېـرې سـتا پوښـتنه کـړې وای؟ ستا د مرګ او ژوند نه هغوی څه خبر دي؟

ـ داسې مه وايه زويه! سړی په پوښتنه مکې ته رسګېدای شي، په ما له هره طرفه راټيټه ده، هر څه مې له لاسه ورکړل، حالاتو رانه هرڅه واخيستل.

زما مېرمن سبرو ورته وويل: تنداري خدای دې تا ته د زړه صبر درکړي، الله ته توبه اوباسه، ښه دی، چې ته په سر ژوندۍ يې.

ـ لورې زه به په دې ژوند څه وکړم، چې رب زه هم له سهار سره ملګرې کړې وای.

ـ داسې مه وايه تندار الله به درنه ناراضه شي، خدای ته صبر وکړه.

هغې ما ته مخ راواړاوه ويې ويل:

د سهار قبر ته به مې کله بوځې؟

ـ سبا سهار وختـي بـه زه د تـرور او مامـا زامـن خبـر کـړم، چې هغـوی هـم راسـره يوځـای لاړ شي. ببرته چې روګرځېدو يو خيرات به وکړو. د هغې په مرۍ کې لاړې تېرې شوې ويې ويل:

خدای دې سر لوړی لره بچی! همد غسې به وکړو، خو ارمان چې.... ! هغه بيا ژړا ونيوله، ما وې تندار څنګه ارمان چې؟

هغه غلې وه، ښه شېبه يې اوښکې تويې کړې، وروسته يې په کراره وويل: د زوی مې څه پته ونه لګېده، د خاوند خو مې قبر معلوم شو. کله کله به دوعا ته ورځم، خو له زوی سره به څه وکړم.؟

په خپلو وچو شونډو يې ژبه وګرځوله، زما مېرمن سبرو ته يې غږ کړ، سبر ولورې يو ګوټ اوبه راکړه، خوله مې وچه شوه. سبرو ورته د اوبو ګيلاس ونيو، هغې د اوبو ګيلاس ترې واخيست، مننه يې ترې وکړه، اوبه يې په کرار کرار يو يو ګوټ څښلې، سبرو ته يې وويل: لورې خدای دې زما له حاله وساته. سبرو چې مخامخ ورته لکه د (نفر خدمت) غوندې تيارسۍ ولاړه وه، ويې ويل:

تندار دا ټول غمونه زمونږ شريک دي، زما د زړه نه هم يو الله خبر دی. دا ته چې څومره خپه ستومانه يې، دغسې مونږه هم يو او بيا خو ستا له حاله مونږ هډو خبر نه وو، چې ګنې ته ژوندۍ يې، ټولو داسې ګڼله چې درې واړه تاسو سيند وړي ياست. مونږ ته يوازې نه، بلکې دې ټول کلي ته ستا ژوند او راپيدا کېدل د تعجب خبره ده. مونږ هم خپه يو او هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله خپه خو په دې يو، چې ټوله کورنۍ مو تباه شوې ده او خوشاله ځکه يو، چې ته ژوندۍ راپيدا شوې.

تندار د سبرو په خبرو لږ څه په کټ کې وخوځېده، غاړه يې تازه کړه، ويې ويل:

د ځينې ژوند نه مرګ بهتر دی او بيا لکه په ما چې تېر شو، خپلې سپينې څڼې يې راونيوې ويې ويل: دا ويښتان مې چې ګورئ، له سختۍ نه سپين شوي دي. زما خو دومره عمر نه دی شوی، انسان له ګل نه نازک او له او سپنې نه کلک دی.

په دې وخت کې د کلي نه درې ښځې په دروازه کې راننوتلې، سبرو يې مخې ته ورغله، ستړې مشې يې ورته وويلې، ما هم هغوی سره ستړې مشې وکړه. درې واړو د تندار لاسونه ورموچي کړل، زه ترې بېرون ووتلم او هغوی په خبرو اترو بوختې وې. د کلي په منځ کې څو دوکانونه و، ورچکر شوم. په دوکانونو کې د کلي خلک ملک خوځېدل، هغه پخوانی کلی خو نه و، خو بيا هم د کلي په هره کوڅه کې ځينې کلې د بره شوې وې. په جومات کې به د لمانځه پر مهال شل د برش کسان ښکارېدل. د کلي دوکانونو په مخه سړک تېر شوی و، د صفدر موټروان موټر ولاړ و. هغه سره مې قبر ته د تللو دربست خبره وکړه. هغې ځای ته شل کيلومتره لاره وه، پخوا به همدغه لاره خلکو په پښو وهله، زه چې د دوکانونو په مخه راتېرېدمه، هر چا به رانه د تندار پوښتنه کوله او ويل به يې چې ترور څنګه ده؟ او په خبرو کې به هر يوه تعجب کاوه او په ټينګار سره به د کلي ښځو، نرو راته ويلې، چې د تندار خيال ساته او دا به يې ويل، چې په مونږ ټولو يې د خدمت کولو حق شته دی.

درې څلور ورځې تندار په ژړا تېرې کړې، د کور لويو وړو ورسره ژړل. د قبر ليدو او تللو نه مخکې يوه شپه مو د ماما او ترور زامن خپل کور ته راوستل، سبايي وختې صفدر خان موټر زموږه د کلا خوا ته رانږدې کړی و، دروازه يې وټکوله، تروزرزی دروازې ته ورغی، صفدر يې حجرې ته راوست. د چای څښلو نه وروسته تندار سبرو له لاسه ونيوله او موټر ته يې بوتله، مونږ هم له حجرې نه ورووتلو. تندار مې په مخکې سيټ کې کېنوله سبرو هم ورسره خوا کې کېناسته. مونږ ټول په موټر کې کېناستو. صفدر موټر ته حرکت ورکړ. سړک خامه و، کندې کوندې يې ډېرې درلودې، په کوم ځای کې به چې موټر په کرار شو، دوړې به دننه موټر ته راننوتې، هر چا خپلې سترګې او مخونه پټ کړي وو، ما خپل څادر له تندار نه تاو کړ او سترګې مې يې د څادر په پيڅکله له دوړو او ګردونو نه پټې کړې وو.

کله چې هلته ورسېدو، هديره له سړک نه ليرې وه، موټر مو ودرولو او د هديرې په لوري روان شو. صفدر موټروان هم راسره روان شو، هغه زمونږه کليوال و. د هديرې په لور نرۍ لاره په کڅ کې ورغلې وه، د کڅ په منځ کې مو د تندار په خاطر، چې هغه ستړې شوې وه، دمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه. پوره یو ساعت لاره وه، ځای پر ځای په لاره کې د انځر او توت ونې ولاړې وې، موږ مخکې و، سبرو او تندار دوی ورو ورو راپسې راتلې. له کځ نه ووتلو، وړاندې درې کیلومتره لیرې کلی پروت و. د غره له یوې تپې څنګ کې په هوا مخکه هدیره ښکاره شوه. د هدیرې ښه نښه دا وه، چې په هدیره کې د شهیدانو بېرغونه له ورایه رپېدل. ځینې جګې جګې شناختې هم له وړاندې ښکارېدې. له کلي نه یوه لاره هدیرې ته راغلې وه، مونږ د هدیرې څنګ لاره ونیوله او ځان مو د سهار قبر ته ورساوه.

هدیره دومره لویه نه وه، ځینې بوټي او ترخې په هدیره کې ولاړ وې. یو نیم قبر پکې پوخ د سمنټو هم معلومېده. وړاندې د هدیرې څنګ ته د غره لمنې ته ګډې او بزې په څر لګیا وې، څو خره هم د هدیرې په یوه ګوټ کې خولې ښخې کړې وې، د یوه خره په شا خړه مرغۍ ناسته وه. تقریباً پنځوس ګامه مونږ له تندار دوی نه مخکې روان وو. د هدیرې نه لاندې پټو کې ښځو اوښه کول، یو نیم سړی د پټیو په پولو ګرځېده. غرمه لا توده شوې نه وه، خو ګرمي په زور کې وه. هر چا به د تندي خوله پاکوله، څو ځلې د ترور زوی په لښتي کې مخ ته اوبه واچولې. پام مې کاوه چې له کلي نه څو تنه سړي مخ په هدیره راروان وو، کتل مې چې د هدیرې په بر سر کې د سهار د قبر په بېرغ مو سترګې ولګېدې. بیا مې زړه کې د هغه ځواني او ښکلا او د ژوند کړه وړه راپه یاد شول، سوړ اسویلی مې خولې ته راغی. سبرو دوی ته مې لاس اشاره کړو، ما وې راځئ، موږ درته ماتل یو.

هغوی چې موږ ته رانږدې شول، بیا روان شو د سهار قبر ته ورنږدې شو، هغوی ته مې څه نه ویل تلو تلو چې زه د سهار قبر ته ودرېدم. تندار دوی هم راورسېدې، موږ قبر ته ولاړ وو. هغې وویل:

دا د سهار قبر دی؟

رنګ یې زېړ واوښت، لومړی یې د قبر په شناختو خپل لاسونه وتپول، دوه ځلې هوسۍ تندار ګرده له قبره وګرځېده، بیا مخامخ قبر ته ودرېده، لاندینۍ شونډه یې ورپېده، ټول بدن یې ولړزېده، ټیکری یې له سره ولوېد، په رپېدو او لړزېدو شوه، نسکوره په قبر ولوېده. مونږ ټول په داسې حال کې چې لاسونه مو دوعا ته نیولي وو، د هر یوه له سترګو نه اوښکې روانې وې. سبرو هم په قبر غوړېدلې وه، د تندار د ژړا غږ نه پورته کېده، خو د سبرو د ژړا چیغې پورته شوې. د قبر په سر ویر ګډ و، هغه څو کسان چې له کلي نه هدیرې ته راتلل، هغوی هم زمونږ خوا ته راغلل، لاسونه یې قبر ته پورته کړل، یو پکې ملا غوندې و. هغه لومړی د قرآن شریف سورت قرات کړو، دوعا یې وکړه، سبرو همغسې چیغې وهلې او ژړل یې. ملا وویل: دغه ترور راپوته کړئ، چې په قبر نسکوره پرته ده. ما چې د هغې سر راپورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو، وینې یې له خولې نه تللې وې او د قبر په سر پرتې وې، سبرو یې خوله ورپاکه کړه، رنګ یې بیخي لکه د مړي هسې شوی و. سبرو یې سر په خپله غېږ کې کېښود، ورغږ یې کړل:

تندار ای تندار!

هغې غږ نه کاوه، سترګې یې پټې وې، مونږ وارخطا شو، ملا یې لاس ونیو او رګ یې ورله وکوت، ویې ویل:

هله دا ډېر زر ددغې کلي ډاکټر ته یوسئ، چې له هوښه وتلې ده.

زما د ترور زوی، چې تکړه زلمی و، هغه په شاه کړه او له قبر راروان شو.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لـه خپـل ګـران دوسـت بـصير بيـدار څخـه ډېـره ډېـره مننـه کـوم، چـې زمـا د کتـابونو پـه چاپ او چاپ ته د سنبالولو په چارو کې يې خپلې هلې ځلې نه دي سپمولي.

د ښـه شـعر پېژنـدونکي او وتلـي ليکـوال ښـاغلي زريـن انځـور سـره دې خـدای ډېـر ښـه وکـړي، چـې لـه مـا نـه يـې پـه ليکنـو او د ليکـوالۍ پـه سـمونو کـې خپـل نظـر او همکـاري نـه ده دريغ کړې.

د ذبيح "شفق" نه ډېره مننه، چې د کتاب د ټاپ او کمپوز چارې يې پرمخ يوورې.

په ادب

محمدا جان يار

د محمدا جان يار ليکلي اثار:

1ـ کوکارې	شعري ټولګه
2ـ سره ډولۍ	د لنډو کيسو ټولګه
3ـ د کونړ تاترې	تحقيقي او تاريخي کتاب
4ـ وير	شعري ټولګه
5ـ ترلې کڅوړه	د لنډو کيسو مجموعه
6ـ څانګه	ناول
7ـ د ليلې دښته	ناول
8ـ هوسۍ	ناول (همدا اثر)

ناچاپ آثار:

1ـ شعري ټولګه

2ـ ناول

3ـ غرونه او ساحلونه سفرنامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

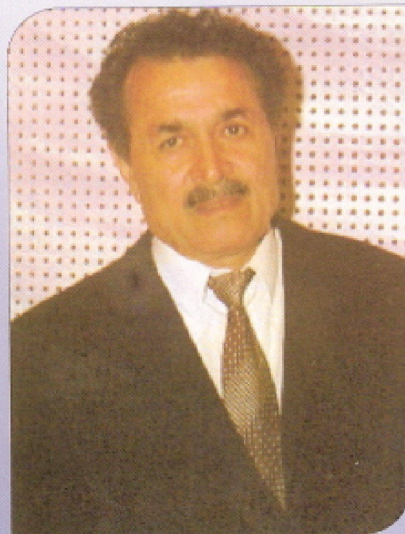

محمدا جان یار د عبدالله جان زوی، د کونړ ولایت د وټه پور په کلي کې په ۱۳۲۸هـ ش کال کې زېږېدلی دی. په خټه د ماموندو میرجانخېل پښتون دی. لومړنی او منځنی زده کړه یې په کونړ کې او لوړې زده کړې یې د کابل پوهنتون د تاریخ او فلسفې په پوهنځي کې کړې دي. لس کاله یې په بېلابېلو ولایتونو کې د هېواد د زامنو پر ښوونه او روزنه تېر کړي دي. د ماموریت دولس کلنه دوره یې په کابل پوهنتون، فوایدِ عامې او قبایلو وزارت کې تېره کړې ده. په ماموریت کې دویمې رتبې ته رسېدلی و، چې ماموریت یې پرېښود او المان ته یې سیاسي پناه راوړه.

له زلمیتوبه یې په شعر ویلو لاس پورې کړی دی او د شعر سره سره یې په نثر، لنډې کیسې او ناول لیکلو هم خپل ازمېښت کړی دی.

خپرندوی: د پښتونخوا د پوهنې دېره _ پېښور

چاپچاري: د دانش خپرندویې ټولنې تخنیکي خانګه_ پېښور
Tel/Fax:+92-91-2564513/E-mail:danish2k2000@yahoo.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library